

REPUBLICA HRVATSKA
ŽUPANIJSKI SUD U ZADRU

28.5.97
27
ŽUPANIJSKO DRŽAVNO

OBVEŠTENJE K-9/96.

27-05-1997

KT-83, 84, 92/95-22

P R E S U D A
U IME REPUBLIKE HRVATSKE!

04634246

Županijski sud u Zadru, u vijeću sastavljenom od suca Milana Petričića kao predsjednika vijeća, predsjednika suda Benka Velčića, te sudaca porotnika Berislava Maričića, Mladena Rendića i Jose Bašića, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Marije Bačić, kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv opt. NIKOLE RAŠIĆA i dr., zbog krivičnih djela iz čl. 34. st. 2. t. 4. KZ RH i dr., po optužnicama Županijskog državnog odvjetnika u Zadru broj KT-83/96. od 13. veljače 1996. godine, KT-92/95. od 13. veljače 1996. godine, te KT-84/95. od 15. veljače 1996. godine, nakon održane glavne, javne rasprave u dane 9., 10. i 11. travnja, 17., 18. i 19. travnja, 22. i 23. travnja, 07. 08. i 09. svibnja, 07. lipnja, 11. i 12. lipnja, 25. lipnja, te 10. i 11. srpnja 1996. godine, u prisustvu I-opt. Nikole Rašića, II-opt. Zvonimira-Lasana Zorobabela, III-opt. Ivana Jakovljevića, IV-opt. Pere Perkovića, V-opt. Ivice Petrića, VI-opt. Zlatka Ladovića, VII-opt. Milenka Hrstića i VIII-opt. Nedjeljka Mijića, svih osobno, s braniteljima i to odvjetnicima iz Zadra Ivanom Rudićem, mr Markom Marinovićem, Filipom Brdarom, Gordanom Nižićem, Ivicom Ivanićem i Vladimirom Mikolčevićem, kao i odvjetnikom iz Šibenika Đorđem Maleševićem, te u prisustvu zamjenice Županijskog državnog odvjetnika u Zadru, Marijom Rukavina, dana 15. srpnja 1996. godine,

p r e s u d i o j e

I

V-opt. **IVICA PETRIĆ** - sin Gorana i majke Mande rođj. Dobrić, rođen 09. kolovoza 1971. godine u Šibeniku, s prebivalištem u Vodicama, Dočine 43/B, Hrvat, državljanin Republike Hrvatske, radnik, oženjen, u pritvoru od 17. listopada 1995. godine, pa nadalje, i

I-opt. **NIKOLA RAŠIĆ** - zv. "Zec", sin Tomislava i Kate rodjene Majstorić, rođen 24. travnja 1967. godine u Derventi - BiH, s prebivalištem u Tribunju, kod Šibenika, - Boraca Popovih 13, Hrvat, državljanin RH, bravar, oženjen - otac dvoje mlt. djece, u pritvoru od 17. listopada 1995. do 15. srpnja 1996. godine,

k r i v i s u

što su, i to:

V-opt. IVICA PETRIĆ

P (1) sredinom mjeseca kolovoza 1995. godine u mjestu Zrmanja - zaseok "Potkom". gdje je boravio kao pripadnik Hrvatske vojske, nakon saznanja da su njegovi suborci kod ošt. Đurada Čanka, rođenog 1915. godine, pronašli i oduzeli 2 lovačke puške, iako je puške od oštećenika prethodno tražio opt. Petrić, a ovaj mu rekao da ih nema, u pravcu oštećenika iz blizine od nekoliko metara ispalio više hitaca iz pištolja TT ruske proizvodnje cal. 7,62 mm, od čega je oštećenik zadobio više prostrijelnih ozljeda noge i ruke, te najmanje 2 strijelne ozljede prsnog koša, od čega je zbog unutarnjeg i vanjskog krvarenja i hemoragijskog šoka preminuo,

dakle, drugoga lišio života,

I-opt. NIKOLA RAŠIĆ

? (2) dana 20. kolovoza 1995. godine, u popodnevnim satima, u mjestu Očestovo - zaseok "Lošići", u cilju da se okoristi, oštećenici Jeki Tanjga staroj 73 godine prijetio da će je ubiti iz oružja kojeg je kod sebe imao, ukoliko mu ne preda lovačku pušku njezinog sina, ali mu oštećenica tu pušku nije predala,

dakle, s umišljajem započeo, ali nije dovršio upotrebom sile i prijetnje od drugoga oduzeti pokretnu stvar u namjeri pribavljanja protupravne imovinske koristi,

P (3) iste prigode kao pod 2/, pristajući lišiti života oštećenicu Jeku Tanjga, u ovu ispalio jedan hitac iz oružja koje je imao kod sebe, u smjeru njezine glave iz udaljenosti od nekoliko metara, koji ju je hitac zahvatio u predjelu desnog obraza iznad jagodične kosti i ozlijedio, ali nije bio smrtonosan,

dakle, s umišljajem započeo, ali nije dovršio drugoga lišiti života,

04634248

čime su optuženici počinili krivična djela i to:

Opt. Ivica Petrić - djelom pod 1/, krivično djelo protiv života i tijela - ubojstvom iz čl. 34. st. 1. KZ RH, a

I-opt. Nikola Rašić - djelom pod 2/, krivično djelo protiv imovine - razbojništvom u pokušaju iz čl. 127. st. 1. KZ RH u vezi čl. 17. OKZ RH, te djelom pod 3/ krivično djelo protiv života i tijela - ubojstvom u pokušaju iz čl. 34. st. 1. KZ RH, u vezi čl. 17. OKZ RH,

pa sud I-opt. NIKOLI RAŠIĆU za počinjena krivična djela utvrđuje kazne i to:

- za djelo pod 2/ izreke, po čl. 127. st. 1. KZ RH, kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine, a za kriv. djelo pod 3/ izreke, po čl. 34. st. 1. KZ RH, uz primjenu odredbi čl. 38. t. 1. i čl. 39. st. 1. t. 1. OKZ RH kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine, pa se ovi optuženici

o s u d j u j u

i to:

Opt. ~~IVICA PETRIĆ~~ ICA PETRIĆ, za kriv. djelo pod 1/ izreke, po čl. 34. st. 1. KZ RH, na kaznu zatvora u trajanju od 6 (šest) godina u koju mu se kaznu uračunava vrijeme provedeno u pritvoru od 17. listopada 1995. godine, pa nadalje, a

I-opt. NIKOLA RAŠIĆ, za navedena kaznena djela, daljnjom primjenom odredbi čl. 43. OKZ RH na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i 6 (šest) mjeseci u koju mu se kaznu uračunava vrijeme provedeno u pritvoru od 17. listopada 1995. godine do 15. srpnja 1996. godine.

Na temelju čl. 64. st. 2. OKZ RH, od svjedoka u ovome kaznenom predmetu Lole Mihića, oduzima se pištolj Marke TT cal. 7,62 mm, kao sredstvo izvršenja kaznenog djela pod 1/ izreke.

Na temelju čl. 90. st. 4. ZKP, troškovi kaznenog postupka, u dijelu iz čl. 87. s t. 2. t. 1. do t. 6. ZKP, padaju na teret proračunskih sredstava suda.

II

04634249

- I-opt. **NIKOLA RAŠIĆ**, s podacima kao ranije, ✓
- II-opt. **ZRONIMIR LASAN-ZOROBABEL**, zv. "Laso", sin Stipe i Slavke rodj. Stjelja, rođen 28. listopada 1973. godine u Šibeniku, s prebivalištem u Vodicama - Plimica 66/E, Hrvat, državljanin RH, u pritvoru Okružnog zatvora u Zadru od 17. listopada 1995. godine, ali u drugome kaznenom predmetu, ✓
- III-opt. **IVAN JAKOVLJEVIĆ** - zv. "Ćoro", sin Karmela i Štefice rodj. Perkov, rođen 12. svibnja 1952. godine u Šibeniku, s prebivalištem u Vodicama b.b., Hrvat, državljanin RH, bio u pritvoru Okružnog zatvora u Zadru od 17. listopada 1995. godine do 15. srpnja 1996. godine, ✓
- IV-opt. **PERO PERKOVIĆ** - zv. "Matilda", sin Ante i Matilde rodj. Starčević, rođen u Osijeku 21. rujna 1957. godine, s prebivalištem u Vodicama - Vatroslava Lisinskog 19, Hrvat, državljanin RH, samostalni ugostitelj, oženjen, otac troje mlt. djece, bio u pritvoru Okružnog zatvora u Zadru od 17. listopada 1995. do 15. srpnja 1996. godine, ✓
- V-opt. **IVICA PETRIĆ** - s podacima kao ranije,
- VI-opt. **ZLATKO LADOVIĆ** - zv. "Patak", sin Vinka i Andjeline rodj. Bračun, rođen 11. listopada 1971. godine u Šibeniku, s prebivalištem u Vodicama - Magistrala 47, Hrvat, državljanin RH, radnik, neoženjen, bio u pritvoru Okružnog zatvora u Zadru od 17. listopada 1995. do 15. srpnja 1996. godine, ✓
- VII-opt. **MILENKO HRSTIĆ** - zv. "Mile", sin Ivana i Stane rodj. Podruk, rođen 20. listopada 1960. godine u Krkovičima - Skradin, s privremenim prebivalištem u Hotelu "Imperial" Vodice, Hrvat, državljanin RH, brodomonter, neoženjen, bio u pritvoru Okružnog zatvora u Zadru od 18. listopada 1995. godine do 15. srpnja 1996. godine, i ✓

VIII-opt. NEDJELJKO MIJIĆ -zv. "Zuki", sin Marka i Jake rođj. Sladić, rođjen 08. svibnja 1961. godine u Dubravicama - Skradin, gdje i prebiva Dubravice br. 212, Hrvat, državljanin RH, u pritvoru Okružnog zatvora u Zadru od 18. listopada 1995. godine do 15. srpnja 1996. godine,

oslobadjaju se od optužbe

da su, i to:

IV-opt. PERO PERKOVIĆ, I-opt. NIKOLA RAŠIĆ, V-opt. IVICA PETRIĆ i VI-opt. ZLATKO LADOVIĆ, zajedno:

uk. 4/ dana 27. kolovoza 1995. godine oko 16,30 sati u mjestu Gošić - zaseok "Donji borci", gdje je nakon vojno-redarstvene akcije "Oluka" ostalo živjeti svega 10-tak starijih osoba srpske nacionalnosti, u namjeri da se domognu njihove imovine kao što su namještaj, automobili, televizori i druga tehnička roba, kao i njihove stoke - teladi, svinja, janjadi i drugih predmeta, te nakon što su prethodnoga dana, tražeći lugara Dušana Boraka, koji im je obećao dati tele, ovom zapalili kuću, i preko jedne starije žene ostavili poruku: "Vidiš kako gori ova kuća, tako će i on sutra goriti, ako ne donese tele", obučeni u maskirne odore HV-e i naoružani dugim i kratkim oružjem, prilikom legitimiranja zatečenih namještana te obilaska i pretrage njihovih kuća, kad su ovi prosvjedovali zbog takvog postupka, u cilju da ih liše života, u njihovom pravcu ispalili više hitaca i rafala iz pušaka i drugog oružja, čiji je kalibar 7,62 mm, kojom prigodom je sedmoro mještana zadobivši više ozljeđa u vitalne dijelove tijela, na mjestu preminulo i to:

- MILKA BORAK, stara 80 godina, zbog prostrijela glave iz neposredne blizine i zgnječenja mozga,

- DUŠAN BORAK, (lugar) star 56 godina, uslijed strijelne ozljede glave sa prijelomom svođa lubanje i zgnječenja mozga,

- KOSOVKA BORAK, stara 77 godina, uslijed strijelne rane vrata i glave sa zgnječenjem mozga, te strijelnih rana trbušne šupljine sa razdorom trbušnih organa, zadanih iz daljine,

- GROZDANA BORAK, stara 70 godina, uslijed strijelne rane trbušne šupljine iz daljine, sa razdorom trbušnih organa sa posljedicom traumatskog i hemoragijskog šoka,

- VASILJ BORAK, star 75 godina, uslijed strijelne rane vrata i glave sa zgnječenjem mozgovine, te

- MARIJA BORAK, stara 81 godinu, uslijed strijelnih rana glave i trbušne šupljine, zadanih iz daljine, što je uzrokovalo višestruke prijelome lubanje i zgnječenje mozga te razdore trbušnih organa, i

- SAVA BORAK, sin Vasilija, star 70 godina, uslijed strijelne rane vrata i glave sa prijelomom lubanje i zgnječenja mozgovine, te strijelnih rana trbušne šupljine sa razdorima organa, zadanih iz daljine,

- dakle druge lišili života iz koristoljublja,

VII-opt. MILENKO HRSTIĆ, sam:

5) sredinom kolovoza 1995. godine u Zrmanji - zaseok "Potkom", u popodnevnim satima, gdje je boravio kao pripadnik HV, nakon saznanja da su njegovi suborci kod ošt. Đurađa Čanka ipak pronašli i oduzeli 2 lovačke puške, iako je te puške od oštećenika prethodno tražio V-opt. Ivica Petrić, ali mu je ovaj rekao da ih nema, kako bi se ovome osvetio, pucao u pravcu oštećenika, nakon što je V-opt. Ivica Petrić u njega ispalio nekoliko hitaca iz svoga pištolja, i to kratkim rafalom iz automatske puške broj 493216 cal. 7,62 mm, uslijed čega je oštećenik, pored više strijelnih rana noge i ruke zadobio najmanje 2 prostrijelne ozljede s lijeve strane prsnog koša, te zbog krvarenja i hemoragijskog šoka preminuo,

dakle, drugog lišio života iz bezobzirne osvete,

I-opt. NIKOLA RAŠIĆ, II-opt. ZVONIMIR LASAN-ZOROBABEL i III-opt. IVAN JAKOVLJENIĆ, zajedno:

6) dana 20. kolovoza 1995. godine oko 17,30 sati u Očestovu kod Knina, nakon što je u prijenodnevnim satima II-opt. Lasan-Zorobabel metkom iz automatske puške usmrtio u zaseoku "Čakici" u njegovoj kući Janka Čakića, starog 60 godina, prilikom obilaznja kuća pripadnika srpske nacionalne manjine, u automobilu kojim je upravljao III-opt. Jakovljević, iz kojih su odnosili sve vrijedne stvari, u kuću Save Šolaje, Srbina starog 70 godina, invalida koji se je kretao pomoću štaka i koji se nakon "Oluje" vratio živjeti u svoju kuću, do koje je i u koju je prethodnih dana III-opt. Jakovljević zajedno s nekim drugim osobama iz vodica dolazio u dva navrata, najprije ubacili aktiviranu ručnu bombu, te kada se nakon eksplozije bombe ovaj pojavio na prozoru kuće, I-opt. Rašić u njega ispalio kraći rafal i usmrtio ga, nakon čega su kuću zajedno s njegovim tijelom zapalili,

dakle, drugoga lišili života iz koristoljublja,

I-opt. NIKOLA RAŠIĆ, III-opt. IVAN JAKOVLJEVIĆ,
VI-opt. ZLATKO LAVOVIĆ i VIII-opt. NEDJELJKO MIJIĆ

77) dana 28. rujna 1995. godine oko 17,00 sati u Vari-
 vodama kod Kistanja, a po prethodnom dogovoru da iz tog sela
 oduzmu i odnesu sve preostale vrijedne stvari, koje su u više
 navrata i prethodno odošili, obučeni u maskirne odore HV-e, te
 naoružani dugim oružjem, u mještane pripadnike srpske nacionalne
 manjine, koji su se zatekli kod kuće, u njihovim dvoristima ili
 na seoskom putu, pucali iz oružja kojeg su imali kod sebe, čiji
 je cal 7,62 mm, kojom prigodom je devetoro mještana, zadobivši
 više ozljeda u vitalne dijelove tijela, na mjestu preminulo i to:

⊖ DUŠAN DUKIĆ, sin Marka, rođen 1937. godine, uslijed
 prostrijela glave sa mnogostrukim prijelomima lubanje i zgnje-
 čenjem mozga,

⊖ ŠPIRO BERIĆ, sin Milana, rođen 1940. godine, uslijed
 prostrijela glave zadane iz neposredne blizine, koji je uzrokovao
 prijelome lubanje i zgnječenje mozga,

⊖ JOVO BERIĆ, pok. Vase, rođen 1920. godine, uslijed
 prostrijela lica i prsišta, sa krvarenjem i hemoragijskim sokom,

⊖ JOVAN BERIĆ, sin Jandrije, rođen 1939. godine,
 uslijed prostrijela glave, zadane iz neposredne blizine, sa
 zgnječenjem mozga,

⊖ RADIVOJ BERIĆ, pok. Jovana, rođen 1926. godine, zbog
 prostrijela glave i vrata iz neposredne blizine, sa zgnječenjem
 mozga,

⊖ MARIJA BERIĆ, kći Bože, rođena 1926. godine, uslijed
 prostrijela glave i prsnog koša sa mnogostrukim prijelomima
 lubanje i zgnječenjem mozga, zgnječenja vratne moždine i hemora-
 gijskog šoka zbog razdora pluća,

- MILKA BERIĆ, rođena 1924. godine, uslijed
 prostrijela grudnog koša i trbušne šupljine sa razdorima pluća
 i trbušnih organa, te krvarenja koje je dovelo do traumatskog i
 hemoragijskog šoka,

⊖ MARKO BERIĆ, pok. Goluba, rođen 1913. godine,
 uslijed prostrijela glave, prsnog koša i drugih dijelova tijela,
 sa zgnječenjem mozga i traumatsko-hemoragijskim šokom, te

⊖ MIRKO POKRAJAC, pok. Jove, rođen 1911. godine,
 uslijed prostrijela glave sa prijelomima lubanje i zgnječenjem
 mozga,

- dakle, da su druge lišili života iz koristoljublja,
 a radi se o kaznenim djelima u stjecađu,

čime da su optuženici počinili krivična djela i to:

IV-opt. PERO PERKOVIĆ, I-opt. NIKOLA RAŠIĆ, V-opt. IVICA PETRIĆ i VI-opt. ZLATKO LADOVIĆ, zajedno:

4/ - krivična djela ubojstva iz čl. 34. st. 2. t. 4. KZ RH, u stjecađu,

VII-opt. MILENKO HRSTIĆ, sam:

5/ - krivična djela ubojstva iz čl. 34. st. 2. t. 4. KZ RH,

I-opt. NIKOLA RAŠIĆ, II-opt. ZVONIMIR LASAN-ZOROBABEL i III-opt. IVAN JAKOVLJEVIĆ, zajedno:

6/ - krivično djelo ubojstva iz čl. 34. st. 2. t. 4. KZ RH, te

I-opt. NIKOLA RAŠIĆ, III-opt. IVAN JAKOVLJEVIĆ, VI-opt. ZLATKO LADOVIĆ i VIII-opt. NEDJELJKO MIJIĆ, zajedno:

7/ - krivična djela ubojstva iz čl. 34. st. 2. t. 4. KZ RH, u vezi čl. 43. st. 1. OKZ RH (dakle, djela u stjecađu).

Na temelju čl. 91. st. 1. ZKP, troškovi kaznenog postupka u odnosu na oslabadjađu dio ove presude, padaju na teret proračunskih sredstava suda.

Obrazloženje

Optužnicom KT-83/96. od 13. veljače 1996. godine Županijski državni odvjetnik teretio je opt. Peru Perkovića, opt. Nikolu Rašića, opt. Ivicu Petrića i opt. Zlatka Ladovića da su u kolovozu 1995. godine u mjestu Gošić - "Donji borci", nakon redarstvene akcije "Oluja", radi pljačke imovine, iz koristoljublja, a provocirani odbijanjem oštećenika Dušana Boraka da im preda obećano tele, pucajući iz svojih pušaka i drugog oružja, zajedno, očito sa punom odgovornošću za cjelokupnu kriminalnu djelatnost i rezultat te djelatnosti, usmrtili - ubili ukupno sedmoro mještana, sve osoba starije životne dobi i srpske nacionalnosti, čime da su počinili kaznena djela ubojstva iz

koristoljublja, u stjecađu iz čl. 34. st. 2. t. 4. KZ RH.

Istom optužnicom terećeni su opt. Ivica Petrić i opt. Milenko Hrستیć da su sredinom kolovoza 1995. godine u mjestu Zrmanja - zaseok "Potkom", gdje su boravili kao pripadnici HV, revoltirani odbijanjem oštećenika Đurada Čanka da im preda lovačko oružje koje je posjedovao, ovoga lišili života pucajući oba u njega iz pištolja i puške, motivirani bezobzirnom osvetom, čime da su zajedno počinili kaznena djela ubojstva iz čl. 34. st. 2. t. 4. KZ RH.

U ovom dijelu, a tijekom glavne rasprave, zastupnik optužbe dijelom je korigirao činjenični opis, posebice u odnosu na opt. Milenka Hrستیća, konkretizirajući njegove radnje izvršenja djela na štetu ošt. Čanka i razdvajajući na taj način njegovo kriminalno djelovanje u radnji izvršenja od kriminalnog djelovanja opt. Petrića.

Optužnicom KT-92/95. od 13. veljače 1996. godine Županijski državni odvjetnik teretio je opt. Nikolu Rašića, opt. Zronimira Lasana-Zorobabela i opt. Ivana Jakovljevića, da su u kolovozu 1995. godine u Očestovu kod Knina, obilazeći napuštene kuće stanovnika srpske nacionalnosti, motivirani koristoljubljem, ubili Savu Šolaju, starog 70 godina, invalida, tako što su najprije u njegovu kuću ubacili ručnu bombu, a potom ga je opt. Rašić usmrtio pucajući iz automatske puške, konačno da su radi prikrivanja toga djela iz čl. 34. st. 2. t. 4. KZ RH oštećenikovu kuću zapalili.

Istom tom optužnicom tereti se opt. Nikola Rašić da je istoga dana, ali u zaseoku "Lošići", da se okoristi, prijetio oštećenici Jeki Tanjga da će je ubiti, ako mu ne preda lovačku pušku, što je ova i učinila, a potom da je u nju ispalio jedan metak iz automatskog oružja, pristajući da je liši života, jer je pucao u smjeru glave, ali je ovoj nanio samo lakšu ozljedu po desnom obrazu, čime da je počinio krivična djela protiv imovine - razbojništvom iz čl. 127. st. 1. KZ RH, te ubojstvom u pokušaju iz čl. 34. st. 1. KZ RH u vezi čl. 17. OKZ RH.

Konačno, optužnicom KT-84/95. od 15. veljače 1996. godine državni odvjetnik teretio je opt. Nikolu Rašića, opt. Ivana Jakovljevića, opt. Zlatka Ladovića i opt. Nedjeljka Mijića, da su 28. rujna 1995. godine u mjestu Varivode kod Kistanja došli zajedno po prethodnom dogovoru radi oduzimanja i krađe vrijednih stvari, te pritom pucali u mještane osobe srpske nacionalnosti koji su se zatekli kod svojih kuća, te tako vatrenim oružjem sve kalibra 7,62 mm, usmrtili devetoro mještana, čime da su svi zajedno i dogovorno, svi u stjecađu, počinili 9 kaznenih djela ubojstava iz čl. 34. st. 2. t. 4. KZ RH.

Citirane optužnice zaprimljene su u ovom Županijskom sudu pod brojevima K-8/96., K-9/96. i K.10/96., a kako je između pojedinih suoptuženika postojao međusobni bitan koneksitet, kako su u ovim predmetima provodjena kompleksna višestruka vještačenja,

posebice balističko koje je obuhvatilo komparaciju tragova iz svih ovih kriminalnih slučajeva, a u ovim slučajevima pojavljuju se ne samo isti optuženici, barem neki od njih, već i veliki broj svjedoka, koji svjedoče o više kaznenih slučajeva, to je u tim predmetima istovremeno zakazana glavna rasprava, te uz suglasnost stranaka, na prvome raspravnom ročištu dana 09. travnja 1996. godine odlučeno o spajanju ovih predmeta u jedinstveni predmet K-9/96., radi jedinstvenog vođenja raspravnog postupka i donošenja jedinstvene odluke, što je i učinjeno.

Nakon održane glavne rasprave, u terminima kao u zaglavlju ove presude, zastupnica javne optužbe ostala je u cijelosti kod ranije interpretiranih podignutih optužnica uz prijedlog da se svi optuženici po tim optužnicama oglašavaju krivima i osude po zakonu, posebice uz uvažavanje reakcija domaće i strane javnosti, kod odmjere kazne i ocjene odgovornosti optuženih, jer da su inkriminirani slučajevi štetili ugledu Republike Hrvatske.

U ovome kaznenom predmetu, da bi se moglo analizirati raspoložive dokaze, u kontekstu obrana svih optuženika, posebice u situaciji gdje su i kada su obrane pojedini optuženici mijenjali, nužno valja odrediti i sam koncept analize raspoložive dokazne gradje.

U obrazloženju ove presude stoga najprije će se dati interpretacija sadržaja obrana svakoga od optuženih, na glavnoj raspravi, a potom će se za svaki pojedinačni kriminalni slučaj dati i analizirati takove obrane optuženih na raspravi, u kontekstu eventualnih drugačijih verzija obrane optuženika u istražnom postupku, sa analizom objašnjenja koje su optuženici dali na raspravi u slučaju korekcija obrane, međusobnog terećenja iz istrage, ako su ga na raspravi porekli, sve u kontekstu svih provedenih dokaza na glavnoj raspravi.

Na glavnoj raspravi od 09. travnja 1996. godine
I-opt. Nikola Rašić brani se:

Govoreći o svome učešću i angažiranju u Domovinskom ratu, navodi da je iz Dervente došao sa obitelji isključivo radi obrane Republike Hrvatske, došao je na područje Sibenika, odakle mu je supruga i već 03. listopada 1991. godine uključio se je u postrojbe Hrvatske vojske, odmah kao pripadnik specijalnog voda, dragovoljno, a kasnije je postao i zapovjednik specijalnog voda. Na početku rata upoznao je suborce opt. Petrića i opt. Petrkovića, učestvovao je u brojnim akcijama u šibenskom zaledju, pretrpio više gubitaka najbližih prijatelja i suboraca, neke od akcija sam je vodio i inicirao i bile su izuzetno uspješne. Godine 1992. i 1993. kao običan vojnik, a kasnije i kao dozapo- vjednik satnije bio je na ratištu u Biloj Vlaci, potom kraći period na odmoru, a potom je prebačen u XV Domobrasku pukovniju.

Tijekom 1993. godine lakše je ranjen u glavu, kraće vrijeme bio je izvan postrojbe, nije uspio ostvariti pravo na invalidnost, čin vodnika ima od 1992. godine. Na zamolbu zapovjednika Gojevića vratio se u istu postrojbu u kojoj je bio sve do par mjeseci prije "Oluje", psihički je teško izdržavao boravak na ratištu bez borbi, pa je neko vrijeme radio privatno u svome zvanju.

U akciji "Oluja" učestvovao je tako što je čuvši za pripremu akcije dragovoljno se javio u Skradin, zadužio je automatsku pušku i opremu, a u toj akciji sudjelovao je u napadima na Ljubičiće i Tepšiće, u kojim akcijama mu je zapovjednik bio opt. Mijić. Tijekom "Oluje" bio je na pravcu napredovanja prema Kistanjama, u akciji čišćenja toga mjesta, tamo su naišli na desetak civila, koliko zna ti civili nisu stradali, nitko ih nije dirao, premda su u kućama imali dosta naoružanja i ratne tehnike. Nakon Kistanja i Rudela 12. ili 13. kolovoza otpušteni su kućama na kratki odmor, a potom je isao u akcije čišćenja na područje Zrmanje, sa bojnom od preko 150 vojnika. Na Zrmanji su ostali od 12. do 15. ili 16. kolovoza, nakon čega je pušten kući.

potrdano fot. VI

Na predočenje inkriminacije koja se odnosi na ubojstvo počinjeno 20. kolovoza 1993. godine u Očestovu kada je ubijen opt. Savo Solaja, navodi da je točno da je toga dana bio u Očestovu, i to stoga što je izjutra dobio zapovjed od Gojevića radi kretanja prema Srbu, radi toga se je sreo sa opt. Lasanom i opt. Jakovljevićem u vodicama, svi su imali punu ratnu opremu, te su krenuli "Renoom 4" crne boje vlasništvo opt. Jakovljevića prema Srbu. Sjeća se da je padala kiša, kretanje prema Srbu otežano jer nigdje nije bilo putokaza, a njima područje nije bilo poznato, pa je putem predložio da svrate u "Čakiće", jer je tamo desetak dana ranije upoznao Nediljku i Janka Čakića, koji su se prema njima prijateljski ponašali, a oni im za uzvrat dovezli plin. Ispravlja se, navodeći da nije upoznao Janka nego Božu Čakića.

Govoreći o boravku u zaseoku "Čakići" spominje udalja-
vanje opt. Lasana iz kuće Bože Čakića u trajanju od 10-tak minuta
(u ovome vremenu očito je došlo do stradanja smrtnog Janka Čakića, za što je pravomoćno osuđen u drugome kaznenom predmetu opt. Lasan Zorobabel), nakon pčega su krenuli za Srb, točnije tražili put za Srb, potpuno izgubili orijentaciju u prostoru, gasio im se i automobil zbog kiše, pa su odlučili krenuti nazad. U trenutku kada je došlo do defekta na cesti, u blizini je bila jedna kuća za koju sada zna da je u Očestovu što tada nije znao, kao niti da tamo živi Savo Solaja. Na ideju opt. Jakovljevića gurali su automobil, ali ga nisu mogli pokrenuti, nije se mogao složiti sa opt. Jakovljevićem oko razloga kvara na automobilu, pa su on i opt. Lasan - Zorobabel, dok je opt. Jakovljević gledao auto, da se zaštite od kiše, krenuli trčeći prema prvoj kući. Koliko se sjeća opt. Lasan je krenuo ispred njega bez puške, a on je nosio svoju pušku, u tome mjestu nikada ranije nije bio, nije bilo vidjeti civila u blizini. //

Opt. Lasan otvorio je ulazna vrata te prve kuće, bila su otključana, zbog kise je uletio u kuću i zatekao se negdje u unutrašnjosti hodnika, a on (Rašić) na ulaznim vratima kuće, kada je odjeknula eksplozija, pokrio ga je dim, a u tom trenutku opt. Lasan je 3 do 4 metra ispred njega, negdje upravo na mjestu gdje je mogao zaključiti da je došlo do eksplozije. Prije eksplozije nikoga nije vidio, bilo je to neočekivano, nije očekivao opasnost, posebice jer su tim putem prolazili više puta, nije bilo vidjeti civila. Od eksplozije je zaglušen, jedan geler zahvatio ga je u predjelu desne potkoljenice, od čega je bio samo ogreben, i malo krvav, dok je Lasan bio sav krvav u licu, hodao je, pa kako nije tamo vidio drugih osoba u prvi mah je zaključio da je opt. Lasanu ispala bomba, pa kada ga je to pitao, Lasan mu je u šoku odgovorio da ne zna, niti on sam nije znao da li je eksplodirala ručna bomba ili možda nagazna mina - "pašteta". Vraćajući se prema ulazu u dvorište od kuće, prema automobilu koji je bio zaustavljen bar 20-tak metara dalje i pridržavajući Lasana, još nije znao za bilo kakvu opasnost u kući u smislu sakrivenih osoba. Kada je Lasana doveo do Jakovljevića, a vidjelo se da je povrijeđen po licu, ruci i nogama, vratio se je prema onoj kući, jer ga je zanimalo kako je došlo do eksplozije, sa ulaznih vrata vidio je na tlu karakteristični krater od ručne bombe, pa je tek tada posumnjao da je možda netko iz unutrašnjosti kuće bacio ručnu bombu. //

Videći otvorena vrata zadnje lijeve prostorije u unutrašnjosti hodnika, bacio je svoju bombu u tu prostoriju i istrčao vičući "Pazi bomba", povik se je odnosio na ovu dvojicu kod automobila, ne zna točno da li je ta bomba eksplodirala, jer je i dalje bio pod dojmom i stresom one ranije eksplozije, a izlazeći iz kuće vidio je lijevo od vrata kako se otvaraju grilje prozora i istovremeno vidio jednu osobu, muškarca u plavoj robi, na što je reagirao pucajući iz puške rafalno prema tom prozoru, vidio je da je ta osoba pala u unutrašnjost kuće. //

Prišavši Jakovljeviću rekao je da je pucao na čovjeka koji je bacio bombu na Lasana, a njegova je reakcija bila da idu, jer da možda još ima opasnosti. Automobil su gurali dobrih 500 metara dok nije upalio, kretali su prema Šibeniku, jer je Lasanu trebalo pružiti pomoć, a kako su putem sreli vozilo hitne pomoći, molili su da Lasana previju, ovi su ga pogledali, rekli da nema opasnosti od iskrvarenja, makar Lasan nije bio potpuno priseban. Prolazeći kroz Kistanje zaustavili su se kod policajaca, od njih zatražili pomoć i djelatnici policije odvezli su Lasana u kninsku bolnicu, a Jakovljević i on ostali su sa policajcima i pričali im što im se je dogodilo, a zadržali su se oko pola sata.

Jakovljević i on iz Kistanja su krenuli za "Čakiće", jer je to bilo usput, htjeli su stati i odmoriti se. u "Čakićima" su našli Božu Čakića i njegovu kćerku, koji su im rekli da je Janko Čakić ubijen, a "mala" silovana", nisu im htjeli reći tko je to učinio, Jakovljević je predlagao da će ih odvesti u Sabirni centar u Šibenik, da im se što ne dogodi, u početku su to odbijali, a nakon što su s njima bili 3, 4 sata, kada je već pala noć, pristali su, pa su ih odvezli kolima prema Šibeniku,

putem su stajali i svraćali na piće, a kako je bilo već kasno tražiti Sabirni centar, prenoćili su kod Jakovljevića, te je ujutro Jakovljević obavijestio policiju da se kod njega nalaze dva civila koje bi trebalo smjestiti u Sabirni centar, što je i učinio.

Navodi da je opisao cjelokupno kretanje inkriminiranog dana, što znači da nije počinio djelo umišljajnog ubojstva na štetu Save Šolaje, a niti kakovo djelo na štetu Jeko Tanjge istoga dana u zaseoku "Lošići", jer toga dana on tamo nije bio, nezna ni gdje se nalazi taj zaseok.

Njegov zapovjednik Stipe Gojević da može potvrditi da je toga dana od njega osobno dobio zapovjed da krene za Srb na teren. Toga dana niko od njih nije bio ni pijan ni drogiran.

Na posebna pitanja objasnio je, da opt. Jakovljević u Očestovu niti jednog trenutka nije prilazio onoj kući, nije ni ulazio u dvorište, istina je da su u tome mjestu vidjeli kako u blizini gori jedna štala, unatoč kiše, ali oni nisu upalili ni tu štalu, ni kuću oštećenika. Nakon ranjavanja Lasana nisu više ustrajali na traženju puta za Srb.

Siguran je da inkriminiranog dana ni od koga nije tražio ili uzimao lovačku pušku, do lovačkog oružja istina došao je u vrijeme nakon oslobadjanja okupiranih područja, ali ne u tome mjestu. Siguran je, da je onaj čovjek na prozoru u Očestovu stradao od njegovog rafala, one prigode kada je bomba eksplodirala ispred Lasana, a on ranjen samo u desnu nogu, ta ozljeda je bila lakša i još uvijek je vidljiva (trag ozljede optuženik je pokazao na raspravi na desnoj potkoljenici).

Prije lišenja slobode po istražnom sucu u kratkom vremenu u dva navrata je lišavan slobode od strane policije, prvi put zadržavan od jutra do noći, a drugi put 30-tak sati, djelatnici policije prijetili su mu govoreći da će izgubiti hrvatsko državljanstvo, aludirajući na mjesto njegova rođenja u BiH, te okolnost da mu je supruga po ocu pravoslavne vjere. Posebice ga je pogadjalo što su mu spominjali obitelj.

Niti govora nema o tome da bi između Jakovljevića, Lasana i njega kritičnog dana bilo kakvog dogovora o kretanju radi pljačkanja srpskih kuća, poriče da bi znao tko se u predmetnoj kući nalazi, a da su i htjeli paliti kakve kuće nakon ranjavanja Lasana, to nije dolazilo u obzir, obzirom na stanje u kojem je Lasan bio. Sjeća se da je opt. Lasan kod ulaska u kuću u Očestovo imao dvije bombe za pasom, sjeća se da je i nakon povrijedjivanja imao te iste dvije bombe.

inkriminirani dio pretrude - 400.14
Na predocenje inkriminacije koja se odnosi na kaznena djela ubojstva počinjenih 27. kolovoza 1995. godine u Gosiću u zaseoku "Dunji borci" opt. Rašić je decidiran da u izvršenju tih kaznenih djela nije učestvovao.

Za se Gošić zaseok "Gorni borci", prije kaznenog postupka nije nikad čuo, nezna gdje se nalazi i siguran je da tamo nikad nije bio, posebice ne u vrijeme inkriminiranog slučaja.

Dapače, siguran je da toga 27. kolovoza nije niti mogao biti u Gošiću u popodnevrim satima, pamti dobro datume, posebice može rekonstruirati gdje je bio ^{do} 29. kolovozu. Naime, 29. kolovoza išao je sa bratom i opt. Jakovljevićem u sela iznad Kistanja tražeći za sebe frižider i alat, toga dana zaustavila ih je policija, izdala im potvrdu o onome što su utvrdili da se nalazi u njihovu "Tamiću", a dobro zna da je dva dana prije, dakle upravo inkriminiranog dana bio kod svoje kuće te krpao gumu na istom "Tamiću".

Njegovo kretanje inkriminiranog dana mogu potvrditi brat Vlado Rašić, susjeda Boja i njezin nećak Venco, kao i njegova supruga.

One prigode koju spominje - 29. kolovoza, a po kojoj mu je lako "vratiti film" unazad za inkriminirani dan, zaustavljen je od civilne policije u Čistoj maloj, pa je pozvana vojna policija, u trenutku zaustavljanja opt. Jakovljevića nije bilo s njima, jer je on prije išao svojim "Renoom 4". Predmete koje su imali u "Tamiću" pokupili su po čIvoševcima i Rudelama, a radi se o vozilu koga su opt. Jakovljević i on pronašli nakon "Oluje", koliko se sjeća na području Očestova.

Inkriminiranog dana siguran je da je bio cijeli dan kući, zajedno s bratom krpao je gumu negdje od 10 ujutro do 14 sati popodne, popodne i uvečer nije izlazio iz kuće.

Sve optužene poznaje dobro, jedino manje poznaje opt. Hrstića i opt. Mijića, makar ih je sretao tijekom rata. Ni sa kim sa optuženim nije bio u kakovom sukobu, jedino je sa opt. Petricem 1991. godine imao manjih problema, znali su se tada porječkati. Nitko od optuženih nije mu privatno posebno prijatelj, bili su dobri suborci. Premda je siguran da u događaju u Gošiću nije učestvovao, znano mu je iz kaznenog postupka da se u kontekstu tih ubojstava spominje traženje "nekakvog lugara", što ga asocira na jedan drugi događaj koji se odnosi na Zrmanju, pa ne isključuje da su suoptuženici te događaje pomiješali u svojim obranama i tako i njega inkriminirali.

Kada spominje "Zrmanju", misli na 16. ili 17. kolovoza kada su se našli Petrić, Ladović, Perković i on u Vodicama na pumpi, Perković i on u bijelom "Stojadinu", a ostali u narančastom "Stojadinu", pa je Ladović predložio da idu u Zrmanju jer da je tamo vidio jedan automobil koji bi želio pokrenuti i dovesti. Iza 12 sati krenuli su iz Vodica prema Zrmanji, Zrmanja je velik prostor, nisu mu poznati zaseoci, a u jednome od njih zaustavili su se i jednoga čovjeka u dobi od 50-tak godina upitali tko je. Ovaj im je objasnio da je pravoslavac, da tamo

Živi, pozvao ih je na piće, sjeća se da je rekao da se zove Marko ili Mirko Kovač, ponudili su mu pomoć oko hrane i cigarete, a u razgovoru ga pitali ima li koje janje za njih, ovaj odgovorio da nema, ali im ponudio da će im dati jedno tele, jer da ga u tim uvjetima ionako ne može prehraniti. Dogovorili su se doći sutra, a ovaj je rekao da će sve pripremiti.

Sa mjesta koje opisuje krenuli su po onaj automobil, putem sreli još jedino jednu stariju ženu, automobil se nije mogao pokrenuti pa su ga Petrić i Ladović otšlepali u "Čakiće", a par dana kasnije, ali to već ne zna, iz "Čakića" odvukli dalje.

S obzirom na dogovor s onim Kovačom, sutradan je sa Perkovićem išao po tele, išli su njegovim "Stojadinom", čovjeka nisu našli, već njegovu poruku napisanu rukom na papiru, čekali su ga, Perković se i ljutio na toga čovjeka što ih je prevario, pa je pucao iz puške po pročelju njegove kuće, u trenutku kada nikoga nije bilo u kući, pretpostavlja da je ona žena koju spominje vidjela ili čula to pucanje. Nakon toga krenuli su prema automobilu, ponovno naišli na ženu, kojoj je Perković rekao "Reci starom da ako sutra ne donese tele, da ću ga ubiti", ova žena očito je razumjela o čemu se radi.

Jasno mu je, jer je upoznat sa verzijama obrana suoptuženih, da ga dio tih verzija vezuje za "Gošić" u vrijeme zločina, pa te verzije može objasniti jedino time što je neko od optuženih "asocirao" ove događaje u Zrmanji sa "Gosicem", gdje on nije bio, dakle, to je jedino traženje "teleta" za koje zna, ali tada nisu tražili "lugara", kao to neki u istrazi spominju.

toč. VII - ukimanta
Nakon predloženja inkriminacije koja se odnosi na kazneno djelo počinjenih 20. rujna 1995. godine u Varivodama, kod Kistanja, navodi da u tim kaznenim djelima nije učestvovao.

Već tijekom istrage da je detaljno naveo zbog čega nije mogao biti toga dana u Varivodama, a može to i detaljno ponoviti.

Naime, od 05. rujna do 16. rujna 1995. godine bio je na položaju oko Drvara, tamo je ostavio i oružje, kada je bio kratko kući, te prigode je s njim bio i Perković. Došavši kući saznao je za vezu supruge sa drugim muškarcem, oko toga su se posvadjali, ona je pobjegla iz kuće i ostavila ga samog sa djecom. Stoga je od 17. rujna do 03. ili 04. listopada isključivo bio vezan za kuću i za obveze prema djeci, supruge mu nije bilo, a niko drugi inače im nije pomagao oko čuvanja djece. Te okolnosti mogu potvrditi brojni svjedoci.

Opt. Perković prema dogovoru, nakon kratkog odmora došao je po njega 17. rujna radi povratka prema Drvaru, a kako zbog djece nije mogao ići, zamolio ga je da obavijesti zapovjednika Gojevića da ga pusti na slobodne dane, očito je to Perković i učinio, jer mu je 21. ili 22. rujna, nakon pada Drvara donio oružje i opremu. Tih inkriminiranih dana nije ni vidjao,

ni sretao Jakovljevića, Lađovića ili Mijića, pa niti mogao s njima ići u kradje po oslobodjenim područjima. Obzirom na starost djece, djeca su stara 4 i 7 godina, kroz vrijeme koje opisuje doslovno nije mogao iz kuće izlaziti osim po hranu. Samo jedne prigode bio je odsutan od kuće radi odlaska u Šibenik kod socijalne radnice, moleći pomoć oko djece, tada je kratko djecu pričuvavala susjeda Duška.

Na glavnoj raspravi od 10. travnja 1996. godine
 (I) opt. Zvonimir Lasan-Zorobabel, brani se:

potvrđena toč. VI
 ošt. Save ŠoJaje ~~u Očestovu~~
 U odnosu na inkriminaciju koja se odnosi na ubojstvo
 decidiran je da ovo djelo nije počinio,

Inkriminiranog dana Rašić, Jakovljević i on, Jakovljevićevim kolima išli su prema Skradinu, padala je velika kiša, a automobil je naišavši na lokvu vode stao i ugasio se, bilo je to negdje 200 - 400 metara prije kuće, u kojoj će kasnije stradati. Tada nije znao da je to mjesto "Očestovo", jer tabli na putu nije bilo. Pokušali su automobil upaliti gurajući, nije išlo, Jakovljević je pokušavao osposobiti automobil, a za to vrijeme Rašić i on htjeli su se skloniti od kiše, pa su krenuli prema prvoj kući. Toga dana inače trebali su ići prema Srbu, gdje je njihova postojba držala položaje, a prema zapovjedi Stipe Gojevića. Sa sobom je nosio pušku, streljivo, bombe i ranac sa odjećom, jer se nije znalo koliko će ostati.

Siguran je da nikada ranije nije zalazio u kuću u koju su se otišli skloniti od kiše, prema kući su krenuli Rašić i on, a Jakovljević je ostao kod automobila na cesti. Vrata nisu bila zaključana, nikoga nije bilo vidjeti od civila, bilo je zaključiti da je kuća napuštena, sjeća se da je išao prvi u kuću i da su vikali pitajući ima li koga u kući, nitko se nije odazivao, pa nije očekivao opasnost.

Kada je napravio korak ili dva od ulaznih vrata, a Rašić bio iza njega, u unutrašnjosti kuće nešto je zasuskalo i vidio je ručnu bombu nasred hodnika, viknuo je "bomba" te skocio i bacio se prema izlazu i prema Rašiću, bomba je eksplodirala i osjetio je da je ozlijeđen, od te eksplozije nezna točno što se je kasnije događalo, tko ga je doveo do auta, a potom i do knina, zna da je bio krvav po glavi, geleri bombe zahvatili su mu lijevu nogu i koljeno, bedru, zatiljak i ruke. Pomoć mu je pružena u Kninu, liječnici su ga zaustavljali, ali nije htio ostati u bolnici. Došavši u Vodice javio se je liječniku, preporučeno mu je da leži i miruje kući, dobio je i štake.

Inače, u Hrvatskoj vojsci angažiran je od 16. rujna 1991. do 16. listopada 1995. godine, kada je demobiliziran, a bilo je i kraćih prekida, kada je bio kući, posebice nakon ranjavanja 1993. ili 1994. godine, tada je u borbama kod Gačeleza

zadobio povrede trbuha i noge. Čin vodnika dobio je 1994. godine.

Decidiran je da nakon akcije "Oluja" ni sa kim nije išao u kradje na oslobodjena područja. Siguran je da će njegov zapovjednik Stipe Gojević potvrditi da ih je inkriminiranog dana uputio prema Srbu, prema Srbu vozio je Jakovljević, on osobno to područje ne pozna, a niti Jakovljević se nije znao snaći, izgubili su se putem, pa su krenuli nazad. Prema Srbu krenuli su oko 10 sati ujutro, točno je da su putem svratili u "Čakice", točno je da je toga dana uzeo drogu, ali se unatoč toga normalno osjećao, zbog povrede koju je toga dana zadobio ne sjeća se događaja od ranjavanja do povratka kući u Vodice, tako nezna tko ga je dovezao u kninsku bolnicu. Od ovih ozljeda hodao je uz pomoć štaka, te ima i dalje probleme vezane uz bolove obe noge. Nije mu poznato da li je opt. Jakovljević kada ranije bio u istome mjestu ili kući, gdje je on povrijeđen.

Sa svojom postrojbom bio je i na području Zrmanje kraće vrijeme, ali nije vidio da bi neko jednome starijem čovjeku uzimao puške ili da bi neko ubio koga civila ili palio.

Na istoj glavnoj raspravi
 (III) opt. Ivan Jakovljević, brani se:

zadržana tač. VI

U odnosu na ubojstvo Save Šolaje 20. kolovoza 1995. godine u Očestovu, decidiran je da to djelo nije počinio.

O svojem učešću u Domovinskom ratu navodi da se je u HV uključio među prvima, i prije organiziranja ZNG, kao jedan od prvih članova HDZ, u prvim organiziranim oblicima priprema i otpora, organiziranjem straža, pravljenjem eksplozivnih naprava, a od 23. srpnja 1991. godine dragovoljno je u 113. Brigadi HV, gdje je i učestvovao u okršajima na Kolarini i Lisanima. Borio se je i u 442. Brigadi, sudjelujući u akciji oslobađanja Miljeva, a nakon osnivanja Izvidjačko-diverzantskog voda u Vodicama priključio se i tome vodu, tamo je bio ukupno angažiran 10-tak mjeseci, demobiliziran je i oko godinu dana privatno je vodio "Disko-klub", sve do 1995. godine.

Od uhićenja smatra da mu je ovaj postupak namjerno namješten, premda se tome čudi, jer da je u Sibeniku poznato kakav je borac i čovjek, što ga je sve ogorčilo, moguće je da se je zamjerio nekima iz službe sigurnosti, jer je javno govorio protivratnih profitera.

20.15
 Pred početak "Oluje", čuvši da se sprema akcija, dobrovoljno se je javio u Skradin, tamo nije primljen, pa je odlazio u Ured za obranu Sibenik, gdje je mobiliziran, a u Skradinu je zadužio oružje, te rasporedjen u Izvidjačko-diverzantski vod kojim je zapovjedao Stipe Gojević.

Opt. Perkovića zna dugo godina, s njim je bio u istim postrojbama, sukoba nisu imali, opt. Perkovića bolje je upoznao tek u ratu, opt. Ladovića rijetko je vidjao, nikada nisu bili u društvu i družili se, sjeća se da ga je vidio za vrijeme oslobođanja Kistanja. Opt. Hrštića prvi put u životu vidio je nakon pritvaranja, dok opt. Mijića poznaje od ranije, s njim se nije družio, zna da je iz postojbe bio tjeran radi pijanstva.

Tijekom "Oluje" u Kistanjama su se zadržali oko 3 dana, a potom išli za Ivoševce i Rudele, taj kraj mu nije poznat, dobili su 7 dana slobodnih, oružje je nosio sobom kući.

Dana 20. kolovoza 1995. godine opt. Rašić zvao ga je telefonom kući rekavši da je zapovjednik naložio kretanje na teret, iz Vodica su krenuli njegovim vozilom Rašić, Lasan i on, trebao je ići i Boro Vunić, ali nije, valjda je išao sa drugima. Iz Vodica su krenuli iza 10 sati njegovom "Renoom 4", u smjeru Srba, u tom smjeru ranije samo je jednom išao i bila mu je pogrešna procjena da poznaje put. U blizini "Čakića" opt. Rašić je predložio da tamo svrate popiti kavu, tada je prvi put bio u "Čakićima", tamo je upoznao domaćina Božu i njegovu kćerku, tamo su dolazili i drugi vojnici za vrijeme od sat vremena koliko su se zadržali. Za to vrijeme, a što je tek kasnije saznao u tom mjestu netko je ubio Janka Čakića, dok su oni bili u Božinoj kući.

Od "Čakića" su krenuli prema glavnom putu, sjeća se da su sreli i opt. Perkovića i druge vojnike, i oni su išli na teren, ali se nije točno znalo "ni tko pije, ni tko plaća", krećući prema Kistanjama njegov stari automobil zbog kiše je "zezao" i gasio se, pa kada su prošli Očestovo i uz to ocjenili da su pogrešili cestu, odlučili su se vratiti nazad. Zbog kiše u jednoj lokvi automobil se ugasio, dosta su ga gurali i tako došli do Očestova, gdje je bilo prigodno stati zbog ugibališta, on je znao da je to Očestovo.

Za vrijeme dok je on otvarao haubu i pokušavao otkloniti kvar, opt. Rašić i Lasan krenuli su prema kućama u Očestovu, točno prema kući za koju pretpostavlja da je opt. Save Solaje, jer je ranijim dana par puta bio u Očestovu, dok je bio na terenu, sreo je jednog starog, bez noge i na štakama koji je rekao da se zove Savo i koji se je zalio da ga maltretiraju.

Nikola Rašić
 Pretpostavlja da su Rašić i Lasan iz dosade krenuli od auta prema toj kući, i možda je prošlo i 10-tak minuta kada je čuo uzvik "pazi bomba", a zatim i detonaciju bombe, potrčao je od auta prema kući i vidio da prema njemu idu Rašić i Lasan, Lasan je bio ranjen. Inače nije pratio kretanje ove dvojice prije eksplozije, tamo ima više kuća, sa sigurnošću on nije znao koja je Savina kuća.

Koliko se sjeća u automobilu su bile njegova puška i Lasanova puška, a Rašić je prema kućama krenuo sa svojom AP.

Nije istina da bi oni krenuli prema Očestovu dogovorno radi kradja, nezna da bi Rašić i Lasan uopće znali da je on ranije bio u Očestovu i upoznao invalida po imenu Savo.

Odmah nakon eksplozije krenuo je prema kući, u susret su mu dolazili Rašić i Lasan, Rašić je vodio Lasana, koji je bio cijeli krvav po licu i glavi, kod auta su mu pružili prvu pomoć, a Rašić je kada je on preuzeo Lasana zastao, nije obraćao pažnju na njega, ali je nakon kratkog vremena čuo eksploziju bombe, a potom i jedan ili dva rafala. Kada se je Rašić vratio prema kolima komentirao je "Maiku mu jebem, bacio je četnik bombu, ima li još tko gori". Odmah su krenuli dalje jer je Lasanu trebalo pružiti pomoć. Te prigode iz onoga što je vidio nije mu bilo jasno da je stradao Savo koga je ranije upoznao, mogao je ocjeniti da je to bila kuća za koju je taj ranije govorio da je njegova.

Automobil je teško upalio, gurali su ga, a putem prema Kistanjama i Lasan je komentirao psujući da je "četnik bacio bombu na njih". Putem su naišli na jedna kola gdje je medicinska sestra previla Lasana, a u Kistanjama su se javili u Policijsku postaju, tamo je Rašić upravo policajcima rekao da je ubio onoga čovjeka i zašto, nezna kako to ovi nisu zabilježili, a policajci su službenim kolima Lasana prevezli u kninsku bolnicu.

Na glavnoj raspravi od 11. travnja 1996. godine opt. Jakovljević dalje navodi.

U Kistanjama gdje su Lasana predali policiji, koja ga je odvela u kninsku bolnicu, ostali su oko sat vremena, tamo mu je Rašić pokazivao da je i on ranjen u eksploziji bombe, koju je bacio četnik, pokazivao mu je potkoljenicu i ranu koja je malo krvarila. Iz Kistanja su Rašić i on krenuli doma, jedino su putem svratili u "Čakiće", na Rašićev prijedlog, tada je znao da je ranije u "Čakićima" ubijen jedan čovjek, makar nije znao tko je to učinio. U "Čakićima" su sreli Božu i Nedjeljku Čakić, kukali su i plakali, bili prestrašeni, razumio je da je Nedjeljku netko silovao, a tek sutradan je saznao od Rašića da je prethodno opt. Lasan ubio Janka Cakića.

Sažalio se nad Božom i Nedjeljkom pa im je predložio da će ih odvesti u Šibenik u sabirni centar, u "Čakićima" su se zadržali 3 do 4 sata, te duboko u noć krenuli prema Šibeniku, kada su ih uvjerali da im je to najpametnije. Došavši u Šibenik nije ih odvezao u Sabirni centar, jer je bilo kasno, a nije znao gdje se Centar nalazi, da bi ih ohrabrio s njima je svratio u Zaton na piće, a potom su išli kod njega u stan, te ujutro je osobno nazvao vojnu policiju i Sabirni centar telefonom, pa mu je rečeno da ih odvede u Baldekin u košarkašku dvoranu, što su i učinili.

Za mjesto "Lošić" nikada u životu nije čuo, točnije čuo je tek u ovome kaznenom postupku, u tome mjestu nikada nije bio, pa nije mogao biti ni inkriminiranog dana. Opisao je cijelo svoje

kretanje toga dana, a opt. Rašić se od njega nije udaljivao, nije istina da bi toga dana išli zajedno u pljačke, istina je da su tu noć u Šibenik kasno doveli Božu i Nediljku i oni mogu potvrditi da li su u vozilu vidjeli bilo kakav ukradeni predmet.

Posebno je objasnio, da je siguran da je jednako događaj u Očestovu opisao i istražnom sucu, da je najprije, dok je popravljao automobil čuo jednu eksploziju, nakon koje je Rašić doveo ranjenog Lasana, a Rašić se vratio prema kući, nakon čega se je čula još jedna eksplozija i više rafala. Zbog ranjenog Lasana on kući nije niti prilazio, a kada se je Rašić vratio rekao je da je bacio bombu i pucao u jednog četnika, kako je razumio, onoga koji je prethodno bacio bombu na njih. Na ovome mjestu optuženik se ispravlja, navodeći da je čuo samo jednu detonaciju, odnosno da nije čuo detonaciju nakon što je preuzeo ranjenog Lasana i kada se je Rašić vratio prema kući, tada je čuo samo rafale, ali da je Rašić komentirao na povratku da je bacio bombu koja je zatajila.

Toga dana u Očestovu nije vidio da bi što gorjelo, zbog popravka auta nije ni obraćao posebnu pažnju, posebice ne nakon ranjavanja Lasana.

Istina je, da je nekoliko puta nakon "Oluje" sa opt. Rašićem išao na novo oslobođena područja, ali tada isključivo radi toga da potraži od napuštenih automobila dijelove za "Reno" ili BMW. Nikada nije vozio niti bio u vožnji sa "tamićem", takovo vozilo vozio je Rašić. Nakon što je Božu i Nedjeljku predao u Sabirni centar osjećao se je obavezan prema njima, pa je par puta od 20. do 30. kolovoza sa Rašićem bio u "Čakićima" poviriti što im je sa kućom, kuću su zaključali i stavili natpis "HV" da je nitko ne bi dirao.

Ukazivanje - toč VII
U odnosu na kaznena djela ubojstva počinjena 28. rujna 1995. godine u Varivodama, opt. Jakovljević navodi, da ta djela nije počinio.

Inkriminirane prigode nije bio u Varivodama kraj Kistanja, niti danas točno nezna gdje se nalaze Varivode, u vrijeme za koje se tereti da je te zločine počinio sa Rašićem, Ladovićem i Mijićem, sa njima uopće nije bio. Tih dana znao se je čuti jedino sa opt. Rašićem, ali niti s njim od 30. kolovoza nije nigdje odlazio prema oslobođenim područjima.

Nakon pritvaranja, naravno pokušao je za sebe rekonstruirati gdje je bio upravo dana za koji ga se tereti da je sudjelovao u zločinu u Varivodama, pokušao je i pismeno rekonstruirati svoje kretanje u okviru više dana oko toga događaja.

Tako se je prisjetio da je upravo toga 28. rujna pilao drva ispred kuće, to mogu potvrditi susjedi, dan prije cijeli dan je popravljao svoj "Reno", nakon što je sa otpada donio neke dijelove. U petak 29. ili 30. rujna u Diskoteci je gostovao pjevač Novković, što znači da bi se događaj u Varivodama zbio

dan ranije, a taj dan sjeća se da je bio u društvu sa Ivom Tadijom i Jolom, ugostiteljima iz Diskoteke, a od ručka do mraka bio je u društvu sa susjedom Milutinovićem, Stipom Svirčićem i drugima. Tih dana oba automobila koja ima i "Reno 4" i BMW bili su u kvaru. Sjeća se tako da je inkriminiranog dana razgovarao sa Ivom Mutadijom i Jolom koji su ga pitali gdje mogu naći čahura od artiljerijskog oruđa, pa su sutradan, očito 29. rujna sa njihovim kamionom išli dalje od Kistanja, gdje su našli nešto čahura, a tada je išao u civilu i bez naoružanja, toga 29. rujna žurili su nazad jer su ovo dvoje morali raditi u Diskoteci.

Opt. Ladovića u životu je sreo svega 5, 6 puta, nikada se s njime nije družio, nikada mu nije izgledao normalno. Prvi put ga je vidio u postrojbi nakon početka akcije "Oluja". Tijekom "Oluje" sretao je opt. Mijića, ali se s njim nije družio, niti su bili u istoj postrojbi.

Na istoj glavnoj raspravi

Opt. Pero Perković, brani se

inkriminacija U odnosu na inkriminaciju koja ga tereti za kriv. djela ubojstva počinjenih 27. Kolovoza u Gošiću "Dorci", da je razumio što ga se tereti, ali da ta kaznena djela nije počinio.

Bez obzira na učešće u ratu, ni u ratu ni u miru nije imao prigode ni slučajno, ni namjerno ubiti kakvog civila. Nikada u životu nije bio u mjestu Gošić, zna otprilike gdje se mjesto nalazi, jer je tu poziciju vidio na vojnim kartama, od mjesta koje je znao posjetiti na novo oslobođenom području, jedino je bio u "Čakićima".

Još 1990. godine prijavio se u rezervni sastav policije, a od srpnja 1991. godine je u HV - 113. Šibenskoj brigadi, gdje je bio do kolovoza 1992. godine, najprije u diverzantskoj grupi gdje mu je bio zapovjednik opt. Rašić, a potom je prešao u vojnu policiju do kraja 1992. godine. Godine 1993. je prešao u diverzantski vod, formiran od ljudi iz Vodica, u sklopu V. Domobranske pukovnije, a u ljeto 1994. godine vod je rasformiran, pa je bio običan vojnik do akcije "Oluja".

Opt. Rašića upoznao je na početku rata, bili su dobri suborci, privatno se nisu posebno družili, opt. Petrića upoznao je u tome vodu, privatno se nisu družili, a opt. Ladovića upoznao je od prije rata iz vidjenja, kroz rat nisu bili u istim postrojbama, s njim nije prijateljevao.

Početak akcije "Oluja" zatekao ga je u postrojbi koja je djelovala na ratištu prema Rupama i Ljubičićima, te prema Kistanjama i Rudelama, a sudjelovao je i u akcijama čišćenja terena i osiguranju mosta na Zrmanji. Od 10. do 17. kolovoza sudjelovao je u akciji oslobadjanja Drvara, potom je bio 10-tak dana kući na odmoru, a zatim je vraćen na ratište u Bosnu.

Naravno, da je nakon lišavanja slobode pokušao prisjetiti se gdje je bio inkriminiranog 27. kolovoza 1995 godine, a mogao je to odrediti po prethodnom 26. kolovozu, jer je toga dana bio u Kninu na dočeku Vlaka slobode, zajedno sa Zivkom Matom, tamo su ga vidjeli Antonio i Ante Roca iz Vodica. Dan nakon Knina i Vlaka slobode, dakle upravo inkriminiranog dana, bio je u Cistoj velikoj, očevom selu, sa ocem Antom, tetkom i išli su njegovom zastavom 101". Bila je nedjelja, vršila se procjena šteta u mjestu, njegov otac nije imao kuću u mjestu pa nije uništena, imali su samo pripremljenog materijala za izgradnju kuće pred rat. Mile Vidak je gost iz Osijeka tih dana u njegovoj kući, koji to može potvrditi. Sjeća se da ih je u Cistoj dočekao Jere Pešić, ručali su do 15 ili 16 sati kod rodjaka Dragana Perkovića,

Za vrijeme akcije "Oluja" bio je zadužen sa automatskom puškom CZ 7,62 mm, istu pušku dužio je još iz vremena kada je prešao iz protudiverzantskog voda 15. DP u bojnu, a inače je kući imao jednu "Vinčesterku" koju je našao u Kistanjama tijekom "Oluke", jednu AP CZ, koja također potječe iz "Oluje", jedan automatski pištolj "Skorpion", koji je našao u Kistanjama. Automatsku pušku koju je našao u "Oluji" znao je nositi na terenu u Drvaru, umjesto pušte koju je dužio u postrojbi.

Istina je, da je jedne prigode bio sa opt. Petrićem, a bilo je to nakon "Oluje", blizu Ervenika, gdje su tražili auto za njega, to je bio jedini put kada je s Petrićem išao, a bilo je to poslije držanja položaja na Zrmanji. Prije Zrmanje, sjeća se da je znao sa opt. Petrićem i Rašićem ići u "Čakiće", gdje su upoznali jednog čovjeka i njegovu kćerku.

Istina je, da su jedne prigode, za vrijeme dok su bili na terenu u Zrmanji, a Rašić i on, njegovim autom, te Petrić i Ladović sa zelenim "Stojadinom" išli u jedno selo, gdje su sreli jednu stariju ženu i muškarca, ovaj muškarac predstavio se kao lugar, bio im je sumnjiv pa su tražili oružje po njegovoj kući, rekao im je da mu je sin u četnicima i da je s njima pobjegao, a kada su ga pitali da li ima koje janje za njih, odgovorio je da nema, ali im je obećao ubiti i dati tele. Sjeća se da ih je ponudio rakijom, a opt. Rašić mu je ostavio cigarete "Colombo".

Komentirali su i dogovarali da će sutra doći po to tele, njih četvoro došli su i sutradan, ali nisu našli staroga, već poruku na papiru na stolu, pisalo je da ih je čekao, ali da je morao ići skupljati ovce, ali kako nije došao, preko one stare žene u susjedstvu, više u sali, poručio mu je da će sutra doći i zapaliti mu kuću. Loga dana išli su dalje na područje Zrmanje i dosleпали jedan auto za Ladovića, taj auto su ostavili u Čakićima.

Slijedećega dana, na ono mjesto došli su samo Rašić i on, na stolu kod onoga staroga čekala ih je nova i slična pismena poruka, dalo se je zaključiti da se stari s njima "zeza", sjeća

se da je u tu kuću došla i ona susjeda, došla su i dva vojnika UNPROFOR-a, sjedili su i pričali s njima, ali onaj "stari" nije dolazio. Toga dana sa sobom je imao "Skorpion", a opt. Rašić automatsku pušku i istina je da su toga dana pucali po kući "staroga" iz Rašićeve puške, oboje su pucali. Dakle, opisuje tri dana koja se odnose na Zrmanju, a koji mogu imati veze sa traženjem jednoga civila radi uzimanja teleta, koliko se sjeća onaj prvi dan bili su angažirani na terenu, a slijedećih dana bili su slobodni. To je jedino područje - područje Zrmanje, gdje su njih četvoro odlazili zajedno.

Nadalje, navodi da je istina da su za vrijeme dok su bili angažirani na terenu u Zrmanji - u čišćenju terena, jednom opt. Rašić i opt. Lasan našli dvije lovačke puške, te jednu koju je Rašić poklonio njemu, a to se odnosi na inkriminirani slučaj sa "starim Čankom", taj stari se je nečkao pa im je tek onda dao te puške. Zna da su neposredno prije njih kod njega bili i drugi hrvatski vojnici, tražeći oružje, jer su vidjeli patrone kod njega, ali im nije dao oružje. Sada zna da je "stari Čanak" ubijen, a tko ga je ubio - nezna.

Na glavnoj raspravi od 17. travnja 1996. godine
 opt. Ivica Petrić u svoju obranu navodi:

102.4 - ubijanje
 Nakon predočenja inkriminacije u odnosu na kaznena djela ubojstva počinjenih 27. kolovoza 1995. godine u mjestu Gošić, decidiran je da u izvršenju toga djela nije učestvovao, niti ga počinio, da nikada u životu nije bio u mjestu Gošić ili spomenutom zaseoku, niti zna gdje je to.

U Hrvatskoj vojsci tijekom Domovinskog rata bio je ukupno četiri godine, od 1991. pa nadalje, iz rata ima čin desetnika, a ne želi opisivati gdje je i u čemu sve kroz rat sudjelovao, niti gdje je bio za vrijeme početka "Oluje", jer o tome da postoje dokumenti.

Inkriminiranog [dana 27. kolovoza 1995.] godine zna da je bio kod svoje kuće, zna da je tih dana bio u Kninu Vlak slobode, te događaje pratio je na televiziji.

11
 Ne želi odgovarati na pitanja koja se odnose na to kako je i koliko poznao suoptuženike i da li se je s njima družio posebice za vrijeme i nakon akcije "Oluja".

102.4 - ubijanje tog. 1
 Na predočenje inkriminacije koja se odnosi na kazneno djelo ubojstva u mjestu Zrmanja, 27. kolovoza 1995. godine, na štetu Đurada Čanka, navodi da je istina da je jedne prigode, jednu stariju osobu, a moguće je da se radi o Đuradu Čanku, ranio, ali sigurno ne i ubio.

Toga dana sa svojom postrojbom bio je na terenu na području Zrmanje, u zaseoku "Potkom", i za vrijeme odmora sa njim su bili opt. Mijić, opt. Hrستیć i Denis Pešić. Desetak metara od kuće gdje su sreli jednog starca, našli su na opt. Rašica i nekolicinu vojnika i vidjeli ih kako nose dvije lovačke puške za koje su razumjeli da su ih oduzeli od onoga starijeg čovjeka, čije ime nije znao. Znao je da su prije inkriminiranog dana upravo toga čovjeka neki drugi dečki tražili da im preda oružje, bio im je sumnjiv, ali je on rekao da nema oružja. Nakon susreta sa ovima koji su nosili puške, opt. Mijić, opt. Hrستیć, Pešić i on krenuli su prema kući staroga, zatekli su ga ispred kuće, pa ga je on ispitivao želeći saznati ima li još sakrivenog oružja i skriva li kakvog odbjeglog četnika.

Nije ga pitao ni tko je, ni kako se zove, ali je dobro zapamtio da je nosio jaknu sa oznakama "SAO Krajina - Milicija", na postavljena pitanja, više puta ponavljana, taj čovjek mu nije htio odgovarati, iz njegova ponašanja bilo je vidljivo da ih se ne boji, držao se je drsko, bilo je vidljivo da je nekoga skrivao. Revoltiran njegovom takvom upornošću u šutnji i videći da ih svih gleda sa mržnjom, ispalio je 2 ili 3 hica prema njegovoj nozi, iz pištolja "TT". Ovo što opisuje događaja se ispred jedne kuće, moguće je da je to bila kuća oštećenika, tamo nema dvorišta, već je to prostor puteljka koji ide kroz mjesto, a ta kuća je negdje na brijegu. Te prigode nije imao drugoga oružja osim pištolja, ostali su imali puške i on je prema starome pucao pred njima.

U starca nije pucao niti da bi ga pogodio ili ozlijedio, već je pucao prema zemlji ispred njega, ali ga je kod zadnjeg opaljenja očito pogodio u nogu, jer se spustio na tlo, na svoj desni bok, a prethodno je bio na nogama. Jasno je bilo da ga je samo lakše ranio, koliko može točno odrediti, pogodio ga je u lijevu nogu iznad "čička". Nakon tih hitaca ispalio je još jedan u pravcu njegovog lijevog ramena odnosno lijeve ruke, vjerojatno ga je pogodio, taj hitac uslijedio je dok je ovaj čovjek ležao na tlu. Hice nije ispaljivao jedan za drugim, već između ponovljenih pitanja, ima li oružja i skriva li koga, na koja ova nije odgovarao. Napominje, da nije bilo sporno da je tih dana na tom području bilo dosta zaostalih neprijateljskih vojnika, četnika, ali i naoružanih civila, radi čega su bili na oprezu i radi čega je postrojba poduzimala akcije pregleda i čišćenja terena.

Ranjavanje oštećenika da nije učinio niti hladno, niti planirano i promišljeno, nakon pucanja bio je u posebnom psihičkom stanju, nije mu bilo svejedno što puca u čovjeka, makar je i danas siguran da se je taj čovjek ponašao tako, jer je nešto skrivao. Siguran je da je taj čovjek bio živ kada su krenuli dalje, jer ozljede koje mu je nanio nisu bile smrtonosne, a čini mu se da se je opt. Hrستیć okrenuo i vratio, makar ne zna zašto se je vraćao. Te je čuo pucnjeve iz vatrenog oružja, po čemu je zaključio da je opt. Hrستیć pucao kada se je vratio prema onome čovjeku.

U trenutku kada je čuo pucnjeve za koje ocjenjuje da ih je mogao ispaliti opt. Hrštic, bili su 10-tak metara dalje od mjesta gdje je ostao onaj čovjek, ali je gmiže zaklanjalo vidik, opt. Hrštic kasnije im se priključio, ali bez komentara.

Osjeća se krivim utoliko što je dozvolio da ga ponesu emocije u vrijeme kada je pucao u oštećenika, ali smatra da je te prigode obavljao svoj posao, jer valja uvažavati činjenicu kakove su opasnosti prijetile njegovim suborcima i njemu u to vrijeme i na tome prostoru. Okolnost da je prethodno saznao da je oštećenik imao puške, a nije ih predao onim momcima koji su ga dan ranije pitali za to, bio je povod za njegovo ispitivanje o puškama, ali ne i razlog zbog čega je u njega pucao.

U trenutku kada je pucao u oštećenika, od njega je bio udaljen svega 2 do 3 metra i siguran je da su u neposrednoj blizini bili opt. Mijić i Pešić, ne sjeća se da bi neko od njih komentirao što se događa. O događaju nisu obavijestili zapovjednika Stipu Gojevića. Ne sjeća se da bi oštećenik imao bradu ili brkove.

Na ostala pitanja, vezana za detalje ovoga inkriminiranog djela, kao i drugih djela za koja se tereti, opt. Petrić nije želio odgovarati.

Na istoj glavnoj raspravi
VI opt. Zlatko Ladović brani se:

ukomata loc. 4
U odnosu na kaznena djela počinjena 27. kolovoza 1995. godine u Goliću - zatvor Džoni borci decidan je da ova kaznena djela nije počinio, niti je tada bio u tom mjestu, niti zna gdje se to mjesto nalazi.

11
Istina je, da je u istražnom postupku, drugačije govorio, ali je njegovo priznanje u istrazi rezultat prisile koja je protiv njega upotrebljena u policiji.

Naravno, nakon pritvaranja, pokušao je za sebe predočiti gdje se je nalazio upravo toga inkriminiranog dana, teško mu se je toga precizno sjetiti, ali zna da je 21. kolovoza 1995. godine počeo raditi privatno kod Zvonka Zimića, na postavljanju centralnog grijanja. Ako se orijentira po tome datumu, vjeruje da je inkriminiranog 27. kolovoza bio kod svoje kuće.

Inače, u Hrvatsku vojsku uključio se je još 1991. godine, najprije u 113. Brigadi, potom u IV. Gardijskoj brigadi, te na kraju u XV. Domobranskoj, a kao njezin pripadnik sudjelovao je u akciji "Oluja", prethodno mobiliziran dan, dva prije "Oluje". Kod svoje kuće nije imao kakvog oružja, niti od ratnog plijena, samo nešto streljiva i bombi. Kroz akciju "Oluja" bio je jedino sa opt. Petrićem, opt. Rašićem i opt. Perkovićem, druge je samo vidjao. Siguran je da za vrijeme "Oluje" i nakon toga

njegova postrojba nije bila na zadacima na prostoru mjesta Gošić

Istina je, da je jedne prigode još za "Oluje", a neposredno iza oslobadjanja Kistanja, sa opt. Petrićem išao za Knin, te su u mjestu Rudele za jednoga mesara prebacili kombijem nešto stoke za Pirovac. U tom selu bila je hrvatska vojska. Sutradan se je dogodio sa Zdravkom Trošićem za još jedan sličan put pa su Trošić, opt. Petrić i on išli i uzeli nešto janjaca i 2 teleta, što su prebacili do Pirovca, a to im je Trošić platio. To se je događalo za njegovih slobodnih dana, prije terena na Zrmanji.

90č. 7

Na predloženu inkriminaciju koja se odnosi na ~~nešto~~ počinjena 28. rujna 1991. godine u mjestu ~~Varivodama~~ opt. Ladović je decidiran da u tome kaznenom učinu nije sudjelovao.

možda
u

Objašnjava da je u istražnom postupku govorio drugačije i da je priznavao da je bio u varivodama, gdje su činjena ubojstva, ali je to govorio samo zbog presije policije. Nakon pritvaranja razmišljao je o tome gdje je bio i što je radio tih dana i sa sigurnošću tvrdi da je u to vrijeme radio za Zimića i njegovu firmu, jer su radili na kninskoj post-i - kotlovnici. Može se orijentirati u vremenu kada se događaj u Varivodama zbio, jer se je upravo jednog od tih dana, putujući prema Kninu i upoznao i saznao sa događajem u Varivodama. Poslovi sa Zimićem u Kninu trajali su 10-tak dana, bez prekida, a jedne prigode tih dana primijetili su policijske punktove sa neobično puno policajaca, zaustavili su ih na relaciji od Knina više puta, pregledali ih temeljito i te prigode su policajci komentirali da moraju pregledavati svako vozilo zbog toga što su u Varivodama ubijeni civili. Inače nezna gdje su točno Varivode, nikada u životu u njima nije bio, makar zna gdje se sa ceste skreće prema Varivodama.

11

Je
Inca
Petrić
2 X

Nakon angažiranja na terenu u Zrmanji, demobiliziran je iz Hrvatske vojske, pa je tako počeo raditi kod Zimića, demobiliziran je negdje oko 20. kolovoza i pritom razdužio pušku u Vodicama.

Od suoptuženih za ovo kazneno djelo poznaje Rašića najbolje, a ostale površno, sve iz Hrvatske vojske, dok je prije rata poznavao jedino opt. Jakovljevića samo iz vidjenja.

Posebno je objasnio da je još u vrijeme akcija na Zrmanji, u jednom nepoznatom mjestu vidio napušteni "128" crvene boje koga je pokušao osposobiti za vožnju, za ići na teren, ali se to nije dalo. To auto ostalo je na Zrmanji pa je negdje 16. ili 17. kolovoza sa opt. Petrićem vraćao se radi toga auta, usput su sreli Rašića i Perkovića, koji su se složili s njima ići na Zrmanju radi toga auta, te se sjeća da su tim putem u jednom zaseoku na području Zrmanje Perković i Rašić pričali sa jednim civilom po imenu Marko ili slično, oko nekog teleta. Nisu uspjeli

pokrenuti ono vozilo, pa su ga otšlepali do "Čakića", jer su u to mjesto sa terena znali navratiti kod jedne srpske obitelji Čakića. Samo jedne prigode on je vidio i sreo onoga čovjeka za kojeg misli da se zove Marko i nezna što je dalje bilo sa teletom koje ostali spominju, da li se je tko od njih vraćao po teletima idućih dana. Te prigode iako su sva četvorica bili u uniformama i sa puškama, niko nije pucao.

Posebno je objasnio da poznaje osobu po imenu Zvonko Relja, taj je Zinićev susjed u Vodicama, u dobrim je odnosima s njim, ali od njega nikada nije posuđivao pušku. U kući svojoj nije imao oružja izuzev jedne lovačke puške koju je uzeo kao trofer iz akcije u Kistanjama.

Istina je da je tijekom 1994. i 1995. godine, u vrijeme dok je također bio u Hrvatskoj, vojsci konzumirao heroin, imao psihijatrijski tretman, liječen je, uglavnom je uspješno abstini-
nirao. Od pritvaranja po preporuci liječnika redovno je uzimao sredstva za smirenje, a tijekom rata puno puta je bio u situaciji biti u direktnim sukobima s neprijateljem, biti i prisutan pogibiji i ranjavanju suboraca.

Na istoj glavnoj raspravi
VII-opt. Milenko Hrstić, brani se:

7. 7. 1995. br. 7
Na predočenje inkriminacije koja se odnosi na ubojstvo Đurađa Čanka sredinom kolovoza 1995. godine u Zrmanji - "Potkomu", decidiran je da djelo nije počinio te komentira da je optužnica rezultat proizvoljnih konstrukcija okolnosti da je bio prisutan inkriminiranom događaju.

Istina je, da je kritične prigode kao pripadnik HV bio na terenu i na području Zrmanje, gdje su bili u akcijama čišćenja terena od zaostalih neprijateljskih vojnika, sjeća se da su bili popodnevnih sati sredinom kolovoza. Običaj je bio na tom terenu kao i ostalima da tamo stacionirana postrojba izvidi okolni teren, upozna ga i provjeri, posebice zbog opasnosti od zaostalih neprijateljskih vojnika, pa je tako bilo i toga dana.

Toga dana došli su izjutra na teren, bilo je vrijeme odmora, sjeća se da su spremali jelo, a neko je predložio da se potraži nešto za popiti, nije siguran ali drži da je opt. Mijić predložio da kod jednoga staroga idu potražiti nešto za piće, jednoga čovjeka koji je imao kuću malo izdvojenu od ostalih. Tako su krenuli s tim ciljem opt. Mijić, opt. Petrić, Denis Pešić i on, neki su nosili "damizone", a posebno napominje da tada nije poznavao opt. Petrića, niti po imenu, niti od ranije. Nikakovog posebnog dogovora izuzev ovoga što navodi, nije bilo, a posebice nije moglo biti sa opt. Petrićem, kojega tada nije poznavao.

Negdje na pola puta naišli su na tada njemu nepoznate vojnike, sada zna da su u toj grupi bili opt. Rašić i opt. Per-ković i još jedan njemu nepoznat, koji su rekli opt. Petriću: "Vidiš da ipak ima pušaka", a bilo je vidjeti da u rukama nose dvije lovačke puske. Neko je komentirao da idu po vino, a ne tražiti puske. Dosavši ispred jedne kuće koja je na osami sreli su ispred kuće jednog starijeg čovjeka, starog oko 70 godina, prisao mu je opt. Petrić prvi i viknuo "stari gdje je oružje", a čovjek je odgovorio "Nema, već su neki bili i uzeli oružje".

Opt. Petrić je ovoga staroga uzeo rukama za prsa, odgurnuo ga par metara od kuće, postavio ga tako da stari gleda prema kući, između njih je razmak od oko 2 metra. Ne može se sjetiti gdje su u tome trenutku opt. Mijić i Denis Pešić, ali ih nije tamo vidio u trenutku kada je opt. Petrić opalio prvi hitac. Taj prvi hitac ocjenjuje da je promašio ovoga čovjeka, a drugi ga je pogodio u predjelu između lijevog ramena i srca, a treći hitac opt. Petrića u ovoga čovjeka, bio je u prsa. Nikakav juk nije se čuo, ovaj čovjek ostao je na nogama, makar je zateturao, a potom su od Petrića ispaljena brzo još dva hica koja su ga pogodila i čovjek je pao naprijed na prsa.

Nakon što je ovaj čovjek pao, opt. Petrić i on uputili su se šutke natrag, a nakon 20-tak metara primijetio je da su se pridružili Mijić i Pešić, a negdje 50-tak metara od pozicije gdje je ostao ležati onaj čovjek opt. Mijić rekao mu je (opt. Hrستیću) "Hrستیću, ajde vidi što je sa starim".

Ove Mijićeve riječi shvatio je kao provokaciju, pa se je zaista vratio natrag prema onoj kući i čovjeku. Naime, tijekom ovoga rata dosta je vidio i proživio, posebno je osjetljiv na uvrede i provokacije, a nakon svojeg zadnjeg terena u Bosni prije "Oluje" u Vodicama pred 15-tak ljudi opt. Mijić mu je pred svima predbacio da je dezertter i da je ostavio svoje ljude na položaju, za koju primjedbu nije bilo osnova.

Upravo ta asocijacija, bila je povod da reagira na Mijićeve riječi, ne zato da dokaže da nije kukavica, već je reagirao spontano te se vratio prema mjestu gdje je ostao ležati onaj čovjek, ali došavši 7, 8 metara od kuće, ne vidjevši poziciju gdje leži od grma, ispalio je tri pojedinačna brza hica u prostor lijevo od grma, ne da nije pucao u staroga, nije niti prisao brizu mjesta gdje je ovaj ležao, potom se vratio do grupe i rekao im "Sve je u redu". Potvrđuje da je opt. Petrić te prigode sa sobom imao samo pištolj "TT".

Nije znao, a nije niti očekivao da će opt. Petrić pucati u onoga čovjeka, mogao je samo zaključivati da puca zbog ljutnje, zbog spomenutih pušaka. Siguran je da je opt. Petrić prema starome ispalio 5 ili 6 hitaca, jasno je bilo da je ovaj čovjek bio smrtonosno pogodjen.

U Domovinskom ratu učestvovao je od samog početka, od ožujka 1991. do 1993. godine u aktivnom sastavu šibenske policije,

potom sve do lišenja slobode bez prekida u Hrvatskoj vojsci.

Premda nije sporno da je od 03. do 11. listopada 1995. godine bio na području Bosne, na ratištu, nije mu jasno zašto se za potrebe ovoga kaznenog postupka falsificira vrijeme njegove demobilizacije označavajući 25. rujna, a ne kako bi trebalo 17. listopada 1995. godine. Povezuje to sa prijetnjama u policiji da više neće biti hrvatski vojnik, i taj ga je postupak posebno povrijedio. U akciju "Oluja" bio je uključen od samog početka te akcije.

Na posebna pitanja objasnio je da je istina da nakon prvoga hica opt. Petrića prema oštećeniku nije reagirao, priznaje da se je bojao reagirati, jer Petrića nije poznavao, pa se u to nije htio miješati. Svi hici koje opisuje upućeni od opt. Petrića prema oštećeniku ispaljeni su u kratkom vremenom intervalu. Decidiran je da nije pucao u oštećenika niti se je vraćao da bi oštećenika "dokrajčio", sigurno nije niti komentirao da se radi toga ide vratiti, a pucao je kako opisuje, jer je mislio da to ostali od njega očekuju, pucao je u prazan prostor. Inkrimirani događaj nije prijavio zapovjedniku, ocjenio je da nije pametno prijavljivati takove događaje.

Na glavnoj raspravi od 18. travnja 1996. godine opt. Hrستیć nadalje je objasnio:

Oštećenika prije inkriminirane prigode nije vidio niti znao kako se zove, pa nije te prigode niti imao razloga tamo ići da bi od njega tražio puške, nije mu bilo poznato da bi netko od vojnika tražio puške ranije, dakle, nikakova motiva nije imao oštećeniku svetiti se ili ljutiti se na njega. Kada se je vratio prema opt. Petriću i drugima, nakon što je pucao, rekao je "Sve je u redu", prvenstveno se je obratio Mijiću, jer je njegove prethodne riječi osjetio kao provociranje. Smisao riječi mogao je ukazivati na to da je tobože i on pucao u staroga, isti je da je želio da to oni misle, premda oštećeniku nije niti prilazio u trenutku kada je pucao ciljajući sa strane u grm.

Siguran je, da opt. Petrić nije sa oštećenikom vodio nikakve razgovore prije nego je u njega pucao, posebice s njim nije razgovarao između pucnjeva, jer kada mu je prišao, rukama ga je okrenuo, a potom izvadio pištolj iz pasa i pucao. Ništa mu nije ukazivalo na to da će opt. Petrić pucati u oštećenika, imao je samo dojam da to ovaj radi jer je ljut.

Na pitanje opt. Petrića, opt. Hrستیć je pojasnio - da nije znao ni za kakvo oružje zbog kojega bi ovaj imao što razgovarati sa oštećenikom, to je tek kasnije saznao. Dobro se sjeća mjesta događaja i konfiguracije terena, ispred kuće je puteljak, nema dvorišta, prostor je obrastao grmljem, među najvećima je grm kod koga je pao oštećenik nakon što je opt. Petrić u njega pucao. Ne može ocjeniti da li je opt. Petrić prvi put pucao u nogu oštećenika ili u zemlju ispred nogu, jer to nije vidio, ali ocjenjuje da je prvi hitac promašio, dok su ostali

pogadjali kako je opisao, moguće i u nogu, ali onda vjerojatno zadnji hici. Siguran je da su oštećenika najmanje dva hica pogodila u prsa, to je dobro vidio sa udaljenosti od svega 3, 4 metra, ne zna gdje su tada bili Mijić i Pešić, pažnja mu je bila usmjerena na Petrićevo ponašanje. Siguran je da osim Petrićevog pitanja upućenih oštećeniku o oružju, drugih pitanja i razgovora nije bilo.

Opt. Hrstić komentirao je i obranu opt. Petrića na raspravi, u odnosu na ovo inkriminirano djelo, ponavljajući isto te dodajući da nema nikakve dileme da je te prigode opt. Petrić ubio oštećenika, kao i da ne stoji primjedba opt. Petrića da bi njemu i njegovoj obitelji bilo upućeno kakvih prijetnji tijekom postupka, jer se događa upravo suprotno, opt. Petrić i u zatvoru prijeti i viče da će ubiti i osvetiti se njemu, Pešiću i Mijiću, radi čega je zamolio intervenciju Uprave zatvora.

Na istoj glavnoj raspravi
VIII-opt. Nedjeljko Mijić, brani se:

ubijanje - loc. 7
 Na predočenje inkriminacije koja se odnosi na kaznena djela ubojstva počinjenih 28. rujna 1995. godine u Varivodama, decidan je da u učinu ovih kaznenih djela nije učestvovao, te o samom događaju nema nikakvih saznanja.

Naravno, nakon što je pritvoren, uvažavajući datum inkriminiranog djela, pokušao se je prisjetiti gdje se je toga dana mogao nalaziti i siguran je da je upravo inkriminiranog dana bio u svome selu Dubravice.

Dragovoljac je Domovinskog rata od 1991. godine, onoga dana kada je lišen slobode bio je hrvatski vojnik, bio je na slobodnim danima nakon zadnjeg terena i ratišta. Tijekom rata najprije je bio pripadnik ZNG, potom 113. Brigade do 1993. godine, a nakon toga pripadnik XV. Domobranske pukovnije. Učestvovao je u brojnim akcijama na ratištu, posebice u akcijama "Maestral", "Bljesak" i "Oluja", još 1992. godine dobio je čin desetnika.

Za vrijeme "Oluje", zapovjednik voda bio mu je Stipe Gojević, a u tu akciju uključen je od prvoga dana. I prije akcije, naravno da je znao za nalog predsjednika Republike, da se u akcijama ne smiju dirati civili koji ostanu na oslobodjenom području i tvrdi da je takve naloge i zapovjedi prenosio i svojim suborcima koje je vodio u akciju, i osobno je tako postupao. U akciji "Oluja" njegova postrojba bila je angažirana na pravcima Dubravice-Rupe-Ljubičići, dobro je poznavao taj teren, sa njim u vodu bili su opt. Perković, opt. Rašić, za koja je tada samo znao da ima nadimak "Zec" i opt. Lasan, koga je takodjer u to vrijeme znao samo po nadimku "Laso". U istoj akciji sreo je i opt. Ladovića, koga je znao samo pod nadimkom "Patak", vidjao ga je na položaju u Rupama, tamo je sretao i opt. Jakovljevića.

Njegova postrojba dalje je išla u borbenim akcijama prema Kistanjama, tamo su zatekli dosta civila, većina je imala i oružje po kućama, ali tvrdi da nitko te ljude nije dirao niti im se tko osvećivao ili bilo što napravio. Medjutim, već u vrijeme oslobadjanja Kistanja bilo je vidljivo da se po tom terenu uz Hrvatsku vojsku i policiju kreće i veliki broj civila, koji su bili i naoružani i obučeni u odore Hrvatske vojske, makar je bilo jasno da ne učestvuju u akcijama i to je bila najveća žalost koja se je u to vrijeme vidjela. Zato je i došlo do toga da su Kistanje bile sačuvane nakon oslobadjanja, a potom spaljene što sigurno nisu učinili hrvatski vojnici.

Opt. Jakovljevića u to vrijeme zadnji put vidio je u Kistanjama, opt. Ladovića zadnji put na području Zrmanje, a opt. Rašić bio je s njim i na ratištu kod Drvara, posebice se sjeća teškoća na terenu kod Drvara, koji je trajao 15-tak dana, gdje je bilo dosta stradalih i ranjenih, a najteže iz je pogadjalo što su se tamo neprijateljski vojnici direktno iz četničkih uniformi presvlačili u civilnu odjeću, mješali se sa civilima, a potom ih napadali iz zasjeda. Ratiške kod Drvara bilo je početkom rujna 1995. godine i da je ikakve želje imao ubijati i osvećivati se civilima, posebice za stradanje svojih suboraca, činio bi to tamo, ali to ni tamo nije činio.

Nakon terena oko Drvara imao je slobodnih 5 ili 6 dana, a 01. listopada 1995. godine trebao je krenuti prema Mrkonjić-gradu gdje su krenuli 03. listopada i bili do 13. listopada. Lako je moguće provjeriti u postrojbi da se je 13. listopada vratio sa ratišta, pa je nekorektno u policijskoj obradi falsificirati dan demobilizacije, da bi se prikazalo da u vrijeme koje je zanimalo policiju nije bio hrvatski vojnik.

Dakle, onoga dana koji mu se inkriminira bio je na slobodnim danima, a može opisati i svoje kretanje i ponašanje tih dana. Došavši sa terena oko Drvara, po dolasku u Vodice morao se javiti u svoju bivšu firmu u Šibeniku - TEF, radi potpisivanja nekih dokumenata, to je i učinio sutradan po dolasku. U popodnevnom satima nakon povratka u Vodice rečeno mu je da ga traži policija u Skradinu, pa je odmah otišao javiti im se, te saznao da ga traže jer je jedne prigode na punktu policija evidentirala da je za nekoga vozio neku napuštenu škrinju. Tih slobodnih dana svakodnevno je radio oko kuće u Dubravicama - Culisićima, a vraćao se je spavati u Vodice, jer se u kući nije moglo živjeti. Iz Vodica bi išao isključivo autobusom, jer svoga auta nema, nije niti vozač. Siguran je da je isti način kretanja imao i onoga dana za koji ga se tereti da je počinio inkriminirano djelo. Naime, tih dana redio je po kući jer je očekivao dolazak Komisije za procjenu ratne štete.

Dana 28. rujna 1995. godine njegov brat Marko i on išli su u Skradin po brata Simu, tamo ga nisu našli, pa su u Dubravice išli ili autobusom ili stopirajući. U Dubravicama su Simu zatekli kod kuće Jose Brajkovića, sjeća se večeri u Culisićima, susreta

sa Radom Klarićem i Denisom Bačićem, sjeća se utakmica na televiziji i da je s njima ostao u društvu 2, 3 sata, sa bratom Markom prespavao je u kući, a ujutro dakle 30. rujna 1995. godine krenuo autobusom za Vodice. ab/c

Još u travnju 1994. godine u XV-oj Domobraskoj zadužen je mitraljezom koji je od njega oduzet prilikom lišenja slobode, i osim te puške drugoga oružja nije imao, zapravo nakon akcije "Oluja" nije ni imao vremena ni sa bilo kime ići na oslobodjena područja radi kradja. Još od prije rata zna gdje se nalaze Vari-bode kroz "Oluju" odlazeći na teren prolazio je tuda, ali u samo mjesto nije ulazio.

Opt. Hrštića upoznao je kroz rat, u akciji "Oluja" on je vodio jednu grupu, a opt. Hrštić drugu, na različitim pravcima djelovanja. Zajedno su bili stacionirani nakon početka "Oluje" jedino na području Zrmanje, te prema Mrkonjić-gradu na zadnjem terenu.

Odriče vjerodostojnost riječima opt. Hrštića, da bi on pred drugim ljudima komentirao da je Hrštić kukavica, ali zna da je Hrštić za akcije "Bljesak" bio u situaciji povući se pred neprijateljem, makar mu to nije predbacivao.

Sredinom ili krajem kolovoza 1995. godine ukupno 3 dana bio je na terenu na području Zrmanje, ali nije vidio, da bi tamo neko ubio civila, pa tako niži ost. Đurada Canka.

Istina je, da za vrijeme boravka na Zrmanji je jedne prigode, kada su pekli janje, išao tražiti vino sa opt. Petrićem, opt. Hrštićem i Pešićem, zna da su išli više stotina metara daleko od kuća gdje su bili stacionirani, nosili su sa sobom plastične kante, za vino i sjeća se da su putem sreli opt. Rašića i opt. Perkovića kako nose 2 lovačke puške, za koje su rekli da su ih našli kod jednoga "staroga". Zaključuje da se to odnosilo na onoga čovjeka prema čijoj kući su išli po vino.

Taj čovjek je bio stariji, imao je male brkove, kuća mu je bila udaljena više stotina metara od mjesta gdje su bili smješteni, sjeća se da je u blizini u to vrijeme gorjela jedna kuća, ali ne njegova, već druga 50-tak metara dalje. Po vino su išli upravo kod toga staroga, jer je on sam vidio prije jedno sat vremena neke bačve u kući, vidjelo se da su rasušene, ali su očekivali da će naći vino, makar su se ubrzo počeli vraćati jer je on prvi "izgubio volju".

Čuo je da je opt. Petrić pucao iz pištolja tamo, ali on to nije vidio. Onoga staroga zatekli su kako sjedi ispred kuće, na odlasku od njegove kuće, čuo je dva pucnja, a nakon 50-tak metara puta opt. Hrštić se je vratio prema toj kući, čuo se je jedan raijal, Hrštić nije ništa govorio na povratku, niti ga je tko što pitao.

Dodaje, da je bio najmanje 10-tak metara dalje kada je iza njega ostao i pucao. Opt. Petrić iz pištolja, ispalio je 2 nica, on nije gledao gdje puca, nije ga to ni zanimalo, ali su u to vrijeme krenuli nazad i ne može odrediti da li je i od kojih pucnjeva onaj čovjek ranjen ili usmrćen. Ne može odrediti gdje je bio Denis Pešić u trenutku kad su došli do one kuće i oštećenika, zna da im se Pešić na povratku pridružio.

Istina je inače, da se je po njegovoj postojbi pričalo da se je opt. Hrستیć sam povuka ispred neprijatelja na položaju na Šatoru 2 dana prije drugih, ali se on nikada osobno nije rugao Hrستیću za bilo što, niti u pogledu toga događaja.

Na pitanja opt. Petrića, opt. Mijić je pojasnio da one prigode na Zrmanji nisu znali kod koga idu po vino, ali da je on bio ranije kod onoga staroga, kao i Pešić. Staroga su našli ispred kuće, sjedio je, nije čuo da bi ga tko pitao za oružje i nije vidio trenutak pucanja ni povrijedjivanja oštećenika. Sjeća se da je oštećenik na sebi imao jaketu od uniforme sa oznaka "SAO Krajina". Čuo je i misli da je opt. Petrić ispalio 2 metka iz pištolja, nakon čega su svo četvoro krenuli nazad prema kućama gdje su bili stacionirani, a nakon 50-tak metara Hrستیć se je vratio prema onoj kući i starome, bez da ga je bilo tko na to provocirao, čuo se je potom jedan kratki rafal iz puške, ali po njegovoj ocjeni opt. Hrستیć u vrijeme kada je pucao taj rafal, nije se niti mogao vratiti do mjesta gdje je onaj čovjek sjedio ispred kuće, obzirom na vrijeme i prostor kojega je imao.

Ovakovoj obrani opt. Mijića prigovorio je na raspravi opt. Petrić, navodeći da je ovaj dobro sve vidio što se je na Zrmanji dogodilo, ali da ne želi reći istinu.

Na primjedbu opt. Hrستیća, opt. Mijić je naveo da se ne sjeća da bi mu on što prigovarao pred drugim ljudima, ali da je to moguće, ali ako je to točno da nije zlonamjerno govorio, a da je istina da je Hrستیćevu ocu rekao, makar ne zlonamjerno, da se nije dobro ponio, jer je dva dana prije napustio položaj. Ponavlja, da nije istina da bi na Zrmanji on Hrستیću rekao da se vrati i vidi što je s oštećenikom.

Kako je ranije rečeno obrane optuženih date tijekom istražnog postupka te objašnjenja optuženika na glavnoj raspravi u dijelu koji se odnosi na razlike obrana na raspravi, u odnosu na verzije obrana u istražnom postupku, biti će analizirane u odnosu na svako pojedino kazneno djelo koje je predmet ovoga postupka.

U odnosu na kaznena djela pod 1/ i 5/ presude:

Kako je ranije rečeno optužnicom su terećeni V-opt. Ivica Petrić i VII-opt. Milenko Hrstić da su sredinom kolovoza 1995. godine u Zrmanji - "Potkomu" lišili života ošt. Đurađa Čanka i to iz bezobzirne osvete, čime da su počinili kazneno djelo iz čl. 34. st. 2. t. 4. KZ RH, a nakon provedenog dokaznog postupka, posebice suprotstavljanja obrana optuženih raspoloživim dokazima, sud je pod I osudjujućeg dijela presude opt. Ivicu Petrića oglasio krivim, u odnosu na ovaj kazneni događaj, za učin kriv. djela ubojstva iz čl. 34. st. 1. KZ RH, dok je opt. Milenko Hrstić, što je opisano pod 5/ izreke, u oslobadjajućem dijelu presude, oslobodjen od optužbe da bi bio suizvršitelj u ovome kaznenom djelu i to jer njemu ovo inkriminirano djelo nije dokazano, dakle temeljem čl. 340. t. 3. ZKP.

U analizi ovoga inkriminiranog slučaja, sud je pošao od obrana optuženih Petrića i Hrstića, saznanje je crpio i iz iskaza suoptuženih opt. Mijića, opt. Perkovića i opt. Rašića, a u dokaznom postupku saslušao je neposredno svjedoke Denisa Pešića, Lolu Mihića, oštećenike Milana Čanka i Petra Čanka, svjedoka Jasminka Hercega, vještaka balističara dipl. ing. Damira Čatipovića, te vještaka patologa dr Josipa Dujellu, proveo djelomičnu rekonstrukciju na kritičnom mjestu dana 20. lipnja 1996. godine, te konačno pročitao izvješće Policijske uprave (135), pregledao asanacijski karton za oštećenika (137), izvršio uvid u potvrdu o oduzimanju pištolja (138), pročitao zapisnike o ekshumaciji tijela ošt. (254), zapisnik o vještačenju čahura (282), obavijest Policijske uprave (635), bilješku istražnog suca (692), te konačno pregledao fotodokumentacije očevida, ekshumacije, balističkog vještva i djelomične rekonstrukcije događaja, sve u prilogu spisa.

Ranije je interpretirano kako se brane opt. Petrić i opt. Hrstić na glavnoj raspravi, pa valja ponoviti da opt. Petrić priznaje da je jedne prigode na Zrmanji pucao u oštećenika, koji može biti ošt. Čanak, premda u to nije siguran, ali je decidiran da mu te prigode nije mogao nanijeti smrtonosne ozljede, dok opt. Hrstić na raspravi direktno tereti opt. Petrića da je ovaj pred njim pucao u oštećenika više puta, u vitalne dijelove tijela, da mu je nanio smrtonosne ozljede, a da, premda je provociran riječima opt. Mijića vraćao se prema poziciji gdje je oštećenik ostao ležati i premda je pucao iz puške, oružje i hica nije usmjeravao prema oštećeniku, što znači da nije mogao ovome nanijeti nikakove ozljede.

Ranije je interpretirano i kako tijekom događaja opisuju opt. Mijić i opt. Perković, pa valja ponoviti da opt. Mijić pojašnjava da su kod oštećenika odlazili radi vina, da je bez da je on vidio događaj ispred kuće gdje se nalazi oštećenik pucao najprije opt. Petrić, a nakon nekog vremena i opt. Hrstić, ali on opt. Hrstića nije provocirao da bi se taj vratio, premda je istina da se je pričalo za opt. Hrstića da je pobjegao sa

položaja, dok opt. Perković potvrđuje da je jedne prigode na terenu u Zrmanji vidio kako su opt. Rašić i opt. Lasan našli dvije lovačke puške, od kojih je jednu Rašić poklonio njemu, a zna da je oštećenik prethodno nekim hrvatskim vojnicima odbio dati puške koje su tražili, jer su vidjeli da ima "patrone" u kući. } ovo

Na glavnoj raspravi (list 527) opt. Rašić, a na predočenje obrana suoptuženih na raspravi, objasnio je da je točno da je dvije lovačke puške našao i uzeo u Zrmanji, nema primjedbi na obrane opt. Petrića i opt. Hrštića, jer sam dogadjaj stradanja oštećenika nije vidio. Dodaje, da su puške uzeli od oštećenika, onoga koji je kasnije ubijen, tom prigodom bili su grubi s njim, posebice jer ih je provocirao govoreći da je bio u krajskoj miliciji, prijetili su mu, bili su ga vezali, ali ne i povrijedili, nakon čega im je predao dvije lovačke puške. }?

U daljnjem slijedu analize inkriminiranog slučaja valja najprije vidjeti što su optuženici Petrić i Hrštić o dogadjaju govorili u istrazi, te kako su eventualne razlike u kazivanju objasnili na raspravi.

Tako opt. Petrić u istrazi (147 i 148) navodi da su za vrijeme akcije na Zrmanji, što je bio dio zadatka, znali tražiti i oružje od civila koji su tamo ostali i zna da je jedan čovjek stariji opt. Rašiću i opt. Lasanu dao dvije lovačke puške, koje je imao sakrivene. Jedne prigode slučajno su naišli na Rašića i Lasana, u trenutku kada su opt. Mijić i on išli kod tog staroga tražiti vino, a sjetio se je da su neki drugi vojnici od istoga čovjeka tražili oružje, a on im tvrdio da ga nema.

Došavši do onoga čovjeka, pitali su ga zašto je onim drugim vojnicima rekao da nema puške, čovjek je šutio, pa je on izvadio pištolj i ispalio dva metka pokraj njegovih nogu, te jedan u potkoljenicu i jedan u lijevo rame, od čega je pao na zemlju. Nakon 5, 6 metara, kada su se vraćali mladić iz Koljevrata (opt. Hrštić), rekao je da ovo čovjeka ne valja ostaviti tako, da je njemu kući sve spaljeno i da će ga zato ubiti, pa se vratio tih 5, 6 metara i ispalio par hitaca u toga čovjeka. Na istražnom ročištu, kada je ponovno pitan u odnosu na ovo kazneno djelo (183) opt. Petrić naveo je da je inkriminirane prigode bio u društvu sa opt. Mijićem, opt. Hrštićem i Denisom Pešićem, putem prema kući oštećenika sreli su opt. Lasana i opt. Rašića, koji su nosili lovačke puške, za koje su rekli da su ih uzeli od oštećenika, a Rašić mu je rekao i da su prije drugi vojnici od istoga tražili puške, koje im je odbijao predati. To je bio razlog da je onoga čovjeka dolaskom do njegove kuće pitao ima li još oružja, a kako je bio uvjeren da laže, pucao je iz pištolja, hitac u njega nije ispalio radi toga da ga ubije, već da ga prisili da prizna gdje drži oružje. Kada su otišli oštećenik je ostao ležati u dvorištu ispred kuće, a desetak metara nakon povratka, opt. Hrštić se je vratio sa riječima da će "on staroga dokrajčiti", ispalio je par metaka, ali on nije vidio da li ga je opt. Hrštić pogodio.

Na glavnoj raspravi (534) opt. Petrić, na predloženu obranu iz istrage, u odnosu na inkriminirano djelo, naveo je da je to točno upisano u istrazi kako je govorio, da je precizno opisao slijed događaja, nakon čega su u direktnom suočenju opt. Petrić i opt. Hrštić ostali kod svojih verzija obrane, u dijelu gdje se one razlikuju, posebice u odnosu na riječi koje bi opt. Hrštić izgovorio prije vraćanja prema oštećeniku i u odnosu na hica koje je i kakove opt. Petrić usmjeravao prema oštećeniku.

Tijekom istrage opt. Milenko Hrštić (169-170) branio se je da je točno da je negdje sredinom kolovoza bio kao pripadnik HV na terenu u Zrmanji, te su za vrijeme pauze krenuli opt. Petrić, Denis Pešić, opt. Mijić i on prema jednom brdu i kući tražeći vina, nosili su i posude, sreli su putem grupu vojnika koja je nosila dvije lovačke puške, a dolaskom ispred kuće čovjeka starog oko 75 godina, opt. Petrić pitao ga je gdje mu je oružje, a ovaj odgovorio da nema oružja, jer su mu vojnici oduzeli dvije lovačke puške, nakon čega da je opt. Petrić toga čovjeka okrenuo licem prema kući i sa udaljenosti od svega 2 metra pucao u njega. Za Petrića kao vojnika zna sve najgore, bojao mu se suprotstaviti te prigode, a Petrić je iz pištolja "TT" ispalio prvi metak negdje pokraj glave, drugi u oštećenika između ramena i srca, a ovaj je još ostao na nogama, a nakon trećeg pogotka u prsa, zateturao je, pa kako su uslijedili daljnji hici 2 ili 3 brzo ispaljeni, oštećenik je pao na prsa, glavom prema kući.

Krenuli su nazad prema bazi, a kada su prošli najmanje 50 metara, on je osobno napravio "grešku", radi koje je očit i optužen. Naime, opt. Mijić i Pešić smatrali su ga kukavicom i rugali su mu se, nazivali ga dezertrom, pa su mu na povratku predbacili govoreći da se vrati natrag i da dokrajči onoga čovjeka, ako je živ. Prihvatio je taj izazov, vratio se, ali ne da puca u staroga, već da izbjegne daljnje provokacije, pa je ne došavši niti blizu mjesta gdje je ležao oštećenik - ispalio 3 hica iz puške u prazan prostor, vratio se prema onoj grupi i rekao im da je "postupio po dogovoru".

Na glavnoj raspravi (537) opt. Hrštić, na predloženu ove obrane iz istrage, naveo je da je u istrazi korektno upisano što je u obrani naveo, makar da tamo nije precizno objasnio koji su motivi vraćanja bili prema oštećeniku. Krivo da je upisano da bi komentirao na povratku da je postupio po dogovoru.

Dakle, već prema ovim raspoloživim verzijama inkriminiranog slučaja, iz bitno suglasnih detalja, moguće je zaključivati da su inkriminirane prigode, sredinom kolovoza 1995. godine, pored ostalih osoba i opt. Petrić i opt. Hrštić, na zadatku čišćenja terena bili u mjestu Zrmanja - zaseok "Potkom", i to onoga dana kada je u jednoj kući na brdu usmrćen oštećenik, star oko 70 godina ispred svoje kuće. Nadalje, iz suglasnih verzija za zaključiti je da su opt. Petrić i opt. Hrštić, kao i opt. Mijić i Pešić za vrijeme pauze odlazili prema oštećenikovo

kući, ne bi li našli vina, radi čega su nosili i posude, što znači da prema toj kući nije kretano tek nakon saznanja o oduzetim puškama, pa da bi to bio inkriminirani motiv optuženih (bezobzirna osveta), te nadalje da su opt. Petrić, opt. Hrštić, opt. Mijić i Denis Pešić putem sreli opt. Rašića koji je nosio dvije puške oduzete od oštećenika, a opt. Petrić je ili od ranije ili toga trenutka od opt. Rašića saznao da su puške uzeli upravo oštećeniku koji je ranije vojnicima odbijao predati oružje, tvrdeći da ga nema. Dakle, tek kod ovog susreta opt. Petrić može imati razloga za formiranje motiva koji bi ga provocirao na osvetoljubivo ponašanje prema oštećeniku, dok opt. Hrštić niti toga trenutka ne može imati posebna saznanja o ranijem ponašanju oštećenika u odnosu na odbijanje predaje pušaka koje je neko tražio, što znači da kod njega niti tada nema racionalnog razloga definiranju kakvih osvetoljubivih motiva prema oštećeniku.

Nije dalje sporno iz suglasnih obrana opt. Petrića i opt. Hrštića, a indirektno i navoda opt. Mijića, te svjedoka Pešića, da je opt. Petrić iz pištolja "TT" više puta pucao prema oštećeniku, na prostoru ispred njegove kuće, ali postoji razlika u tumačenjima opt. Petrića i opt. Hrštića da li je pritom nanio oštećeniku opt. Petrić smrtonosne ozljede, te posebice da li je opt. Hrštić na povratku, bio ili neprovociran od drugih da se vrati prema oštećeniku, te da li je ili ne pucao u oštećenika koji je ostao ležati na tlu.

Prema izvješću Policijske uprave Zadarsko-Kninske (135 i 136) proizlazi da je o pronalasku leša ošt. Đurađa Čanka 26.kolovoza obavještena PP Gračac od oštećenikovih sinova Milana i Petra Čanka, kada su obavješteni da su tijelo oca pronašli na putu pored spaljene obiteljske kuće, a leš da je bio starosti najmanje 10 dana sa vidljivim ozljedama i na potiliku, kojom prigodom da su ovi našli blizu leša i čahure oružja, a radi čega je dana 09. rujna 1995. godine ukop izvršila ekipa za humanu asanaciju, a prethodno je konstatirano da su na priručan način sinovi oštećenika pokopali tijelo u vrtu ispod kuće.

Prema kartonu asanacije za oštećenika Đurađa Čanka (137 - 141), proizlazi da je oštećenik identificiran od strane svojih sinova.

Prema potvrdi o oduzimanju pištolja (138) od Mihić Lole, proizlazi da je od ovoga oduzet pištolj "TT" cal. 7,62 mm, za koji je kasnije utvrđeno da je korišten u izvršenju ovoga djela.

Iz zapisnika o ekshumaciji od 20. prosinca 1995. godine (254), a koja je poduzeta radi definiranja tragova na tijelu i odjeći oštećenika, proizlazi da je sa groblja u Gračacu ekshumirano tijelo te obavljena obdukcija i pregled tijela od strane patologa dr Josipa Dujelle.

Prema nalazima iz toga zapisnika od bitnog proizlazi da je tijelo pok. Čanka bilo obučeno, posebice da je obučeno u

crne hlače i plavu jaknu kojoj na lijevom rukavu piše "Milicija", pa da se radi o jakni koja je dio odore tzv. Milicije SAO Krajine (ovaj potonji komentar istražni sudac korigirao je, kao na listu 692), na lijevoj nogavici pri dnu vidljiva su četiri oštećenja, na jakni i to lijevom rukavu uz rame tri oštećenja, u visini lijevog ramena dva oštećenja, od kojih jedno ide kroz rever, dva oštećenja s lijeve strane jakne nadjena su u visini lijevog džepa, sva veličine 6 do 8 mm. Na stražnjoj strani jakne lijevo tri su oštećenja u obliku defekta, a pri dnu jakne i četvrto. Na maji su nadjena oštećenja na lijevom rukavu, i to u visini oštećenja jakne, tri rupice pri vrhu. Na maji s lijeve strane prsa nadjena su tri oštećenja, a na stražnjoj strani lijevo takodjer tri oštećenja u obliku defekta promjera 2 cm, a pri dnu maje i četvrto oštećenje. Na unutrašnjoj strani rukava košulje lijevog, u visini oštećenja na jakni i maji, na jednom mjestu se dva oštećenja spajaju, a treći defekt je zaseban na vanjskoj strani rukava. S lijeve strane prsa na košulji tri su oštećenja pozicija kao na maji. Na stražnjoj strani košulje lijevo tri su oštećenja u obliku defekta do 2 cm, pri dnu košulje i četvrto oštećenje, sva oštećenja odgovaraju po pozicijama onima na jaketi i maji. Budući oštećenja na prednjim površinama odjeće jesu manja od onih straga, zaključak je da su ulazne rane sprijeda, a izlazne, na leđjima. Na tijelu su izraženi znaci truležnih promjena, na sredini lijeve nadlaktice nalazi se mnogostruki prijelom nadlaktične kosti, u području opisanih defekata na odjeći. Sprijeda na lijevoj strani prsiju je prijelom lijevog sedmog rebra, na kostima glave nema ozljeđa. 2

U području lijeve strane prsiju, u prsnom košu nalazi se oštećenje sa defektom i prijelomom II lijevog rebra, na lijevom pluću nalaze se dva prostrijela s ulaznim ranama sprijeda, a izlazom straga, straga na lijevoj strani prsne stijenke dva su velika defekta 3 do 4 cm, a u tim područjima su prijelomi VIII do X rebra. Na glavi nisu pronadjene ozljede, tako ni na vratu.

Vještak-patolog zaključio je da oštećenja opisana na odjeći odgovaraju strijelnim ranama, s tim da su strijelni kanali išli od sprijeda prema natrag, te prema dolje i u desno. Na odjeći nadjeni defekti odgovarali bi četirima prostrijelnim ranama, a na tijelu su pronadjene samo dvije prostrijelne rane prsnog koša lijevo, a moguće je da se ostale ne pronalaze zbog izraženih truležnih promjena. Obzirom na prostrijele pluća za zaključiti je da je hemoragijski šok neposredan uzrok smrti. / 1 Bro

Dakle, već prema ovome zapisniku patologa i istražnog suca, moguće je sa sigurnosti zaključiti o mehanizmu povrijedjivanja i usmrćenja ošt. Đurađa Čanka, odnosno da je uzrok smrti unutarnje i vanjsko krvarenje i hemoragijski šok izazvan sa više prostrijelnih ozljeđa, te najmanje dvije strijelne ozljede prsnog koša, koje su po naravi smrtonosne, a koje je sa sigurnošću patolog utvrdio ne samo pregledom odjeće, već obdukcijom tijela.

Ovu ekshumaciju prati i fotodokumentacija (u prilogu spisa).

Prema nalazu patologa bitno je nadalje utvrđeno koje su lokacije izvjesnih, a koje vjerojatnih ozljeda koje je oštećenik pretrpio, čime se onda može kontrolirati posebice verzija koju je dao opt. Hrستیć tereteći opt. Petrića za učin ovoga djela, a isto tako iz definiranog smjera kanala ustrijela moguće je bilo kontrolirati i da li ima kakvih egzaktnih tragova na odjeći i tijelu koji bi eventualno ukazivali na zaključak da je i opt. Hrستیć, kako se tereti, pucao u oštećenika kada je ovaj već ležao ustrijeljen od opt. Petrića.

Prema zapisniku o balističkom vještačenju te fotodokumentaciji toga vještačenja (u prilogu spisa) - vještaka Damira Čatipovića (282) proizlazi da je Centru za krim. vještačenja dostavljen pištolj "TT" cal. 7,62 mm za kojega je utvrđeno da je opt. Peetrić ga dao Lori Mihiću, od koga je oduzet, te automatska puška cal. 7,62 mm oduzeta od opt. Hrستیća, kao i jedna pištoljska čahura i 2 puščane čahure sa mjesta inkriminiranog događaja. Prema mišljenju vještaka sa sigurnošću je utvrđeno da su i puščane čahure i jedna pištoljska ispaljene iz spomenutih oružja.

Vještak-balističar dipl. ing. Damir Čatipović, na glavnoj raspravi (573), dodatno je pojasnio da je u obimnom, kompliciranom i višestrukome vještačenju, koje se je odnosilo na brojne inkriminirane slučajeve koji su se dogodili nakon akcije "Oluja", vještačeno i za potrebe ovoga predmetnog slučaja i jedino je u tom slučaju potvrđen identitet pištolja i puške u odnosu na pronađene čahure. Kao balističar naveo je da može pomoći u rekonstrukciji položaja tijela u odnosu na pozicije gdje se nalaze čahure, jer postoje podaci koliko i koje oružje daleko izbacuje čahure, na taj način nužno je da tragovi - čahura nisu pomicali, kao niti tijelo, dok u konkretnom slučaju nije moguće definirati točan položaj tijela u prostoru prema ustima cijevi iz kojih je pucano. Pištolj "TT" kod pucanja čahure izbacuje desno 2 do 3 metra i nazad 5 do 7 metara, a automatska puška 2 do 3 metra naprijed i 4 do 5 metara desno.

Dakle, prema ovome mišljenju balističara jasno je da nije moguće uz pomoć balističara izuzev identifikacije oružja, definirati točnije, a time niti kontrolirati razlike u verzijama obrana opt. Petrića i opt. Hrستیća, u odnosu na pozicije u kojima su se nalazili kada je oštećenik stradao, a posebice pritom valja dodati da je od smrtnog stradanja oštećenika do vremena pronalaska čahura prošlo više vremena, što ne isključuje mogućnost pomicanja tih bitnih tragova.

Prema obavijesti Policijske uprave Zadarsko-Kninske (list 635) proizlazi da prigodom humane asanacije ošt. čanka nije vršen očevid, niti su fiksirani tragovi, ali je fotografirano tijelo oštećenika, pa su dostavljene fotografije, koje su sastavni

dio fotodokumentacije (u prilogu spisa) - rekonstrukcije od 20. lipnja 1996. godine (fotografije 1-3).

Prema tim fotografijama vidljivo je da je ošt. Čanak ekshumiran iz vrta ispod nivoa obiteljske kuće i puta, što je logično, jer svjedoci Milan i Petar Čanak, njegovi sinovi navode da su ga tamo pokopali nakon pronalaska njegovog leša.

Svjedok Jasminko Herceg (673) djelatnik je policije koji je učestvovao u humanoj asanaciji oštećenika, a koji je naveo da je u ekipi za asanaciju bio u rujnu mjesecu u Zrmanji - "Potkomu", sjeća se da se je išlo po prijavi o pronalasku leša osobe za koju se je sumnjalo da je Đurađ Čanak, jer su takovi informaciju dali njegovi sinovi, koji su ga 10-tak dana ranije pronašli mrtvog kraj obiteljske kuće i pokopali u vrtu ispod te kuće. Prigodom asanacije nije bila dužnost vršiti očevid, niti fiksirati tragove, jer su podaci govorili o stradanju tijekom akcije "Oluja". Identifikacija leša je uspješno provedena, pronadjeno tijelo je fotografirano, a može se sjetiti i da su u blizini mjesta pronasla leša sinovi stradalog pokazivali da su našli i nekoliko čahura, koje su im oni i predali, a koje su čahure kasnije prosljeđene na balističko vještačenje. u

Dakle, prema iskazu ovoga svjedoka jasno je da na siguran način nije utvrđeno gdje su točno predmetne čahure pronadjene, što bi bilo bitno za razrješenje ranije spomenutih dvojbi.

Svjedok Lola Mihić (581) na glavnoj raspravi potvrdio je da je od opt. Petrića dobio jedan pištolj marke "TT" cal. 7,62 mm, negdje mjesec dana nakon "Oluje", a koji mu je kasnije uzet za potrebe vještačenja, činilo mu se da je taj pištolj neispravan, skrivljen.

Nema spora obzirom na navode iz obrane samog opt. Petrića, da je to upravo pištolj koga je imao i iz koga je pucao inkriminirane prigode.

U kontrolu verzija obrane opt. Petrića i opt. Hrستيća saslušan je i svjedok Denis Pešić, kao osoba iz grupe koja je kritične prigode bila sa ovima.

Svjedok Pešić tako u istrazi navodi (273), da je te prigode u akciji čišćenja Zrmanje sreo jednog muškarca starije dobi, pitali su ga da li ima oružja, nije htio priznati da bi posjedovao oružje. Nakon kraćeg vremena vratio se je na lice mjesta i čuo da je dvojici vojnika priznao da ima oružje i predao ga, a nakon njegovog udaljavanja čuo je pucnjeve, zna da su tamo oštali opt. Petrić i opt. Hrستيć, ali nezna što se je dogodilo. Te prigode opt. Petrić je sa sobom imao pištolj, a opt. Hrستيć automatsku pušku.

Na glavnoj raspravi svjedok Pešić dodao je (548) da je te prigode upravo on bio u kući jednoća starijeg čovjeka, za

SWEDOK PEŠIĆ

kojega zna da je kasnije ubijen, sjeća se da je taj nosio nekakvu neodređenu "četničku" uniformu, kada ga je sreo našli su pretršom kuće nešto pribora za lovačku pušku, ali taj čovjek nije htio priznati da ima lovačkog oružja. Od te kuće i staroga vratio se u bazu, a nakon pola sata krenuli su nazad prema toj kući opt. Mijić, opt. Hrstić, opt. Petrić i on, upravo je njegova ideja bila da se tamo vrate, zanimalo ga je da li će naknadno taj stari priznati ima li kakvog oružja. Došavši ponovo do te kuće opt. Petrić i opt. Hrstić ostali su ovoga ispitivati, a opt. Mijić i on išli su tražiti po kućama. OVO

Nezna što se je dogodjalo ispred kuće, jer su se svi sreli na povratku, stotinjak metara dalje od kuće, a tada je netko od prisutnih rekao nešto u smislu "Hrstiću, pogledaj je li živ", to se je odnosilo na staroga, Hrstić se je vraćao nazad prema kući, ali obzirom na udaljenost i vrijeme, zaključuje da nije ni mogao doći do te kuće, na povratku je rekao "Sve je u redu". Nezna da li je Hrstić pucao te prigode. Ne može se sjetiti da bi te prigode sreo kakove vojnike koji su nosili puške. 1?

Prema iskazu ovoga svjedoka moguće je dalje osnažiti već ranije definirane zaključke suda o kretanju optuženih inkriminirane prigode, pritom je posebice bitno da je svjedok Pešić uvjerljiv kada precizno objašnjava da opt. Hrstić vraćajući se prema mjestu gdje je bio oštećenik, ako je i pucao, očito nije mogao pucati u oštećenika, te nadalje iskaz ovoga svjedoka osnažuje obranu opt. Hrstića, koja se uz detalje koje je opt. Hrstić na raspravi dao, ukazuje logičnom i uvjerljivom glede motiva zbog kojih se je vraćao prema oštećeniku, doživjevši obraćanje prisutnih njemu kao provokaciju, odnosno predbacivanje za strašljivost i kukavičluk. Obzirom na navode svjedoka Pešića neistinitom bi se ukazivala izjava opt. Mijića da ni on niti niko drugi ne bi riječima ukazivali Hrstiću da se vrati prema oštećeniku. petrić

Nadalje, prema iskazu ovoga svjedoka, bez obzira na razlike u odnosu na obranu opt. Petrića, jasno je da se opt. Petrić, a posebice ne opt. Hrstić, nisu prigodom kretanja prema toj kući imali razloga osvećivati oštećeniku radi toga što im nije predao puške, već samo eventualno dalje pretraživati kuću i ispitivati oštećenika o puškama, jer se uvjerljivom i logičnom pokazuje tvrdnja opt. Petrića, ali i drugih, da su tek putem prema kući oštećenika saznali da su kod ovoga opt. Rašić i drugi našli puške, koje očito on ranije nije htio predati primarno svjedoku Pešiću. 1?

Svjedoci Milan Čanak i Petar Čanak (583 i 585), sinovi ošt. Đurađa Čanka, suglasno su naveli da su 26. kolovoza krenuli na područje Zrmanje da potraže oca, koji je ostao kroz rat na tome području i u "Potkomu" su zatekli zapaljenu i izgorjelu kuću i gospodarsku zgradu, a ispred kuće na putu zatekli i mrtvog oca, ležao je na ledjima, već u stanju raspadanja, po njihovoj procjeni leš je bio star 10-tak dana. Nije bilo problema oko identifikacije tijela, a tijelo su privremeno prenijeli ispod

nivoa puta u baštu i plitko zakopali, te obavijestili policiju u Gračacu o nadjenom.

Ocjenili su da su na glavi vidljive 2 ozljede na zatiljku. Otac je bio odjeven u staru milicijsku odoru, jer je njegov sin Milan bio milicioner prije rata, pa je to otac znao koristiti na selu. Ne stoji da bi se radilo o uniformi s oznakama "Milicije SAO Krajine", jakna je imala oznaku "Milicija". U blizini tijela pronašli su 2 pušćane čahure i jednu pištoljsku, koje su predali naknadno policiji, čahure su pronadjene oko 2 metra udaljene od nogu, razbacane u prostoru oko metra, glava je bila usmjerena prema vrtu i rijeci Zrmanji, očito je po tlu bilo vidljivo da je od stradanja do pronalaska tijela padala kiša.

Posebice je svjedok Milan Čanak označio i skicirao pozicije koje opisuje, na skici (573), koja je sastavni dio njegova iskaza. Dodaje, da je njegov otac prije rata bio lovac i zna da je imao registrirane dvije lovačke puške.

Dakle, prema suglasnim navodima ovih svjedoka nesporno je zaključiti da su predmetne čahure vatrenog oružja pronadjene u relativnoj blizini pozicije tijela oštećenika, radi čega ih je nakon identifikacije oružja naravno moguće povezati sa događajem, ali uz oprez jer one nisu egzaktno fiksirane, obzirom na vrijeme i vremenske prilike, mogle su biti i pomicane, pa takova utvrdjenja ne znače bitne činjenice u odnosu na terećenje opt. Hrستیća, premda bi se prema iskazima ovih svjedoka dalo zaključiti da je opt. Hrستیć prilazio toliko blizu tijela oštećenika te pucao, bez obzira gdje, kada su tamo pronadjene 2 čahure iz njegove puške. | 4

Prema nalazu patologa dr Josipa Dujelle na glavnoj raspravi (668), a vještak je ponovio ranija utvrdjenja sa ekshumacije ošt. Đurađa Čanka, dodatno proizlazi da se može govoriti o osnovnom smjeru strijelnih kanala kod oštećenika, od sprijeda prema natrag, što znači da je u trenutku ozljedjivanja oštećenik bio okrenut licem prema izvoru pucanja, dok ostale devijacije smjerova može ukazivati na odstupanje tijela od osnovnog položaja, u trenutku ozljedjivanja, što ne dira u osnovni smjer. Činjenica da je kod ekshumacije utvrdjeno više oštećenja na odjeći nego na tijelu, sigurno je rezultat izraženih truležnih promjena na tijelu, pa je bilo moguće egzaktno definirati samo one ozljede koje u strijelnom kanalu imaju prijelome kostiju, a ukoliko su postojale druge ozljede, koje bi odgovarale oštećenjima odjeće, u prostorima mekih tkiva, nije ih moguće zbog truležnih promjena utvrditi. | 4

Na posebno pitanje može li isključiti da su opisane ozljede na tijelu mogle biti nanesene u situaciji kada je tijelo na tlu, na ravnoj podlozi na prsima, te kada se na tijelo puca pod ostrim kutem sa udaljenosti od više metara, vještak je decidiran da je takav mehanizam ozljedjivanja prema utvrdjenim ozljedama na tijelu "isključen". Iz iskustva zna da i pištoljski projektili mogu provocirati prostrijele tijela. Siguran je da u

području glave, barem koštanih dijelova nije bilo ozljeda, a ne može isključiti da bi kakva ozljeda bila u mekim dijelovima vrata ili potiljka, jer su truležne promjene bile izražene. OVO

Ono što je bitno prema ovome dodatnom nalazu i mišljenju vještaka-patologa te posebice nakon njegovih objašnjenja koja su rezultat pitanja provociranih tijekom raspravljanja, jest da upravo decidirani navodi opt. Hrštića o mehanizmu i redosljedu povreda koje je opt. Petrić nanio ošt. Čanku, direktno su potvrđeni ovakovim utvrdjenjima patologa, kako u odnosu na ozljede ruke, tako i ozljede prsa, pri čemu je bitno da se puca iz male udaljenosti od svega 2 metra pištoljem, tako da je moguće, a u ovome slučaju i izvjesno da su mogli nastati i prostrijeti tkiva, čak u dijelu gdje je zahvaćena kost.

Nadalje, prema prihvatljivom mišljenju patologa, za isključiti je, barem prema egzaktno utvrdjenim ozljedama na tijelu, da bi te ozljede bile nanesene u pretpostavljenoj situaciji, kako to tvrdi optužba, da je ošt. Čanak ostao ležati nakon što ga je više puta pogodio opt. Petrić iz pištolja, a nakon nekog vremena opt. Hrštić u takovoj poziciji u njega pucao iz automatske puške, makar je takav postupak dao naslutiti grupi u koju se je vratio, jer bi zasigurno kod pucanja iz automatske puške, koja iz blizine notorno ostavlja značajne velike defekte tkiva, a posebice i zbog specifičnog strijelnog kanala, gotovo sigurno takove ozljede po patologu bile nadjene.

Ovo znači da je prema raspoloživim dokazima za vjerovati opt. Hrštiću kada tvrdi da nije pucao u tijelo oštećenika vraćajući se prema oštećenikovoju kući, odnosno da su hici koje je opt. Petrić iz relativne blizine umjerio prema oštećeniku, od kojih je on pao, upravo kako to opisuje opt. Hrštić, u direktnoj uzročnoj vezi sa ozljedjivanjem oštećenika i usmrćenjem oštećenika, jer su najmanje 2 hica koja je opt. Petrić uputio prema oštećeniku bila po naravi smrtonosna.

^{NAVOD!}
Primjedbe svjedoka Milana i Petra Čanka o tobožnjem postojanju i strijelnih ozljeda glave oštećenika nisu potvrđene nalazom patologa, gotovo je nikakva mogućnost da bi ozljede koštanog tkiva glave postojale, a da ih patolog ne bi utvrdio, vidljivo je to uostalom i iz fotodokumentacije, pa je riječ očito o dojmu ovih svjedoka - oštećenika, što je rezultat nenamjere da se lažno svjedoči, već procesa truljenja i raspadanja tijela, kojem procesu je tijelo bilo izloženo. Njso
MTI
ISKLUČU

Kako je prema zapisniku o ekshumaciji, kojega je sastavljao istražni sudac, te prema navodima svjedoka Milana i Petra Čanka i obrani opt. Petrića bilo sporno da li je oštećenik prije stradanja mogao provocirati opt. Petrića, posebice zato, jer je bio odjeven u dio uniforme tzv. "Milicije SAO Krajine", od istražnog suca ovoga suda Klišmanića zatraženo je da pregleda u tom dijelu sve relevantne činjenice i primjedbe, nakon čega je ovaj sudac (692) konstatirao da je zaista kod ekshumacije tijelo bilo odjeveno u jaknu sa oznakom na ramenu "Milicija", što znači

da je pogrešno konstatirano u tome zapisniku da bi se radilo o dijelu uniforme "Krajinske paramilicije", očito je riječ o milicijskoj odori kakva je bila prije Domovinskog rata korištena za djelatnike SUP-a - milicije, što znači da su u svemu prihvatljivi navodi svjedoka - oštećenika Milana i Petra Čanka kada objašnjavaju kako je i zašto tu odjeću njihov otac koristio.

Naravno, ova okolnost zasigurno je mogla provocirati u datim uvjetima posebice opt. Petrića, jer je u inkriminirano vrijeme zaista bilo neoprezno nositi odjeću sa takovim oznakama, što ne znači da je te okolnosti ošt. Čanak bio svijestan kritične prigode ili da je namjerno tako nešto potencirao i provocirao.

Radi razjašnjenja ovoga inkriminiranog slučaja, a prema ovlastima raspravnog vijeća, predsjednik vijeća je dana 20. lipnja 1996. godine izlazio na djelomičnu rekonstrukciju u mjesto Zrmanja zaseok "Potkom", u prisustvu opt. Petrića i opt. Hrštića, te svjedoka-oštećenika Milana Čanka, o čemu je sastavljen zapisnik i fotodokumentacija, u prilogu spisa (fotografije od 4-18).

Već prema fotografijama 1-3 sačinjenih prigodom humane asanacije, a posebice prema pokazivanju svjedoka Milana Čanka, nije bilo sporno identificirati obiteljsku kuću oštećenika, mjesto gdje su ga sinovi ukopali, a time niti mjesto na putu ispred kuće gdje je oštećenik usmrćen, bez obzira na promjenu vegetacije i okolnost da je spomenuti put zarastao u visoku travu.

Prigodom rekonstrukcije svjedok Milan Čanak dao je decidirano označiti gdje je pronašao na putu ispred kuće svoga oca sada pok. Đurađa, a bez obzira što opt. Petrić i opt. Hrštić na kritičnom mjestu navode da ne prepoznaju ovo mjesto, kao ono koje u obranama opisuju kao susret sa oštećenikom, jasno je da iz njihovih obrana na raspravama proizlazi upravo suprotno. Naime, ova kuća je zadnja na brdu prema magistralnoj cesti kada se ide iz doline Zrmanje gdje svi suglasno tvrde da su bili stacionirani, nesporno je da su u blizini tijela oštećenika pronađene čahure koje su identificirale oružje optuženih, a konačno i sam opt. Hrštić opisuje, a i pokazuje (fotografija broj 13), da ukoliko je to zaista kritično mjesto da je on vraćajući se prema mjestu gdje je ostao oštećenik ležati došao najdalje do pozicije koja je 10-tak metara od tijela i ispod nivoa puta, što da je i odgovor na pitanje kako su se blizu tijela oštećenika mogli naći čahure iz njegove pušte.

Komentirajući utvrdjenja iz zapisnika o djelomičnoj rekonstrukciji događaja od 20. lipnja 1996. godine, opt. Petrić je naveo (665) da se na rekonstrukciji nije mogao orijentirati u prostoru niti prepoznati kritično mjesto, a identično navodi i opt. Hrštić.

Na toj rekonstrukciji odbijeni su prijedlozi obrane opt. Petrića u pravcu iskapanja zemlje na putu radi traženja

opt
Čanku
128000
2-3 m
magnetski
H - 1 m
des.

eventualnih zrna koja bi se morala naći kao rezultat tobožnjeg pucanja opt. Hrštića u i prema tijelu ošt. Čanka, jer je notorno da takova radnja ne bi dala rezultate, sve da je teza i točna, jer uz veliki protek vremena, klimatske uvjete i karakteristike mjesta događaja, pa i nemogućnost točnog definiranja pozicije gdje je tijelo ostalo, ne bi dali rezultata za komparativnu analizu tragova zrna, sve kada bi se takova zrna i pronašla.

a m
tijelo
ostalo

Uostalom, takova radnja suvišna je uz svo kompleksno utvrđeno činjenično stanje, kojim je sud razjasnio sva relevantna sporna pitanja.

Konačno, bitno je naglasiti da je opt. Petrić, a nakon saslušanja vještaka patologa, na glavnoj raspravi (669) komentirajući mišljenje patologa, istakao da nema primjedbi na nalaz vještaka, ali da je posebice nakon izlaska na kritično mjesto, ponovno pokušao rekonstruirati tijek događaja, te da ne može isključiti mogućnost da je zaista kritične prigode usmjerio i više hitaca prema osobi u koju je pucao, u oštećenika, pa premda je tijekom istrage i rasprave ocjenjivao da mu nije mogao nanijeti teže ili smrtonosne povrede, makar se detalja ne sjeća, zaista činjenicu da je takove povrede oštećeniku nanio, ne može niti isključiti.

= f m j o
a p t u

Dakle, u ovome dijelu postupak opt. Petrića valja ocjeniti korektnim, jer barem indirektno predstavlja djelomično priznanje učina inkriminiranog djela, što je bitno i kod ocjene strupnja kaznene odgovornosti ovoga optuženika, a posebice bitno i za konačni odgovor u odnosu na ponašanje opt. Hrštića, da li je opt. Hrštić naknadno pucao u oštećenika, pa i dalje, ako je pucao, da li je pucao u život ili mrtvog oštećenika.

Slijedom svega naprijed navedenog, uvažavanjem raspoloživih dokaza, sud je našao da je opt. Ivica Petrić počinio inkriminirano djelo na štetu ošt. Đurađa Čanka, na način i u vrijeme kako je to upisano pod 1/ izreke osude, dok zbog svega naprijed navedenog nije bilo dokaza da bi u usmrćenju oštećenika sudjelovao i opt. Hrštić radi čega je odlučeno kao pod 5/ u oslobođajućem dijelu presude.

Naime, valja poći od utvrđenih činjenica da je mehanizam povrijedjivanja oštećenika, utvrđen po patologu, upravo onaj kako ga precizno opisuje opt. Hrštić tereteći opt. Petrića, očito je bilo riječi o nanošenju smrtonosnih ozljeda, očito je ošt. Čanak nakon hitaca iz Petrićevog pištolja ostao ležati na putu ispred kuće, pa sve da je opt. Hrštić i dolazio pucati u oštećenika, takvo ponašanje vjerojatno bi definiralo značajne ozljede koje bi bile drugačije po smjeru definiranih strijelnih kanala, posebice zbog snage koju ima automatska puška kod pucanja prema tijelu iz blizine.

Prihvatiti je dakle objašnjenje opt. Hrštića i u odnosu na razloge svoga postupka da se vraća prema mjestu gdje je ostao ležati oštećenik i razloga fingiranja pucanja iz puške na tom

mjestu, jer je i precizan i uvjerljiv kada obrazlaže zašto je te prigode "nasjeo" na riječi opt. Mijića, koje je doživio kao provokaciju, što je razjašnjeno posebice i navodom svjedoka Pešića da je sličnog komentara bilo, ali i komentarom samoga opt. Mijića da je on predbacivao ocu opt. Hrštića njegovo ponašanje na ratištu, dakle "kukavičluk", pa je tim prije uvjerljivije da je točno kada opt. Hrštić tvrdi da ga je ovaj na sličan način sramotio pred više ljudi u Vodicama, a kritične prigode barem indirektno provocirao na postupak koji mu se inkriminira.

Obzirom da je opt. Petrić terećen za učin kvalificiranog krivičnog djela, a sud nalazi da je opt. Petrić počinio osnovno kazneno djelo ubojstva iz čl. 34. st. 1. KZ RH, valja istaći da motiv postupanja, osveta, jest egzistentan u ponašanju opt. Petrića kritične prigode, ali nema kvalifikatorni značaj iz čl. 34. st. 2.t. 4. KZ RH.

Naime, iz rezultata dokaznog postupka proizašlo je da je opt. Petrić i u inkriminirano vrijeme bio angažiran na zadacima čišćenja terena na Zrmanji, kao hrvaski vojnik, u pravu je jer je to notorno, da je bilo na tom prostoru očekivati i opasnosti od preostalih neprijateljskih vojnika, pa i civila ukoliko su naoružani, u pravu kada tvrdi da je u okviru ovlasti po zadatku i pretraživanje kuća civila na tom području, da bi se eliminirala prisutnost oružja, pa su racionalni motivi ljutnje koju manifestira opt. Petrić kada saznaje da je oštećenik imao lovačko oružje, premda je prethodno to nijekao.

Nadalje, bitna je činjenica za ocjenu ponašanja opt. Petrića psihopatologija ličnosti koju je definirala vještak-psihijatar dr Palmira Čveljo u svom nalazu, odnosno okolnost da je kritične prigode smanjeno uračunljiv, primarno zbog utjecaja ratnih događanja na njegovu ličnost, radi čega je i dijagnosticiran PTSP, za što posebnu krivnju ne snosi optuženik, već je riječ o objektivnoj okolnosti koja je rezultat napora koja je na ratištu prošao.

Nije sporno da je prema načinu izvršenja inkriminiranog djela djelo počinjeno s tzv. direktnim umišljajem, dakle da je opt. Petrić pucajući iz pištolja prema oštećeniku iz bliza, u vitalne dijelove tijela svijestan da će mu nanijeti smrtonosne ozljede i takovu posljedicu u vrijeme izvršenja želi, dakle postupa s direktnim umišljajem, premda nije prihvatljiva teza optužbe da bi ovaj učin djela bio rezultat kakovog dogovora suoptuženih, hladnog promišljanja i realizacije, odnosno iz bezobzirne osvete, što je nužno za opstojnost kvalifikatornog oblika djela.

Valja uvažiti i provokaciju, za koju oštećenik ne mora biti kriv, ali koja je prisutna, u vidu nošenja, makar neopreznog, dijela uniforme "stare milicije", što zaista u datim uvjetima može asociirati na uniformu "paramilicije", a posebice optuženici i objašnjavaju zašto su dodatno sumnjali u oštećenika

kao osobu koja možda krije oružje, ali i kojeg zaostalog neprijateljskog vojnika.

U ocjeni uračunljivosti i krivične odgovornosti opt. Petrića sud se poslužio u svemu prihvatljivim vještvom psihijatra dr Palmire Čveljo i nalazom psihologa mr Mladena Mavara (678).

Prema tim nalazima i vještvima proizlazi, a na temelju psihijatrijskog pregleda da kod optuženika tempore criminis postoje psihičke tegobe koje se dijagnosticiraju kao PTSD, uvjetovane dugotrajnom izloženošću ratnim strahotama, djelovanju neprijatelja na prvim crtama bojišnice, što uvjetuje sniženi prag na frustracije i impulzivne reakcije koje izmiču samokontroli. U konkretnom slučaju provocirajući verbalni faktor oštećenika te prikrivanje oružja bio je okidač za impulzivno ponašanje optuženika, radi čega je smanjeno uračunljiv.

Kako dakle kaznena odgovornost opt. Petrića nije upitna, valjalo je nakon što je oglašen krivim za inkriminirano djelo izabrati vrstu i mjeru kaznene sankcije, u ovome slučaju zatvorske kazne, obzirom na kaznene okvire za inkriminirano djelo.

Optuženiku je sud cijenio kao olakotno raniju neosudjivanost prema podacima iz kaznene evidencije (131), njegovo dugogodišnje učešće u Domovinskom ratu, okolnost da je tempore criminis smanjeno odgovoran zbog smanjenje uračunljivosti, koja je rezultat upravo ratnih njegovih stradanja i doživljaja, a kao olakotno je cijanjeno i njegovo djelomično priznanje učina inkriminiranog djela, premda nema manifestiranog kajanja za počinjeno. Od otegotnih okolnosti cijanjeno je način izvršenja inkriminiranog djela, situacija da je lišen života oštećenik koji je nenaoružan, u situaciji kada nije bilo bitnih provokativnih faktora za upotrebu oružja, što ukazuje na elemente osvete, osvetoljubivog ponašanja, kao otegotnog motiva, te nadalje okolnost da se ovakvim inkriminiranim ponašanjem, u vrijeme angažmana u Hrvatskoj vojsci posebno i značajno narušava ugled i dostojanstvo Hrvatske vojske.

Uvažavajući naprijed navedene okolnosti, po ocjeni ovoga suda kazna zatvora u trajanju od 6 (šest) godina na koju je opt. Petrić osudjen, primjerena je težini počinjenog djela i stupnju kaznene odgovornosti optuženika, te adekvatna ciljevima kažnjavanja, kako ciljevima specijalne, tako i generalne prevencije sličnih kaznenih djela.

Opt. Petriću u kaznu zatvora uračunato je vrijeme provedeno u pritvoru od 17. listopada 1995. godine, pa nadalje, na temelju čl. 64. st. 2. OKZ RH privremeno oduzeti predmet izvršenja ovoga kaznenog djela - pištolj "TT", od svjedoka Lole Mihića, trajno je uzet, jer je bio u nelegalnom posjedu i opt. Petrića i ovoga svjedoka, pa takovu odluku nalažu razlozi sigurnosti i moralni razlozi.

Obzirom da opt. Petrić nema već dulje vrijeme izvora prihoda niti zaposlenja, prava zbog učešća u Domovinskom ratu nije realizirao kroz novčanu naknadu, a nema niti značajne imovine, to ga je sud oslobodio obveze snanjanja troška kaznenog postupka, prema zakonskom osnovu označenom u izreci ove presude.

Iz svih naprijed navedenih razloga sud je u odnosu na inkriminacije protiv opt. Petrića i opt. Hrستيća, u odnosu na ubojstvo ošt. Đurađa Čanka, odlučio kao pod 1/ i 5/ izreke presude.

U odnosu na kaznena djela pod 2/, 3/ i 6/ presude: *(pokrivena / gresaka /*

U uvodnom dijelu presude rečeno je da su optužnicom terećeni I-opt. Rašić Nikola, II-opt. Zvonimir Lasan-Zorobabel, i III-opt. Ivan Jakovljević, da su 20. kolovoza 1995. godine u Očestovu kraj Knina, djelujući zajedno i dogovorno, radi krađa po napuštenim kućama osoba srpske nacionalnosti, oko 17,30 sati lišili života oštećenika Savu Šolaju, u njegovoj kući, na način da su najprije ubacili u njegovu kuću ručnu bombu, a potom je opt. Rašić u oštećenica ispalio kraći rafal, kojim ga je usmrtio, nakon čega su tijelo i kuću oštećenika zapalili, dakle da su pritom počinili kazneno djelo ubojstva iz koristoljublja iz čl. 34. st. 2. t. 4. KZ RH.

Nadalje, istom optužnicom terećen je I-opt. Nikola Rašić - sam, da je istoga dana, takodjer u Očestovu, u zaseoku "Lošiči", nakon inkriminiranog djela na štetu ošt. Šolaje, počinio kaznena djela na štetu ošt. Jekke Tanjge i to kaznena djela razbojništva iz čl. 127. st. 1. KZ RH, te ubojstva u pokušaju iz čl. 34. st. 1. KZ RH u vezi čl. 17. OKZ RH, tako što je ovoj prijetio da će je ubiti ukoliko mu ne preda oružje koje kod sebe ima, što da je ova učinila, a te prigode je u nju pucao iz vatrenog oružja, nanijevši joj ozljedu glave na licu, koja ozljeda nije bila smrtonosna.

Nakon provedenog dokaznog postupka u ovome kaznenom predmetu, sud je u odnosu na ovu inkriminaciju iz optužnice odlučio kao pod 2/, 3/ i 6/ izreke, odnosno opt. Nikolu Rašića oglasio je krivim radi učina kaznenih djela počinjenih u Očestovu - Lošičima, na štetu ošt. Jekke Tanjge, kako je to opisano pod 2/ i 3/ osudjujućeg dijela presude, dakle pritom u odnosu na djelo pod 2/ korigirao pravnu oznaku kaznenog učina na blaže djelo, oglasivši ga krivim za kriv. djelo razbojništva u pokušaju iz čl. 127. st. 1. KZ RH u vezi čl. 17. OKZ RH, a u odnosu na djelo pod 3/, oglasivši ga krivim za učin kaznenog djela ubojstva u pokušaju iz čl. 34. st. 1. KZ RH u vezi čl. 17. OKZ RH.

Nasuprot tome, I-opt. Rašić, II-opt. Lasan-Zorobabel i III-opt. Jakovljević, kao pod 6/ izreke presude, oslobodjeni su od optužbe da bi na način opisan u optužnici, na štetu ošt. Šave Šolaje počinili kriv. djelo iz koristoljublja iz čl. 34. st. 2. t. 4. KZ RH.

Analizu ovih inkriminiranih slučajeva bilo je nužno vršiti u cjelini prema raspoloživim dokazima i uz kontrolu obrana optuženih raspoloživim dokazima, jer prema konceptu optužnice i djelo na štetu ošt. Save Šolaje i djela na štetu ošt. Jeke Tanjge, počinjena su istoga dana, u istome mjestu - Očestovu, radi čega je nužno bilo analizom utvrđenih činjenica prvenstveno precizno rekonstruirati način i tijek kretanja i ponašanja optuženih cijeloga inkriminiranog dana, kako bi se uopće utvrdilo da li su mogli počinuti inkriminirana djela, posebice da li je opt. Rašić mogao u popodnevnim satima počinuti kriv. djela na štetu ošt. Tanjge, za koja je decidan da ih nije počinio, niti tamo bio.

Analizirajući relevantne činjenice, sud je pošao kod odluke od obrana opt. Rašića, opt. Lasana-Zorobabela i opt. Jakovljevića, a u dokaznom postupku na raspravi neposredno je saslušao svjedoke Martu Tanjgu, Jeku Tanjgu, Stipu Gojevića i Božu Čakića, pročitao iskaz iz istrage svjedokinje Mande Knežević, te nadalje u dokaznoj gradnji cijenio i činjenice koje proizlaze iz izvještaja PU o krim. tehničkoj pretrazi kritičnog mjesta (24), zapisnika o uvidjaju (25), službenoj bilješci istražnog suca (28), liječničke svjedodžbe i nalaza (29), dnevnika PP Knin (30-33), zapisnika o primopredaji osoba u Sabirni centar (38), potvrde Opće bolnice Knin (45), izvoda iz KE za opt. Rašića (129), posebnog izvješća PU Zadarsko-Kninske (711-713), te fotodokumentacije i skice očevida u odnosu na ošt. Savu Šolaju.

Iz provedenih dokaza, suprotstavljajući te dokaze, bilo je nedvojbeno zaključivati kako je to поближе opisano u izreci ove presude pod 2/, 3/ i 6/ u odnosu na spomenute optuženike.

Valja podsjetiti, a što je ranije u ovoj presudi interpretirano kako se na glavnoj raspravi u odnosu na inkriminirana djela brane optuženici.

I-opt. Nikola Rašić (ova presuda list 11/ pa dalje), poriče da bi počinio kažnena djela za koja se tereti, priznaje da je inkriminirane prigode bio u Očestovu, kada je stradao ošt. Savo Šolaja, ali je decidan da do događaja došlo tako što su opt. Lasan i on išli skloniti se od kiše u napuštenu kucu, tamo je na njih bačena bomba, nakon čega je on odvevši ranjenog opt. Lasana do opt. Jakovljevića pucao i vjerojatno usmrtio osobu koja se iznenada pojavila na prozoru kuće, a koja je zasigurno prethodno na njih bacila bombu. U odnosu na događaj istoga dana u Očestovu - "Lošićima", decidan je da tamo nije bio pa niti mogao počinuti to djelo, jer su ranjenog opt. Lasana odveli u Kistanje, predali policiji koja ga je odvezla u kninsku bolnicu, a iz Kistanja su išli kući, jedino svračajući u "Čakiće".

II-opt. Zvonimir Lasan-Zorobabel na raspravi (ova presuda list 16/ pa dalje) slično opisuje tijekom događaja kritične prigode u Očestovu, objašnjava da je ranjen od bombe koju je bacila nepoznata osoba u jednoj kući na njega, za vrijeme

dok je opt. Rašić bio na ulaznim vratima kuće, a opt. Jakovljević na ulici kraj automobila koji im je ostao u kvaru, nakon čega zna da je prebačen u kninsku bolnicu radi pružanja pomoći, a iz bolnice je krenuo kući, tako nije mogao niti biti u "Lošićima" u popodnevnim satima.

III-opt. Jakovljević (ova presuda list 17/ pa dalje), na raspravi se brani da su kritične prigode iz Vodica krenuli ujutro na položaje kod Srba njegovim "Renoom 4", putem su svratili u "Čakiće", dalje prema Srbu doslovno su se izgubili, jaka kiša često je blokirala automobil koji je stajao, pa vraćajući se nazad iz smjera Srba, u trenutku kada je automobil stao i on ga popravljao na česti, opt. Rašić i opt. Lasan krenuli su prema napuštenim kućama, nakon čega je opt. Lasan bio ranjen, nije vidio detalje i okolnosti pod kojima je ranjen, zna jer su mu to rekli "da je neki četnik na njih bacio bombu". Iz Očestova su krenuli prema Kistanjama, tamo obavijestili policiju o događaju i predali Lasana koga je policija odvezla u kninsku bolnicu, a iz Kistanja su krenuli kući opt. Rašić i on, jedino svrativši u "Čakiće", a nikako vraćajući se u Očestovo - "Lošiće", kako se tereti opt. Rašića.

Bez obzira na okolnosti da postoje razlike u nekim detaljima ovih obrana optuženih, valja utvrditi da su te obrane u bitnome suglasne glede tijeka događaja one prigode u Očestovu, kada je stradao ošt. Savo Šolaja, drugih verzija tijekom inkriminiranog događaja nema, pa je sudu ostalo u odnosu na ovaj kazneni slučaj zapravo raspoloživim dokazima samo provjeriti vjerodostojnost ovih obrana optuženika.

Valja podsjetiti da teze iz optužnice u odnosu na ovo kazneno djelo, u činjeničnom dijelu optužnice nisu do kraja precizno označene, jer nisu niti jasno razgraničene pojedinačne radnje optuženih u odnosu na stradanje ošt. Šolaje u kontekstu kriv. djela ubojstva i tobožnjeg jedinstvenog umišljaja, posebice jer se tvrdi da su svo troje optuženih bacili bombu u kuću oštećenika, što nije ni životno, ni logično, a jedino se precizira radnja opt. Rašića koji je očito usmrtio oštećenika pucajući iz puške prema njemu. Očito se iz motiva kretanja toga dana koji se inkriminira - krađama na oslobodjenom području, zaključuje o jedinstvenom umišljaju i odnosu na usmrćenje ošt. Šolaje, što se u obrazloženju optužnice u tom dijelu, a i u završnoj riječi na raspravi pokušava osnažiti tobožnji neživotnim postupkom oštećenika koji nije imao razloga baciti bombu na optužene, pa se spekulira sa ispadanjem bombe optuženicima, odnosno samoranjavanjem opt. Lasana, za što konkretnih, a posebice jakih činjenica i dokaza od početka nema.

I) opt. Nikola Rašić, u odnosu na ova kaznena djela, tijekom istrage (36-37) naveo je, da o vremenu događaja se može odrediti prema datumu kada su iz "Čakića" opt. Jakovljević i on u Šibeniku u Sabirni centar prevezli Čakić Božu i Nedjeljku, o čemu ima potvrdu, a sjeća se da su se vraćali "Renoom 4" opt.

Jakovljevića iz smjera Srba prema Vodicama, kada je vozilo zbog kiše stalo, pa dok je opt. Jakovljević pokušao osposobiti automobil, opt. Lasan i on krenuli su u obližnju kuću, koja je bila otvorena, opt. Lasan je išao prvi, a on za njim i kada je opt. Lasan bio u unutrašnjosti hodnika, a on na ulaznim vratima, čuo je detonaciju, vidio opt. Lasana svog krvavog od ozljeda, a on sam je dobio ozljedu u vidu udara gelera na desnoj potkoljenici - na listu noge. Čuo je riječi opt. Lasana "Brale, bomba", nakon toga je opt. Lasana posjeo ispred kuće, desno od vrata, u tu kuću bacio bombu kroz vrata, te kada su se otvorile šture sa prozora lijevo od vrata i kroz prozor povirio jedan stariji prosjedi čovjek, odmah je prema njemu ispalio kraći rafal iz automatske puške. Vidio je da je taj čovjek pao, opt. Jakovljević je dotrčao pa su opt. Lasana ranjenog odveli do auta, jedva su upalili auto, krenuli do Kistanja u policijsku postaju, pa su ga odatle policijanci odvezli u kninsku bolnicu. Opt. Jakovljević i on krenuli su odatle kući.

Sjeća se te prigode da je u mjestu gorjela jedna štala, oni sami nisu ništa palili, nije ni bilo vremena zbog ranjavanja Lasana.

Kaznena djela u Očestovu - "Lošićima" nije počinio, nije nikada ni čuo za taj zaseok, nikada nije pucao u neku "babu" i ranio je po licu radi lovačke puške. Inače imao je kući 2 lovačke puške koje je našao u Kistanjama prvi dan "Oluje", a nakon toga nikada nigdje nije našao i uzimao lovačku pušku. Toga dana koliko se sjeća opt. Jakovljević je imao dugu kosu, vezanu u rep, a on je uvijek kratko ošišan, misli da je i opt. Lasan bio kratko ošišan, ali u to nije siguran. Ima samo jedan nadimak, zovu ga "Zec", nikada ga niko nije nazivao nadimkom "Boro", nezna osobu koja bi se zvala "Boro", a imala isti nadimak "Zec".

Ukoliko se usporedi obrana opt. Rašića u istrazi i na raspravi, te obrane su bitno identične, jedino se o razlici može govoriti glede okolnosti gdje je ostavio opt. Lasana nakon što je ovaj ranjen, a prije nego je on pucao iz puške prema kući i oštećeniku.

Takodjer u istrazi, makar pitan u tada drugom kaznenom postupku opt. Rašić naveo je (156) da je kritičnog dana bio sa opt. Lasanom i opt. Jakovljevićem u selu "Čakić", one prigode kada je u tom mjestu opt. Lasan ubio Janka Čakića, što nije osobno vidio, već čuo.

Na glavnoj raspravi (527) opt. Rašić, na prednošenje iskaza iz istrage naveo je da je u istrazi točno i korektno zabilježena njegova obrana, pa ponavlja i pojašnjava detalje događaja kod usmrćenja ošt. Šolaje. Dodaje, da se špekulira u optužnici da bi opt. Lasan bio ranjen od bombe koju su oni bacili, što nije istina i da se oko te okolnosti može "zakleti i na grob rođene sestre", koja da je preminula ovih dana, istina je da je on, opt. Rašić (bacio bombu u onu kuću), ali nakon što je Lasan ranjen i izvučen iz kuće, makar ne može biti do kraja

biti siguran, da li je ta njegova bomba eksplodirala ili nije, pretpostavlja da se to može i danas utvrditi na licu mjesta. Nadalje, pojašnjava da su u Očestovu bili kroz dan, a nakon Kistanja svratili su u "Čakiće", gdje su ukrcali Božu i Nedjeljku Čakić, koje su sutradan predali u Sabirni centar u Šibenik. Dozvoljava da je možda u istrazi spominjao svoju sumnju da bi opt. Lasanu kod ulaska u kuću možda ispala bomba i ranila ga, ali po reakcijama i komentarima Lasana i daljnjem slijedu događaja već je tamo i tada shvatio da nije tako, uostalom opt. Lasan, i kada ga je izveo iz kuće imao je na sebi onoliko bombi koliko i prije.

II) opt. Zvonimir Lasan-Zorobabel u istrazi (41), branio se je šutnjom u odnosu na inkriminirano djelo, a kako je ranije opisano svoju obranu dao je tek na glavnoj raspravi.

III) opt. Ivan Jakovljević u istrazi je naveo (34 i 35), da je negdje u popodnevnim satima sa opt. Rašićem i opt. Lasanom našao se u Očestovu kod Knina, bili su sa njegovim "Renoom 4" koji je stao radi kvara provociranog velikom kišom, on je pokušao osposobiti auto, a opt. Rašić i opt. Lasan krenuli su prema prvoj kući uz cestu. Nakon kraćeg vremena čuo je riječi "Biži, bomba", čini mu se da su to bile Lasanove riječi, nedugo nakon toga čuo je eksploziju bombe, a odmah nakon toga i rafal. U prvi mah se sklonuo, a potom potrčao prema kući i ispred kuće vidio opt. Lasana krvavog na puno mjesta po tijelu, posebice glavi, dok je opt. Rašić imao ranjenu nogu u predjelu potkoljenice - lista. Prihvatio je opt. Lasana i njegovu pušku, Lasana je on ili zajedno odveli do auta, uspio je upaliti automobil, pa su krenuli i zaustavili se u Kistanjama u policijskoj postaji. Policijci su opt. Lasana odveli u bolnicu Knin, a pred policijom su se zaustavili da bi prijavili događaj i zatražili pomoć, bilo im je usput, čak je smatrao u to vrijeme da možda u Kistanjama ima bolnica ili liječnika.

Kritične prigode upoče nije ulazio u onu kuću, cijelo vrijeme je bio kod auta, a kada je vidio Rašića i Lasana bilo mu je jasno što se je dogodilo po riječima jednoga od njih "Majku mu jebem, bacio je bombu". Prije inkriminiranog događaja u dva navrata bio je u Očestovu, prvi put sa Denisom Ivasom, tamo su vidjeli jednoga staroga u jednoj kući s kojim su razgovarali, koji je komentirao da je invalid, tada su se zaustavili jer su tražili pumpu budući im je guma na automobilu pukla. I druge prigode, je on bio prije inkriminiranog događaja u tom mjestu, tada zajedno sa Nikicom Bapcem i još dva brata iz Vodica, sjeća se da je upravo iz one kuće gdje je kasnije stradao oštećenik, momak po nadimku "Lola" izvlačio nekakve četničke uniforme i dokumente. Nikola Rašić ima nadimak "Zec", nezna da bi neko njemu poznati imao isti nadimak. Po nadimku "Boro" zna samo Vunić Boru iz Ladevaca, koji je mršav, kratko ošišan "na ježa", i visine oko 180 cm, crn, nosi "rečinu", ali ga ne zovu "Zec". Vjerojatno je on (Jakovljević) inkriminiranog dana kosu češljao u rep, a oko glave stavljao maramu, kao i inače. Istoga dana kada je stradao oštećenik u Očestovu, bili su u mjestu "Čakić", kod Bože i

Nedjeljke Čakić, tamo su sjedili sa drugim vojnicima, jeli i pili, a bilo je to onda kada je neko rekao da je u mjestu ubijen Janko Čakić.

Nezna za događaj u kome bi na tome području netko tražio lovačku pušku od žene, niti da bi tko pucao u kakvu ženu radi puške. Misli da je inkriminiranog dana zapalio jednu štalu, ali nezna gdje je to bilo, da li u Očestovu ili negdje drugdje, toga se ne može sjetiti. U inkriminirano vrijeme bio je pripadnik Hrvatske vojske, što da se može provjeriti u vojnoj evidenciji.

Dakle, ukoliko se usporede obrane opt. Jakovljevića u istrazi i na raspravi za zaključiti je da nema bitnih odstupanja, izuzev što je jasno da je njegova obrana na raspravi preciznija, detaljnija i da prati vremenski slijed događaja. Jedina razlika koja se uočava je da u prvoj obrani u istrazi uopće ne spominje da bi toga dana po zadatku zapovjednika Gojevića oni išli na položaje kod Srba, kao i detalj da u istrazi govori da je u relativno kratkom vremenu čuo eksploziju bombe, pa potom rafal.

Medjutim, ove razlike bitno ne mijenjaju na stvari jer je zaista moguće da na te detalje pažnju u istrazi nije koncentrirao niti istražni sudac niti optuženik osobno.

U istrazi za drugo kazneno djelo (list 377) opt. Jakovljević uzgred spominje da je njemu jedne prigode opt. Rašić dao bokericu i lovačku pušku, koju je našao u Očestovu, neposredno nakon "Oluje", a da je par dana nakon toga i on sam našao u jednoj kući u Očestovu lovačku pušku, koju je dao opt. Rašiću.

Ovaj detalj u obrani opt. Jakovljevića ne razrješava bitno dileme oko učina inkriminiranog djela, medjutim ukazuje na okolnost i zaključak da opt. Rašić nije iskren kada govori u svojoj obrani da uopće nezna Očestovo, da tamo nikada ranije nije bio, da nikada nije od tamo dobio ili uzeo kakvu lovačku pušku i sl., bez obzira što se ovaj navod opt. Jakovljevića vjerojatno ne odnosi na inkriminirani slučaj.

Na glavnoj raspravi (528) opt. Jakovljeviću je predočena njegova obrana iz istrage, pa objašnjava da se je njegov komentar u odnosu na puške iz Očestova odnosio na vrijeme trajanja akcije "Oluja", kada se je samo prolazilo kroz Očestovo i kada se nije imalo što tražiti i krasti po kućama, to nije bilo fizički moguće. Potvrđuje vjerodostojnost svojoj ranijoj obrani iz istrage, a objašnjava da ga je očito istražni sudac i neke detalje krivo razumio, on nikada nije ni na tome području palio bilo što, kako je pitan, već samo jedne prigode stog sijena, a kada je riječ o prvom kontaktu sa opt. Lasanom nakon njegova ranjavanja, ne sjeća se da bi rekao da je prihvatio njega i njegovu pušku. Toga detalja se ne sjeća, nije mu bio ni bitan, bitno mu je bilo da je Lasan teško ranjen. Istina je, da je u istrazi govorio o eksploziji bombe i rafalu, ali precizno ni

tada, ni sada ne može odrediti vremenske intervale između eksplozije i pucnjeva, koliko je bilo eksplozija, ono što je bitno za njega od trenutka kada je ugledao ranjenog opt. Lasana nije bilo dilema da je na njega bacio bombu "netko treći". Istina je, da događaj u Očestovu nitko nije krio, da su ubili kako se terete oštećenika radi krađe, sigurno ne bi išli direktno u Policijsku postaju u Kistanje, te tamo i svima po Vodicama pričali što se je dogodilo.

Ukoliko se uvažava sve obrane optuženih može se zaključiti da su te obrane na raspravi u odnosu na istragu pretrpjele samo manje i nebitne korekcije, što ukazuje da optuženici nisu kalkulirali sa verzijama koje bi ih posebice privilegirale i otklanjale njihovu odgovornost, uostalom za to u istražnom postupku nije bilo vremena i mogućnosti, ovo posebno jer je bila istraga koncentrirana na druga puno teža kriminalna ponašanja optuženih. Zato se zbog suglasnosti obrana, zbog poklapanja bitnih detalja njihovih verzija obrana, u nedostatku drugih suprotstavljenih verzija može i mora zaključivati da optuženici istinito i vjerodostojno prikazuju tijekom događaja one prigode kada je usmrćen ošt. Savo Šolaja.

Ovo znači da je sud već prema suglasnim i preciznim obranama suoptuženih zaključivao da su optuženici kritičnog jutra zajedno krenuli automobilom u smjeru Srba, a na povratku, u popodnevnom satima, negdje prije 18 sati, zbog defekta na automobilu, koji je provociran jakom kišom, zaustavili se na cesti koja prolazi uz Očestovo, nakon čega je opt. Jakovljević ostao kod automobila, a opt. Rašić i Lasan krenuli prema prvoj obližnjoj kući, očito kući ošt. Save Šolaje, a pritom nije bitno da li su krenuli zato da se sklone od kiše, kako se brane, ili pak da pogledaju i pregledaju što tamo ima. Nadalje, prihvatljivo je da su našli otvorena vrata obiteljske kuće te da je u trenutku kada je opt. Lasan u unutrašnjosti hodnika, a opt. Rašić na ulaznim vratima došlo do detonacije bombe, koja je nanijela višestruke ozljede opt. Lasanu, a lakšu ozljedu lista desne noge opt. Rašiću. Kalkulacija oko toga da li je opt. Lasan ranjen od bombe koju bi on sam ili opt. Rašić aktivirali, nemaju temelja u sadržaju raspoloživih dokaza i temelja u spisu, pa je prihvatljivo zaključiti da govore istinu kada navode da je netko iz unutrašnjosti kuće na njih u hodnik bacio bombu, a pritom je uvjerljivo opisano i zivotno trenutno prvo nesnaženje ili "šok" kako ga spominju, zbog eksplozije, iznenadjenja i povrijedjivanja.

Iz ovih obrana nije bilo sporno da je opt. Rašić pomogao opt. Lasanu koji je bio ozbiljnije ranjen, izaći iz kuće i da je nakon kraćeg vremena, a pritom nije bitno da li ostavljajući opt. Lasana u dvorištu ili dovodeći ga do opt. Jakovljevića, vratio se pogledati što je u kući, da je radi eliminiranja opasnosti koja mu je i dalje nepoznata bacio bombu u unutrašnjost kuće, za koju ne može odrediti da li je eksplodirala, te da je izlaskom iz hodnika kuće vidio otvaranje prozora - grilja, na kratko jednu mušku osobu na koju je odmah kratkim rafalom pucao i očito je usmrtio.

Dakle, iz suglasnih obrana optuženih jasno je, da u odnosu na usmrćenje ošt. Save Šolaje nikakvih bitnih i djelatnih kriminalnih uloga i radnji nisu imali opt. Jakovljević i opt. Lasan, dok valja ocjeniti pravno što znači ponašanje opt. Rašića koji nakon opisanog tijeka događaja usmrćuje ošt. Šolaju.

Valja dodati da je obrane optuženih u odnosu na inkriminirano djelo ubojstva u Očestovu bilo moguće međusobno kontrolirati i u odnosu na njihovo kretanje tijekom cijeloga dana, pa valja zaključivati slijedeće.

Tijekom jutra optuženici su krenuli automobilom iz Vodica u smjeru Srba, prolazeći uz mjesto "Čakiće" tamo su svratili i ostali neko vrijeme (u tom vremenu, a što je predmet drugoga kaznenog postupka opt. Lasan usmrtio je Janka Čakića"), nakon "Čakića" nakon nekog vremena, očito u popodnevnim satima, od 17 do 18 sati zatekli su se u Očestovu, gdje dolazi dos tradanja ošt. Save Šolaje, a potom svo troje kreću u Policijsku postaju Kistanje, jer im je to usput, gdje ostavljaju opt. Lasana radi prebacivanja vozilom policije u najbližu bolnicu Knin. Nakon nekog vremena očito su opt. Jakovljević i opt. Rašić iz Kistanja krenuli prema Vodicama odnosno Šibeniku, usput neko vrijeme boravili u "Čakićima", tijekom noći došli u Šibenik, te ujutro u Šibeniku u Šabirni centar predali Božu i Nedjeljku Čakić.

Ovaj suglasni tijek događaja cijeloga inkriminiranog dana potkrijepljen je i drugim dokazima koji će u nastavku biti analizirani.

Medjutim, bilo je sporno, uz poricanje opt. Jakovljevića i opt. Rašića, da li su nakon zaustavljanja u Kistanjima odlazili nazad u Očestovo, i to u zaseok "Lošice", gdje su počinjena djela na štetu ošt. Tanjge, da li je to uopće po raspoloživom vremenu bilo moguće.

Prema izvještaju o kriminalističko tehničkoj pretrazi lica mjesta (24) proizlazi da je krim. policija tek dana 19. listopada 1995. godine pregledala kuću, u kojoj je usmrćen ošt. Savo Šolaja, te je unatoč proteka vremena lijevo od ulaznih vrata kuće pronađeno 3 čahure cal. 7,62 mm, a desno od ulaznih vrata, udaljeno jedan metar još jedna čahura istog kalibra, te konačno na podestu prozora lijevo od ulaznih vrata još jedna čahura istog kalibra. Na lijevom krilu grilja prozora, lijevo od vrata, utvrđena su 3 mehanička oštećenja vjerojatno nastala od zrna metka.

Prema zapisniku o uvidjaju od istoga dana, istražnog suca (25) konstatirane su iste okolnosti kao i u izvještaju policije, utvrđuje se da je obiteljska kuća pok. Save Šolaje 15-tak metara u Očestovu od ceste Zadar-Knin, unutrašnjost kuće je izgorjela, a na kraju hodnika lijevo, uz lijevi zid i zid WC-a, vidljiva su mnogobrojna oštećenja, koja idu od tla do visine vrata, očito nastala eksplozijom bombe, Broj i pozicije te karakteristike čahura identično su opisane kao i u spomenutom izvještaju policije.

Identično proizlazi i iz fotodokumentacije ovoga uvidjaja i skice uvidjaja, u prilogu spisa.

Dakle, prema ovim nespornim utvrdjenjima sa mjesta kritičnog događaja, može se samo potkrijepiti i osnažiti obrane opt. Lasana i opt. Rašića o tijeku događaja kod stradanja ošt. Save Šolaje, jer tragovi posebice na prozoru lijevo od vrata i tragovi u untrašnjosti hodnika od eksplozije bombe potvrđuju verzije događaja ovih optuženika. Jasno je da za definiranje ovih tragova optuženici na početku kaznenog postupka nisu znali, niti mogli znati, pa niti tome prilagodjavati svoju obranu, što znači da je u tim bitnim elementima valjalo njihove obrane cijeliti kao vjerodostojne.

Prema službenoj bilješci istražnog suca i liječničkom nalazu (28 i 29) proizlazi da je opt. Savo Šolaja 02. ruina 1995. godine pokopan u postupku humane asancije, a iz liječničkog nalaza dr Maura Stipčevića slijedi da se je dana 31. kolovoza 1995. godine u obiteljskoj kući pronašlo više sagorjelih kostiju - ljudskih, očito osobe manjeg rasta.

Prema preslici dnevnika PP Knin od 30. kolovoza 1995. godine proizlazi da je u toj Postaji primljena dojava od Milana Sladića, koji je naveo da je u Očestovu naišao na ostatke tijela Save Šolaje, koji je zapaljen u kući.

Prema zapisniku o "primopredaji" (38) proizlazi da su dana 21. kolovoza 1995. godine u 9,40 sati u prihvatni centar u Sibeniku od strane opt. Rašića dovedeni Božo Čakić i Nedjeljka Čakić.

Ova konstatacija bitna je jer potvrđuje obrane opt. Rašića i opt. Jakovljevića da su iz "Čakića" doveli navedene i predali ih sutradan u prihvatni centar, a po čemu je moguće točno definirati dan inkriminiranog slučaja u Očestovu, da je to bilo 20. kolovoza, jer su ovi sutradan doveli Čakiće, što je vidljivo iz zapisnika.

Prema potvrdi Opće bolnice u Kninu dr Ante Viskovića potvrđeno je da je opt. Zvonimir Lasan dana 20. kolovoza 1995. godine po liječniku obradjen i nakon obrade napustio bolnicu te se konstatiraju ozljede u vidu eksplozivnih rana glave, lijeve nadlaktice, desne podlaktice i lijeve potkoljenice.

Dakle, i prema ovome vjerodostojno službenom podatku potvrđen je verzija optuženih da je opt. Lasan nakon ranjavanja prebačen u kninsku bolnicu, ali i da je bez obzira na realnu težinu ozljeđa, zadobio brojne ozljede koje po naravi očito ukazuju na ozljedjivanje u eksploziji bombe.

Na posebno traženje raspravnog suda (711-713) Policijska postaja Knin dostavila je službenu bilješku prema kojoj proizlazi da je 20. kolovoza 1995. godine u 18,25 sati Policijska ispostava Kistanje prosljedila obavijest da je u Očestovu

došlo do bacanja bombe od strane nepoznate osobe na trojicu pripadnika Hrvatske vojske, da je jedan od vojaka ranjen i prebačen u bolnicu Knin, u kojoj bolnici je vojna policija obavila razgovor sa povrijedjenim Zvonimirom Lasanom, a vojna policija preuzela je daljnju obradu slučaja.

Dakle, posebice prema ovome izvratku iz službene dokumentacije PP Knin definitivno je potvrđena obrana optuženih u dijelu kada navode da su sa opt. Lasanom iz Očestova direktno išli u Kistanje, javili se policiji, policija opt. Lasana prebacila u bolnicu Knin, ali da su i toga prvog trenutka u kontaktu sa policijom decidirani da je nepoznata osoba bacila bombu na njih, dakle da događaj niti lokaciju nisu krili, pa se ne može reći da bi obrane optuženih, kako tvrdi optužba, u kaznenom postupku bile usmjerene izbjegavanju kaznene odgovornosti.

Nadalje, bitno je definirati radi vremenske analize daljnjeg slijeda događaja da su optuženici u Policijskoj ispostavi Kistanje bili u 18,25 sati.

Konačno, na predočenje fotodokumentacije očevida u Očestovu, te skice kuće oštećenika, na glavnoj raspravi (591) i po skici opt. Rašić definirao je pozicije iz kojih je vidljivo gdje su se on i opt. Lasan nalazili od eksplozije bombe, a gdje on u trenutku kada je pucao prema prozoru na kome je ugledao nepoznatu osobu. Pozicije koje opt. Rašić opisuje i u tom dijelu njegova obrana osnažene su tragovima eksplozije bombe te tragovima oštećenja grilja prozora te pozicijama pronalaska čahura kako je to vidljivo na fotoelaboratu.

Prema iskazu svjedokinje Mande Knežević (46) proizlazi da ona živi u Očestovu, poznavala je ošt. Savu Šolaju, a kako su živjeli na različitim krajevima sela ne sjeća se kad ga je vidjela živog. Nije niti znala da se je vratio iz Sabirnog centra u Očestovo. Pomogla je samo djelatnicima policije u identificiranju kuće ošt. Save Šolaje, gdje su prethodno pronadjeni njegovi ostaci, jer je kuća i on zapaljeni.

Prema iskazu svjedoka Stipe Gojevića na raspravi (666), osobe koja je i kritičnog dana prema ratnom rasporedu bila zapovjednik opt. Rašiću i drugima, proizlazi da je bilo uobičajeno u to vrijeme kretati na teren tako što bi on o vremenu kretanja i smjeru obavještavao telefonom pojedine pripadnike pukovnije, nema dvojbe da je tih dana takve obavijesti prosljeđivao i ovim optuženicima, jer je to bio uobičajeni način komuniciranja, a ne može se sjetiti da li je baš toga dana, kako se brane optuženici njima naložio kretanje za Srb, to je moguće. Posebna evidencija s njegove strane nije vodjena o obavještavanju i odazivu, a na kraćim relacijama bilo je dozvoljeno pojedincima kretati se i svojim osobnim vozilima.

Dakle, i prema iskazu ovoga svjedoka potvrđena je obrana optuženih da je bilo uobičajeno i dozvoljeno u to vrijeme

kretati na teren osobnim vozilima, naravno uz ratnu opremu i naoružanje, da je upravo svjedok Gojević pored ostalih proslje-
djivao obavijesti i optuženicima o kretanju, pa bez obzira da
okolnost da li je zaista toga dana takav nalog postojao, jer ga
evdijencijom više nije moguće provjeriti, a svjedok što je životno
ne može se toga sjetiti, prihvatljivo je objašnjenje optuženih
da je takav nalog kritičnog dana i postojao. Sasvim je drugo
pitanje kolika je ozbiljnost optuženih kao vojnika, koji zbog
problema sa vozilom zbog kiše i problema u orijentaciji odustaju
od izvršenja naloga da se jave u postrojbu u Srb, a da pritom
nikoga o tome ne obavještavaju od nadređenih u postrojbi.

Nije pritom iz iskaza toga svjedoka sporno da su ovo troje optuženih i u to vrijeme bili angažirani kao hrvatski vojnici u XV Domobranskoj pukovniji, dakle kao takvi bili ovlašteni nositi oružje, ali i reagirati u situacijama opasnosti za sebe i druge i upotrebom oružja, u vrijeme za koje je notorno da na tome prostoru vrebaju opasnosti i od preostalih neprijateljskih vojnika.

Konačno, svjedok Božo Čakić (719) na glavnoj raspravi naveo je da se sjeća onoga dana (20. kolovoza) kada je u njegovom mjestu "Čakićima" stradao susjed Janko Čakić, bila je nedjelja, Janko je stradao negdje oko podne, nakon čega su sjeća se tri vojnika kod njega marendali i nakon toga rekli da idu "ganjati četnike". Pretpostavlja da je jedan od te trojice mladića i odgovarao za smrt Janka Čakića. Istu večer, negdje oko 22 sata vratila su se u "Čakiće" dvojica od tih vojnika, a za trećega su rekli da je ranjen od gelera na 10-tak mjesta, da je neki četnik na njega bacio bombu, pa je odvežen u bolnicu knin. Nakon zadržavanja u "Čakićima" on i kćerka s ovom dvojicom krenuli su prema Šibeniku, u automobilu nije vidio ukradenih predmeta, rečeno im je da idu s njima, pa su išli, nije to bio nalog, ali su poslušali. U Šibeniku su prespavali kod onoga vojnika koji je vozio, prije Šibenika su svratili u kafić.

Na primjedbe opt. Rašića i Jakovljevića, svjedok Čakić prepoznao je ove kao osobe koje su ga odvele u Šibenik, a opt. Rašić je i prigovorio vremenu kojeg svjedok Čakić označava dolaska u večernjim satima, dodajući da su u "Čakiće" stigli sigurno prije 22 sata, negdje oko 20 sati, na što svjedok navodi da ne može točno odrediti sat kada su ovi došli u "Čakiće".

Prema iskazu ovoga svjedoka potvrđene su obrane optuženih Rašića i Jakovljevića da su oni uvečer svjedoka i njegovu kćerku odveli prema Šibeniku i predali u prihvatni centar sutrađan, ali je iz tog iskaza jasno i njihovih komentara (optuženih) pred svjedokom, da su ujutro komentirali kako idu na ratište (ganjati četnike), bili su u ratnoj opremi, a na povratku uvečer komentirali su da je treći vojnik ranjen, jer je "jedan četnik" na njega bacio bombu, dakle verzija načina ranjavanja koju optuženi ponavljaju i u kaznenom postupku prisutna je i prije kaznenog postupka, u obraćanju nezainteresiranom svjedoku, dakle očito vjerodostojna.

Prema svim raspoloživim i analiziranim dokazima bilo je moguće sa sigurnošću utvrditi tijekom događaja one prigode kada je usmrćen ošt. Savo Šolaja, pa valja zaključiti slijedeće.

Uz ovako utvrdjeni slijed događaja nedvojbeno je da opt. Jakovljević, koji je kod usmrćenja ošt. Šolaje bio kod automobila izvan kuće, te opt. Lasan-Zorobabel, koji je od bombe koju je očito bacio ošt. Šolaja kada je vidio dvojicu vojnika kako ulaze u kuću, teže ozlijeđen nemaju nikakvog udjela u usmrćenju ošt. Šolaje, njihove radnje i djelovanja nisu u uzročno posljedičnoj vezi sa njegovim stradanjem, kako je ranije receno nisu niti opisane u optužnici kao suizvršilačke radnje, izuzev paušalno da su svi bacili bombu, radi čega je sud u odnosu na ovo dvoje optuženih bio dužan donijeti oslobadajuću presudu na temelju čl. 340. t. 3. ZKP, za kriv. djelo pod 6/ izrke ove presude, jer nije dokazano da bi ovi optuženici počinili krivično djelo za koje se terete.

Nema dokaza niti činjenica koje bi ukazivale na zajednički prethodni dogovor optuženih ne samo u pravcu usmrćenja oštećenika, već niti u pravcu odlaska u njegovu kuću radi kradje, nema niti podataka da bi opt. Rašić i opt. Lasan znali o čijoj se kući radi i tko je oštećenik, to je mogao eventualno znati samo opt. Jakovljević, koji je ranije tamo bio, a za koga nije utvrđeno da je prilazio kući u vrijeme stradanja oštećenika. Nije sporno da je kuća oštećenika zapaljena, da je sa kućom izgorjelo i tijelo oštećenika, ali nema podataka da bi optuženici zapalili kuću, dapače nije niti životno da bi imali vremena za tako nešto nakon ranjavanja opt. Lasana, a notorno je da je u to vrijeme i na tom prostoru od nepoznatih osoba bilo više slučajeva, i brojnih slučajeva paljevina, pa sud ne može imati saznanja o počiniteljima tih radnji, a iz raspoloživog niti zaključivati da je kuća zapaljena da se prikriju tragovi nedjela.

Međutim, u odnosu na opt. Rašića za koga je utvrđeno da je u opisanoj situaciji, nakon iznenadnog ranjavanja opt. Lasana vratio se prema kući oštećenika te želeći eliminirati opasnost za sebe i druge najprije bacio bombu u unutrašnjost kuće za koju ne može odrediti da li je eksplodirala ili ne, a potom iz pozicije ispred kuće pucao rafalno iz puške prema oštećeniku koji se pojavio na prozoru, i očito ga usmrtio, valjalo je odgovoriti da li je takovim ponašanjem ostvario obilježja inkriminiranog djela i dali je tako ponašanje kažnjivo.

Po ocjeni ovoga suda opt. Rašića valjalo je osloboditi od optužbe za inkriminirano djelo, odnosno za radnju lišenja života ošt. Save Šolaje, jer prema utvrdjenim okolnostima postoje okolnosti koje isključuju krivičnu odgovornost (čl. 340. t. 2. ZKP).

Naime, opt. Rašić, kao i opt. Lasan neposredno prije toga iznenada i neočekivano napadnuti su očito od oštećenika, koji je na njih bacio bombu da bi ih usmrtio, pa kada se je opt. Rašić vraćao u tu kuću želeći utvrditi što se je točno dogodilo i vidjeti ima li opasnosti u kući te kada je pucao na pojavu

namj. f
biv. 2x

- To je
elena
namj.
- bio
poc.
ni jst
at rof

u

ov

?

oštećenika i usmrtio ga, reagirao je i prema notornim ovlastima koje u to vrijeme i na tom prostoru ima pripadnih Hrvatske vojske, jer taj prostor nije očišćen od ostataka pripadnika neprijateljskih postrojbi, ali i naoružanih civila, posebice u konkretnom slučaju kada je oštećenik bez obzira na motive njegova postupka, svoje namjere prethodno manifestirao bacanjem bombe na optuženike. Kako nije utvrđeno, niti je moguće utvrditi da li je u trenutku pojave oštećenika na prozoru, oštećenik imao realno kakove mogućnosti ugroziti opt. Rašića i da li je uopće kod sebe imao kakovog oružja za poduzimanje neposrednog napada na opt. Rašića, a opt. Rašić reagira pucajući prema oštećeniku, uvažavajući ranije doživljeno, to postupa na drastičan način ocjenjujući da ga oštećenik može ugroziti, što je u datim uvjetima logična i životna reakcija, a pravno, kada se prihvati da sama pojava oštećenika na prozoru kuće u tom trenutku ne predstavlja za naoružanog optuženika neposrednu prijetnju ili barem tu prijetnju optuženik ne može još definirati, situaciju postupanja optuženika u stvarnoj zabludi u smislu čl. 14. OKZ RH, koje isključuje krivičnu odgovornost, jer postupa u tzv. "putativnoj nužnoj obrani", dapače u datim uvjetima uopće ne kalkulira da li oštećenik ima u tom trenutku namjeru ili ne, kao i mogućnost ugroziti ga, uvažavajući da takova realna opasnost postoji jer je to i prethodno učinio bacajući na njih bombu.

Iz svih navedenih razloga, valjalo je odlučiti kao u izreci pod 6/ oslobadajućeg dijela presude, u odnosu na opt. Rašića, opt. Jakovljevića i opt. Lasana-Zorobabela.

Međutim, valjalo je nadalje razjasniti da li su točne obrane opt. Jakovljevića, a posebice opt. Rašića da nakon odlaska iz Policijske postaje Kistanje, do dolaska kasnije uvečer u "Čakiće", nisu se vraćali prema Očestovu i zalazili u zaseok toga mjesta - "Lošiće".

Premda je sud slijedom raspoloživih dokaza u bitnim dijelovima poklonio vjerostojnost obranama optuženih u odnosu na kretanje i ponašanje tijekom cijelog inkriminiranog dana 20. kolovoza, u odnosu na poricanje da bi toga dana u popodnevним satima bili u Očestovu - "Lošiću", sud im nije vjerovao.

Naime, ranije je nesporno utvrđeno da optuženici istinito kazuju da su oko 18 sati doveli ranjenog opt. Lasana u PP Kistanje, dakle da su se u to vrijeme nalazili u Kistanjama, što potvrđuje i policijsko izvješće o tome događaju koje je odredilo i označilo 18,30 sati kao vrijeme primitka obavijesti o događaju u Očestovu, gdje je stradao ošt. Šolaja. Prema iskazu svjedoka Bože Čakića opt. Jakovljević i opt. Rašić u "Čakiće" nisu došli u predvečerje, kako to optuženici navode, stvarajući time vremenski alibi, jer tobože ne bi imali vremena ni vraćati se u Očestovo, već su u "Čakiće" došli kasno uvečer oko 22,00 sati.

Bez obzira što je svjedok Čakić na primjedbe optuženih u tome dijelu korigirao svoj iskaz navodeći da je moguće da su

optuženici došli i ranije od vremena koje navodi, ostaje dovoljan vremenski prostor da se zaista opt. Jakovljević i opt. Rašić vrate u Očestovo, budu i u zaseoku "Lošići", u kontaktu sa ošt. Jekom Tanjgom. Uostalom, za takav postupak, budući im je otpao put prema Srbu, te budući je opt. Lasan ranjen, mogli su naći i racionalnog motiva. u

Nije dakle prihvatljivo, a nije niti logično da bi se opt. Jakovljević i opt. Rašić, kako se brane, satima zadržali u razgovoru sa policajcima iz PP Kistanje.

Zaključak suda u pravcu neistinitosti obrana opt. Rašića i opt. Jakovljevića o odlasku u Očestovo - "Lošiće" potvrđen je posebice analizom i uvažavanjem iskaza svjedoka Marte Tanjge i Jeka Tanjge, koje opisuju upravo inkriminiranog dana ponašanje posebice jednoga vojnika koji je tražio od ošt. Jeka pušku i pritom u nju pucao. u

Prema iskazu svjedokinje Marte Tanjga u istrazi (47) proizlazi da živi u Očestovu, u istom selu gdje je živio Savo Šolaja, ali na drugoj strani sela, nezna kako je on stradao, ali se sjeća jednoga dana predvečer, još je bilo danje svijetlo, kada je kod nje u kuću došla Ljubica i 4, 5 vojnika, svi su bili naoružani puškama, došli su autom i jedan od njih koga su svi drugi zvali "Boro", tražio je da im preda oružje. Pravdala se je da nema oružja, prijetili su joj, psovali četničku majku i slično. Sjeća se da ju je onaj "Boro" posebno pitao - ima li u haljini bombu, jer da ga je tako toga dana ranije jedan četnik, a da je njegov prijatelj te zgrade ranjen od bombe završio u bolnicu. Sjeća se da joj je taj pokazao desnu nogu i to na mjestu uz peru, nije se vidjelo krvi, rana je bila napoko suna. Ovo što priča događalo se je 15-tak dana nakon "Oluje".

U prvom susjedstvu njezinom je kuća Jeka Tanjga, pa ju je ovaj poslao da je potraži, otišli su zajedno, Jeku nisu našli. Putem joj je ovaj govorio da ga je "onaj četnik ranio bombom". Dok je "Boro" pretraživao Jekinu kuću našao je u regalu patrone od lovačke puške, nakon čega su otišli u drugi zaseok do kuće gdje je živjela Jekina kćerka, tamo su našli i Jeku, pa su se svo troje vratili Jekinoj kući. Tamo je "Boro" od nje tražio da mu preda lovačku pušku, ona rekla da nezna gdje je, pa je onako ljut ispario jedan hitac iz svoje puške prema njenoj glavi i pogodio ju uz jagodičnu kost sa desne strane lica, ranio ju je i tekla joj je krv. Nakon toga "Boro" je našao onu lovačku pušku, ali nezna gdje. Sjeća se da ju je "Boro" nakon toga potjerao i rekao joj da ako tko k njoj dodje - kaže, da je ne smiju dirati, jer je to naredio "Boro Zec". Ta osoba je omalena, srednje kratke koše, a kako je bila prestrašena teško da bi ih mogla prepoznati. Toga dana iz njezine kuće pokradeno je više pršuta. u

Na glavnoj raspravi ista svjedokinja (718) navodi da se nakon proteka vremena od događaja detalja slabije sjeća, sjeća se da je onaj koji je pucao u Jeku našao nekakvo oružje u njenoj kući, točnije vidjela je kako taj baca patrone po kući,

tražeći pušku, ali nije vidjela da je pušku našao, ne može znati da je taj pušku našao, koliko je razumjela Jeku ona joj je rekla da je uzeo pušku. Sjeća se da je ta osoba rekla da ako im tko pravi probleme da kažu da je "Boro Zec" naredio da ju se ne dira. Taj vojnik pokazivao je ranicu kraj gležnja noge, i to desne, govoreći da ga je ranio jedan četnik u njihovom selu i tada pitao ima li bombu kod sebe, a sjeća se da je i spomenuo prijatelja koji je ranjen i u bolnici je. Ne može se sjetiti datuma događaja, ali misli da je bila nedjelja i taj dan padala je kiša. Kuća Šave Šolaje nije daleko od njezine. Na predočenje iskaza svjedoke Jeka Tanjge, radi razjašnjenja da li je od ove te prigode uzeta lovačka puška ili ne, svjedokinja Marta Tanjga pojašnjava da ona nije vidjela da su našli i uzeli lovačku pušku. u

Istovremeno svjedokinja Jeka Tanjga, na ovu okolnost ponavlja da bi Marta Tanjga njoj rekla da bi vojnik uzeo lovačku pušku, a kako ju je oblila krv od ozljede, nije ju zanimalo ništa u vezi s puškom.

Svjedokinja - oštećenica Jeka Tanjga u istrazi (49) navela je da je 15-tak dana nakon "Olujе", bila je nedjelja, otišla nahraniti stoku kod svoje sestre, vidjela je tamo Savu Šolaju koji se žalio da je gladan. Bila je to ona nedjelja kada je i ona povrijedjena. Nakon odlaska Šave Šolaje počela je padati kiša, bila je jaka kiša, pokisla je do kuće. Poslije podne je otišla do kćerkine kuće nahraniti kokoši, još nije bio pao mrak i tada je do njezine kuće, (kćerkine) došla Marta Tanjga sa jednim mladićem u maskirnoj uniformi, taj ju je pitao gdje je lovačka puška za koju je našao dozvolu u njezinoj kući. Puška je bila od njezinog sina, nije znala gdje je puška, a rekla mu je da ne zna i da je nadje sam. Kako mu je više puta ponovila da ne zna gdje je puška, taj vojnik joj je rekao da će je ubiti, a potom ispalio jedan hitac u desni obraz. u

Na istražnom ročištu sudac je konstatirao ožiljak od ove ozljede iznad jagodične kosti desno na licu.

Taj vojnik ispalio je hitac iz nečeg "malog", to nije bila puška, oblila ju je krv i otišla je kući, vidjela je i druge vojnike po selu. Mladić koji je u nju pucao bio je crnomanjast i ne bi ga prepoznala da ga vidi, svi su bili slični, mlađji, uglavnom sa repićima, a ovaj nije imao repić. Neki su imali i "minduše", ovaj nije. Bila je sva isprepadana, nije vidjela auta s kojima su došli, Marta joj je rekla da je vidjela auto crvene boje. Nije išla liječniku, sama je čistila i mazala ranu. Slijedećeg dana čula je da je nestao Savo Šolaja i da mu je kuća zapaljena. u

Ista svjedokinja-oštećenica na glavnoj raspravi (717), navodi u bitnome identično kao u istrazi, a posebno objašnjava da je nastojala lijepo odgovarati na pitanja onoga vojnika za lovačku pušku njezina sina, ali da nije znala gdje je ta puška, što njega nije zadovoljilo pa je u jednom trenutku pucao u nju iz nečega "maloga", što nije puška. Pucao je jedamput, s

udaljenosti, od metar do dva, i pogodio je ispod desnog oka u obraz, od čega joj je počela teći krv i ostao joj je i danas ožiljak od toga, makar je rana sama zarasla, bez liječničke pomoći. Ovošto priča događalo se je u zaseoku "Periči" ("Lošići", sve to spada pod Očestovo.

Kada nije znala, nego joj je Marta rekla kasnije, da je taj momak i prije dolaska kod nje našao lovačku pušku, pa pretpostavlja da ga je ljutilo stomu nije rekla za pušku, tada je bila prestrašena i sada na raspravi da je prestrašena, sjeća se tog momka da je bio srednje visine i gradje, crnomanjast, neki drugi su imali repove, on nije. Nije vidjela auto kojim su došli u selo. Nezna koliko je sati bilo, ali bilo je to pred noć.

Istina je da je onaj momak koji je u nju pucao u jednom trenutku rekao kako se zove, točnije nije njoj rekao, već joj je Marta prenijela da se je njoj predstavio kao "Boro - Zec". Voli čitati novine kad do njih dodje, čitala je i o ovom suđenju, te vidjela da se optuženik ne zove "Boro" već Nikola.

Kako je ova svjedokinja još u istrazi naglašavala svoj strah koji je trpjela inkriminiranog dana, te navela da ne bi mogla prepoznati počinitelja toga djela, sud nije provodio radnju prepoznavanja, jer za to nije bilo uvjeta, ali unatoč toga kada je opt. Rašić pokazan oštećenici, navela je: "Bome, čini mi se da je to onaj momak koji je pucao u mene, ja ne želim nikome zlo, pa ni njemu, ali čini mi se da je".

Dakle, proizlazilo bi da je svjedokinja - oštećenica na raspravi, na jedan spontan način, unatoč straha kojega prema njezinim navodima trpi i na raspravi, na opt. Rašića ukazala kao na počinitelja inkriminiranog djela. Inače, opt. Rašić jest osoba srednje visine i gradje, kraće tamnije kose, tako ga opisuje i opt. Jakovljević u odnosu na izvršenje djela, tako ga opisuje i svjedokinja Marta Tanjga.

Inkriminiranog dana svjedokinja je vidjela Savu Šolaju i bila s njim, sutradan su saznali da je baš toga dana ubijen Savo Šolaja. Danas se sjeća i po kiši koja je padala, a pred noć prestala. Od njezine kuće do Šolajine kuće ima 15-tak minuta hoda.

Inkriminirane prigode u selu je bilo još vojnika, mladića pored onoga koji je u nju pucao, sjeća se i dvojice viših, s repićima, jednog plavog i jednog crnog.

Valja napomenuti da je opt. Jakovljević izrazito crna osoba, visoka, da u vrijeme rasprave, a prema obranama optuženih u inkriminirano vrijeme je nosio kosu dugu vezanu u rep.

U vrijeme kada ju je istražni sudac saslušavao bila je sva izgubljena i preplašena, jedva da je mogla što govoriti, zato je rekla da ne bi prepoznala osobu koja je u nju pucala. Tada je prvi put u životu bila u sudu.

Prije pucanja u nju, onaj momak da je ljutito govorio prema njoj, pitajući je gdje je puška njezinog sina.

Opt. Rašić na iskaz svjedokinje-oštećenice prigovorio je ističući da inkriminirane prigode tamo nije mogao biti te da je zavedena čitanjem novina i okolnošću da zna tko je optuženi.

Konačno, radi razjašnjenja okolnosti da li je puška te prigode bila pronadjena i oduzeta, u kontekstu onoga što je navela svjedokinja Marta Tanjga, svjedokinja Jeka Tanjga navodi da ona nije vidjela da bi onaj momak uzeo pušku, koliko zna da nije, to je njoj rekla Marta.

Dokazni postupak u odnosu na ova inkriminirana djela nije bilo moguće dopuniti, jer niti jednog drugog svjedoka sud nije mogao saslušati neposredno, premda u spisu postoje podaci o osobama koje bi imale relevantnog saznanja o inkriminiranom danu, budući su sve te osobe trajno nedostupne, a prema obavijesti policije (690).

Dakle, koliko god iskazi svjedokinja Jeka i Marte Tanjga privilegiraju opt. Rašića, ali i druge, jer proizlazi da je sam opt. Rašić govorio da je toga dana u istom mjestu jedan "četnik" na njih bacio bombu i ranio ih, što čine vjerodostojnom obranu opt. Rašića i drugih, u odnosu na lišenje života ošt. Šolaje, toliko te riječi i terete opt. Rašića za učin djela na štetu ošt. Jeka Tanjga.

Naime, ranije je rečeno da je opt. Rašić zajedno sa opt. Jakovljevićem, ali i sa nekim drugim vojnicima koji nisu identificirani, po vremenu kojim su raspolagali do dolaska u "Čakiće" iz Kistanja mogao vratiti se u Očesčtovo, a zaseok "Lošići" jest u Očestovu, radi se o kratkoj relaciji koju se može preći automobilom za svega 15-tak minuta, pa nije isključeno, bez obzira na njihove obrane da su oni se tamo vratili.

Nadalje, iskaze svjedokinja Marte Tanjge i oštećenice Jeka Tanjge sud je cijenio vjerodostojnim, posebice, jer one nemaju razloga neistinito kaživati, dovoljno su precizne i suglasne u svojim navodima, a posebice imponira iskaz svjedokinje ošt. Jeka Tanjga, koja bez obzira na strah kojega trpi, kako sama navodi i pred sudom, ukazuje na opt. Rašića kao počinitelja inkriminiranih djela, pa bez obzira što to nije klasična radnja prepoznavanja počinitelja provedena po odredbama zakona, ocito je riječ o spontanom prepoznavanju počinitelja, što je sud morao cijeniti.

Iz iskaza suglasnih obe svjedokinje valja naglasiti bitne detalje koji upravo ukazuju na zaključak i to izvjesan da je opt. Rašić počinitelj inkriminiranih djela.

Naime, opt. Rašić govorio je pred svjedokinjama da ga je upravo toga dana u tome mjestu jedan "četnik" ranio bombom, pokazivao je ozljedu na desnoj potkoljenici, manju ozljedu,

ponavljao da je te prigode njegov prijatelj od težih ozljeda bombe završio u bolnici, a počinitelj toga djela predstavio se i po nadimku "Zec", dok opis obje svjedokinje barem u osnovnim konturama odgovara opisu opt. Rašića, te konačno u kontekstu svega ovoga valja cijeniti i ukazivanje oštećenice na opt. Rašića kao počinitelja djela.

Postavlja se pitanje koja je osoba, izuzev opt. Rašića, mogla u predvečerje toga inkriminiranog dana ponavljati riječi koje se odnose na događaj koji je prethodio inkriminiranom, kada je stradao ošt. Šolaja, dati svoj nadimak i ukazati na okolnosti koje ne može poznavati nego opt. Rašić, jer je toga dana u tome selu stradao samo ošt. Šolaja, a prethodno je teže povrijedio opt. Lasana i ranio u desnu potkoljenu opt. Rašića.

Nema niti spora da se radilo o inkriminiranom danu, ne samo zbog kiše koju opisuju svjedokinje, već prvenstveno radi toga što one znaju, makar su to saznale sutradan, da je toga dana prije događaja kojeg opisuju, stradao ošt. Šolaja, a ujutro ga je ošt. Tanjga vidjela živog.

Dakle, sa sigurnošću je utvrđeno da je opt. Rašić osoba koju opisuju svjedokinje Marta i Jeka Tanjga.

Dileme koje bi moglo izazivati spominjanje imena "Boro" uz nadimak "Zec", po ocjeni suda nije bitno, jer su ostale okolnosti koje svjedokinje navode egzaktno, prepoznatljive i određene, pa je samo ime moglo biti krivo rečeno od optuženika, moglo je biti krivo zapamćeno kod svjedokinja, a moglo je predstavljati i riječi koje su se odnosile na nešto slično, da njih nitko ne smije dirati, jer je to rekao ne "Boro" i "Zec", već "Čoro" i "Zec" jer je jasno da je to nadimak (ono prvo) opt. ~~Rakovljevića~~. Ostalom nije isključiti mogućnost da je sa opt. Rašićem te prigode bio i kakav vojnik po imenu "Boro", jer su u istoj postrojbi imali i Boru Vunića, kako to sami optuženici navode.

Valjalo je ocjeniti inkriminirano ponašanje opt. Rašića u smislu teza optužbe.

Kada je utvrđeno da je toga 20. kolovoza opt. Rašić prijetio oštećenici Jeki Tanjga oružjem, a istovremeno i verbalno, dakle da će je ubiti, tražeći da mu preda lovačku pušku njezina sina, tađada je upotrebom sile i prijetnje pokušao oduzeti tuđu pokretnu stvar u namjeri prisvajanja, za takovu radnju nije imao opravdanja u interveniranju kao vojnik, jer takovih zadataka tu nije imao, niti mu je situacija to nalagala, pa su ostvarena obilježja kaznenog djela protiv imovine, ali ne razbojništva, već razbojništva u pokušaju iz čl. 127. st. 1. KZ RH u vezi čl. 17. OKZ RH.

Nema dovršenog djela razbojništva, jer sud niti iz iskaza svjedokinje Marte Tanjga, niti iskaza oštećenice Jeka Tanjga, nije sa sigurnošću utvrdio da je opt. Rašić traženu

pušku našao i uzeo, svjedokinje o tome nisu precizne i suglasne, pa valja zaključiti da toga nije bilo, dok su svjedokinje suglasne da je oštećenici direktno prijetio radi predaje puške, za koju je pretpostavljao da je ona ima, jer je u njezinoj kući našao patrone lovačkog oružja, a puška je realno postojala, kako to navodi i sama oštećenica.

Nadalje, kada je opt. Rašić iz vatrenog oružja, bez obzira što svjedokinje ne identificiraju oružje, da li je to bila puška, pištolj ili automatski pištolj, što je sve kod sebe mogao imati opt. Rašić, s udaljenosti od svega metar, dva ispalio jedan hitac u smjeru lica i glave ošt. Tanjge koju je zahvatio po obrazu, tada je djelovao kako to i optužba navodi sa visokim stupnjem rizika u odnosu na posljedicu koju može očekivati, dakle s tzv. eventualnim umišljajem, pristajući je lišiti života, ali središom hitac je samo okrznuo lice i glavu oštećenice, dakle nije bio smrtonosan.

U ovome ponašanju ostvaruju se sva obilježja krivičnog djela ubojstva u pokušaju iz čl. 34. st. 1. KZ RH u vezi čl. 17. OKZ RH, kako to pravilno označava optužba. 4

Kako je opt. Rašić na ovaj način počinio kaznena djela u stjecađu, za ta djela valjalo mu je odmjeriti kaznu, a prethodno utvrditi pojedinačne kazne za počinjena djela.

Kod odmjere kazne opt. Rašiću sud je cijenio kao olakotno raniju neosudjivanost, njegovo učešće i doprinos u Domovinskom ratu, kao i njegove obiteljske prilike, oženjen je i otac dvoje ml. djece, a kao otegotno sam način izvršenja ovih djela koji ukazuje na veći stupanj kaznene odgovornosti, jer se nasuprot naoružanom optuženiku nalazila nenaoružana i nezaštićena starija ženska osoba. OLAKOTNE

Uvažavajući ove okolnosti sud je opt. Rašiću za kriv. djelo razbojništva u pokušaju po čl. 127. st. 1. KZ RH utvrdio kaznu u trajanju od jedne godine zatvora, a za kriv. djelo pokušaja ubojstva po čl. 34. st. 1. KZ RH, ali uz primjenu odredbe čl. 38. i 39. OKZ RH, jer je djelo ostalo u pokušaju, također kaznu zatvora u trajanju od jedne godine, pa ga je primjenom odredbi o stjecađu kaznenih djela (čl. 43. OKZ RH), osudio na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od jedne godine i šest mjeseci, u koju mu je kaznu uračunato vrijeme provedeno u pritvoru, nalazeći da su kako pojedinačno utvrđene kazne, tako i jedinstvena, primjerene težini počinjenih djela i stupnju kaznene odgovornosti, te adekvatne za ostvarenje ciljeva i svrhe kažnjavanja, kako u odnosu na samog optuženika, tako i u odnosu na druge (ciljevi generalne prevencije). 4

Optuženik je također osoba bez izvora prihoda, ima na uzdržavanju četveročlanu obitelj, na području Republike Hrvatske nema nekretnina i imovine, pa ga je sud oslobodio od obveze snajanja troška postupka, a po čl. 90. st. 4. ZKP.

Slijedom navedenog odlučeno je kao pod 2/ i 3/ izreke ove presude.

U odnosu na kaznena djela pod 4/ presude *inkriminacija* *GOŠIĆ*

Optužnicom Županijskog državnog odvjetnika (303) terećeni su I-opt. Nikola Rašić, IV-opt. Pero Perković, V-opt. Ivica Petrić i VI-opt. Zlatko Ladović da su dana 27. kolovoza 1995. godine u popodnevrim satima u mjestu Gošić - zaseok "Donji borci", gdje je nakon "Oluje" ostalo živjeti 10-tak mještana u namjeri da se domognu njihove imovine i stoke, te nakon što su prethodnih dana tražeći lugara Dušana Boraka koji im je obećao dati tele, ovome zapalili kuću i preko jedne žene poručili da će i on tako goriti ako ne donese tele, obučeni u maskirne odore HV i naoružani, kada su mještani prosvjedovali zbog njihovih postupaka pretrage kuća i legitimiranja, u ove pucali iz pušaka i drugog oružja čiji je cal. 7,62 mm, kojom prigodom je sedmero mještana usmrćeno i to Milka Borak, Dušan Borak, Kosovka Borak, Grozdana Borak, Vasilj Borak, Marija Borak i Sava Borak, dakle da su počinili kaznena djela ubojstava iz koristoljublja iz čl. 34. st. 2. t. 4. KZ RH.

Prema konceptu ove optužnice vidljivo je da se svim optuženicima inkriminira zajedničko i dogovorno djelovanje u pravcu učina ovih kvalificiranih djela ubojstava, nigdje se ne određuju pojedinačne radnje koje bi u odnosu na konkretne oštećenike počinili pojedini optuženici, dakle, generalno se tvrdi da su svi generalno odgovorni za učin svih inkriminiranih djela.

Ranije je interpretirano kako se u odnosu na ova kaznena djela brane optuženici te valja komentirati da na raspravi optuženici poriču učine ovih kaznenih djela, dapače oni optuženici koji su u istrazi drugačije govorili, objašnjavaju razloge drugačijeg kazivanja u istrazi, posebice ističući da su takove obrane rezultat psihofizicke presije i maltretiranja u policiji, radi čega je sud bio dužan analizirati ne samo sve brojne raspoložive dokaze, već i u dijelu gdje raspoloživi dokazi ne mogu kontrolirati vjerodostojnost obrana optuženih, ocjeniti da li su neka od ranijih priznanja i terećenja optuženika vjerodostojna ili ne.

U dokaznom postupku sud je saslušao ili čitao iskaze svjedoka Ilije Šegulja, Živka Boraka, Save Letunice, Veselka Boraka, Ljubice Šantić, Roković Većeslava, Dušana Boraka, Bože Boraka, Vatre Babuna, Boje Roković, Branka Trošića, Teodora Radića i Ante Perkovića, izvršio uvide i pročitao zapisnike o pretrazi stana obitelji Perković sa potvrđama o oduzimanju oružja, takove zapisnike i potvrde za opt. Petrića, opt. Ladovića i opt. Rašića, pročitao zapisnike o očevidu inkriminiranog slučaja, nalaz patologa, potvrde Okružnog zatvora u Zadru o eventualnim povredama optuženih kod prijema, te pregledao foto-dokumentaciju očevida i dopunskog očevida od 18. lipnja 1996. godine, sa zapisnikom.

Konačno, u dokaznom postupku sud je pregledao pismena vještva balističara, a i neposredno na raspravi saslušao vještaka balističara dipl. ing. Damira Čatipovića.

Radi analize obrana optuženih za ova inkriminirana djela kratko valja ponoviti, već interpretirane obrane optuženih na glavnoj raspravi.

I-opt. Nikola Rašić (ova presuda list 13/ i dalje) decidiran je da inkriminirano djelo nije počinio, da za mjesto Gošić prije kaznenog postupka nije nikada čuo, a siguran je da ga nije mogao ni počinuti, jer može rekonstruirati svoje kretanje tih dana i ponuditi vremenski "alibi", u kojem pravcu nudi niz svjedoka koji mogu potvrditi gdje se je inkriminiranog dana nalazio.

NA
RASPRAVI

IV-opt. Pero Perko (ova presuda list 21/ pa dalje), decidiran je da nije sudjelovao u izvršenju kaznenih djela u Gošiću, da nikada u životu u tom mjestu nije bio, pa nudeći i on vremenski "alibi" za inkriminirani dan, nudi i niz svjedoka koji mogu potvrditi gdje se je toga dana nalazio.

V-opt. Ivica Petrić (ova presuda list 23/ i dalje), takodjer poriče učin ovih djela, odriče da bi ikada u životu bio u Gošiću, a inkriminiranog dana bio je kod svoje kuće, zna to po praćenju događaja na televiziji oko "Vlaka slobode".

Konačno, VI-opt. Zlatko Ladović (ova presuda list 25/ i dalje), takodjer poriče da bi učestvovao u izvršenjima kaznenih djela u Gošiću, da ne zna gdje se nalazi to mjesto, vjeruje da je toga dana bio kod svoje kuće, a u istrazi je drugačije govorio zbog maltretiranja od strane policije.

Trebalo je nadalje prezentirati radi analize obrane ovih optuženika u istrazi, te posebnu pažnju posvetiti onim obranama koje su predstavljale ili djelomično priznanje ili djelomično terećenje suoptuženih.

I-opt. Nikola Rašić, u istrazi (154-156), na prvom ispitivanju, naveo je da je znao nakon oslobađanja Kistanja u "Oluji", švrljati po okolnim mjestima, tražeći kućanske stvari, jer je živio u Tribunju kod tasta, gdje nisu imali sve potrebno, a potom se uselio u napuštenu srpsku kuću, znao je uzeti na oslobodjenim područjima alat koji mu je trebao za mehaničarske poslove.

U ISTRAZI

Medjutim, u mjestu Gošić nikada nije bio i nije mogao počinuti djela za koja se tereti. Sa suoptuženicima je samo jedne prigode bio u prilici ići u mjesto Zrmanja radi automobila "Fiat 128" kojega je htio uzeti Ladović za sebe, a njega su kao mehaničara vodili da pogleda auto. Osim ove prigode sa suoptuženicima, u tom sastavu nigdje nije bio. Te prigode na Zrmanji nije se pucalo iz puške, pucalo se je jedne druge kada je bio na

Zrmanji samo sa opt. Perkovićem. Inače, sve optuženice poznaje.

U odnosu na inkriminirani dan, sjeća se da je najprije 26. kolovoza sa opt. Jakovljevićem bio u Očestovu, vozio je tada "tamič", od tamo su donijeli neke predmete u Tribunj, pukla im je guma na putu od Kistanja prema Očestovu, pa je zbog pucanja te gume se vratio u Tribunj i slijedeći dan - dakle 27. kolovoza sa bratom Vladom ispred kuće krpio gumu, vidjeli su to susjedi za koje pretpostavlja da to mogu potvrditi, oko gume bavio se je od 10 sati do 16 sati. Sutradan 28. kolovoza 1995. godine, zajedno sa bratom Vladom išli su uzeti jedan frižider koji su donijeli u Tribunj, a 29. kolovoza isao je sa Vladom i opt. Jakovljevićem u Kistanje, gdje su ukrali neke predmete, pa ih je na povratku u Čistoju maloju zaustavila policija i utvrdila što su uzeli. O tim događajima može rekonstruirati gdje se je nalazio inkriminiranog dana.

Inače, sjeća se jedne zgrade kada je opt. Perković prijetio jednom starcu zašto mu nije donio tele i tu prijetecu poruku poslao mu je preko jedne babe, ali to je bilo u Zrmanji, tada mu je zaprijetio da će "slijedeći dan doći i zapaliti njega i kuću, ako mu neda tele". Nezna da li je tko onoga staroga radi teleta ponovno tražio, on nije. Njih četvoro su u Zrmanju išli negdje 15. ili 16. kolovoza 1995. godine, kada su svi bili u uniformama i naoružani, tada im je postrojba bila na terenu u Zrmanji.

Na predočenje obrane opt. Petrića, iz istrage da je opt. Rašić njih trojicu vodio u jedno selo da bi tražili lugara, kako bi mu uzeli oružje, navodi da to nije istina.

Na predočenje obrane opt. Perkovića iz istrage, potvrđuje da je točno da su jedne prigode išli u Zrmanju po automobil, što je i rekao, ali ne da bi oni išli kada u Gošić. Odriče istinitost navodima opt. Perkovića da bi njih dvoje ulazili u jednu kuću gdje bi vidjeli dva muškarca i ženu, koji bi rekli da su braća, a žena supruga jednog od njih, to da je laž.

Od osobnog naoružanja od prvog dana rata imao je automatsku pušku, sa tim oružjem uvijek je išao u akcije, samo jedne zgrade u rujnu 1995. godine za položaj u Drvaru, posudio je "Skorpion" od opt. Perkovića.

Na predočenje prve obrane opt. Ladovića iz istrage, opt. Rašić je decidiran da ovaj laže, makar nezna koji su razlozi njegova terećenja i da je opt. Ladovića vidio i s njim kontaktirao svega tri puta u životu. Posebno objašnjava da opt. Ladović očito mješa događaje na Zrmanji, misli pritom na događaj kojeg je spomenuo. Priznaje pritom da su on i opt. Perković vratili se u Zrmanju idući dan, nakon što su prethodno onoj babi poručili da kaže lugaru da sutra osigura tele, a kako nisu našli tog čovjeka, bili su ljuti pa su pucali po kući.

I-opt. Rašić, također u istrazi (285) dopunio je svoju obranu navodeći da je siguran da je inkriminiranog dana bio u Tribunju ispred kuće i popravljao gumu na kamionu, u to vrijeme kao pripadnik XV Domobranske pod zapovjedništvom Stipe Gojevića bio je zadužen sa automatskom puškom, koja je od njega oduzeta radi ovoga postupka, a osim te puške nije imao drugog oružja. U periodu od 27. kolovoza do 05. rujna, kada je bio kući u Tribunju, nije ispalio niti jedan metak, a 05. rujna do 16. rujna bio je u Drvaru na ratištu i tamo je ispalio iz te puške najviše jedan do dva okvira. Pušku je po povratku iz Drvara očistio.

Dakle, iz obrane opt. Rašića u istrazi vidljivo je da je dosljedan tijekom cijeloga kaznenog postupka u odnosu na inkriminirani slučaj u Gošiću, poričući da bi u tome sudjelovao, odričući vjerodostojnost obranama suoptuženika koje bi ga za taj događaj vezivale, ali i što je bitno, objašnjavajući otkud spominjanje "lugara" i prijetnje lugaru, vezujući to za sasma drugi događaj i mjesto.

(IV) opt. Pero Perković u svojoj prvoj obrani u istrazi (143-145) naveo je da poznaje opt. Rašića, opt. Petrića i opt. Ladovića, još iz 1991. godine kada su bili zajedno u Gardi, svi izuzev Rašića su iz Vodica. Ne može se sjetiti datuma, ali negdje sredinom kolovoza našli su se u Vodicama ispred kafića "Centar", pa su opt. Petrić i opt. Ladović inzistirali da idu u jedno selo, čijeg se imena ne sjeća, jer su i prije znali odlaziti po selima na oslobođenom području radi janjaca i pušaka. Tako su jedne zgrade opt. Rašić i opt. Petrić s njim išli do Kistanja i drugih sela i to u vrijeme akcije "Oluja", gdje su našli različitog oružja, koje mu je policije oduzela kod uhićenja. One prigode kada su opt. Petrić i opt. Ladović inzistirali da idu u ono selo, čije ime nezna, nije znao zašto tamo idu.

Toga dana krenuli su negdje oko 10 sati sa dva auta, nezna da li je njegovog "Stojadina" bijele boje, vozio opt. Rašić ili on, Rašić i, on bili su obučeni u uniforme, sam je nosio "Skorpion", a Rašić automatsku pušku CZ. Drugi auto vozio je opt. Petrić, a s njim je bio Ladović, misli da je to bio zeleni "Stojadin". I Petrić i Ladović bili su u uniformama i imali automatske puške CZ, a opt. Petrić još i pištolj TT. Opt. Rašić je rekao da idu u Gošić, došli su u selo, nakon čega su opt. Petrić i opt. Ladović izašli iz svog auta, opt. Rašić iz njegovog, a on je ostao sjediti. Njih trojica su zaustavili jednu ženu, s njom razgovarali, nezna o čemu. Kada je izašao iz auta, sa Petrićem je krenuo prema jednoj kući, Petrić mu je govorio da je to kuća od lugara i da tu mora biti puška, pa su se zajedno popeli na katu te kuće. Na katu kuće Petrić je tražio po sobama, valjda pušku, a potom mu rekao "Ajde, ja ću užgati", kada je sišao vidio je plamen iz kuće. Nakon toga, svo četvoro sjeli su u vozila i otišli iz sela. Toga dana nitko nije pucao, ali su se dogovorili da će sutra, pohovno krenuti u to selo, nezna zbog čega taj dogovor, možda da dovezu stoke.

Sutradan oko 11 sati ponovno su krenuli u istom sastavu, a Petrić i Ladović bili su u zelenom "Stojadinu" iz "Čakića", bili su obučeni i naoružani na isti način. Došavši do tog sela i to kuće u neposrednoj blizini one koju je dan ranije opt. Petrić zapalio, te tamo vidjeli jednog starijeg čovjeka oko 70 godina i žene, slične dobi, pozdravili su se s njim, a onda mu rekli da bi otišli na kat vidjeti da li tu tko još živi, taj čovjek je za njima krenuo na kat, a stara ostala u prizemlju. Petrić je od staroga tražio osobnu kartu, bacio je na krevet, izašli su iz kuće i po izlasku iz dvorišta te kuće ugledao je desetak metara dalje opt. Ladovića ("Patka") da puca negdje po okolnim kućama, nikoga od ljudi nije vidio u blizini Ladovića. Ladović je pucao iz automatske puške, cijevi uperene u zrak i to u pravcu kuće gdje su malo prije bili Petrić i on, a onda pušku spustio, okrenuo se lijevo za 90 stupnjeva i pucao sa cijevi u vodoravnom položaju. Dok je pucao bio je na jednom kamenu i kada bi ponovno otišao u to selo mogao bi reći na kojem je kamenu bio tada Ladović i u kojem je smjeru pucao. Ponavlja, da ljudi nije vidio u blizini.

Što se tiče ono dvoje staraca u kući iz koje su Petrić i on izašli, zna da je Petrić ostao s onim muškarcem na katu, a starica je bila u prizemlju. Pitao je Ladovića zašto puca, ovaj mu nije odgovorio, pa je produžio cestom u pravcu sela, tamo naišao na Rašića koji je obilazio kuće, sa Rašićem je ušao u jednu kuću kćericu i tamo na terasi vidio dva čovjeka i jednu ženu, svi starosti od 70 do 75 godina, sjeća se da je jedan od tih staraca rekao da su oni dva brata, a ona žena jednoća od njih.

Nakon ovog razgovora izašao je iz te kuće, krenuo prema autu, a Rašić je ostao u toj kući gdje su bili troje staraca, te kada se je udaljio oko 150 metara, čuo je pucnjeve iz pravca te kuće. Nije se vraćao, jer je znao da posebno opt. Ladović zna pucati bez veze. Do auta su se vratili Petrić i Ladović, sačekali su Rašića te su se vratili u Vodice.

Dodaje, da bi se rado vratio u to selo i mogao bi prepoznati točno kuće u kojima spominje da je vidio ljude, posebno da može odrediti je li to ono selo koje mu se inkriminira ili neko drugo.

Na predočenje da ga se tereti za ubojstvo sedmero ljudi u tom selu, dodaje da je vidio ukupno pet ljudi, one prigode koju priča, vraćajući se prema Vodicama Rašića nije pitao o toj pucnjavi, niti mu je što on govorio.

Kuća ugara u kojoj su Petrić i on bili prvi dan ima stepenice na kat izvana, koliko se sjeća kuća ima željeznu ogradu plave boje, ali u to nije siguran, dvorište je veliko, a kada se popne stepenicama na kat, ulazna vrata na kat natkrivena su plavom trnitom. Ona kuća u kojoj su Petrić i on bili sutradan, gdje su sreli dvoje staraca ima dvorište, ulazna vrata su željezna crvena, na kat kuće dolazi se iznutra stubištem, u

prizemlju su kuhinja i jedna soba, te špajza, a na katu 2 ili 3 sobe. Treća kuća gdje je bio sa Rašićem ima dvorište sa željeznim vratima, misli da su crvene boje, kuća je dugačka na kat, tamo nisu ulazili, vidio je starce kako sjede na banku ispred kuće.

Opisanih prigoda nije vidio nikoga od njih da bi stavljao masku na lice, niti jednog niti drugog dana on nije pucao iz "Skorpiona" kojeg je nosio sa sobom. "Skorpion" je inače znao posudjivati opt. Rašiću kada bi ovaj išao na teren. Tih dana on je imao slobodne dane i bio je iz postrojbe pušten na odmor, a koliko zna opt. Petrić i opt. Ladović bili su demobilizirani.

Opt. Perković takodjer u istrazi (196), nakon predočenja zahtjeva za provedbu istrage u odnosu na inkriminirani slučaj u Gosiću, brani se da je na prvom ispitivanju u istrazi nešto govorio, ali da se ne sjeća da bi on ikada bili u mjestu Gosić, niti ne zna gdje je to selo. Istražnom sudu na prvom ispitivanju da je govorio pod dojmom onoga što se je događalo u policiji, gdje su ga dugo ispitivali, a on je siguran da nije bio u selu gdje je neko ubio sedam civila, nije vidio da bi bilo tko pucao u civile. Spominjao je da je vidio opt. Ladovića kako puca, ali ne i u što puca.

Istina je, da je znao češće odlaziti u sela na oslobođenom području, uglavnom iza Ervenika, odlazili su u različitim ekipama, sa ovim optuženicima išao je jednom u Čakiće po janjce, kada su išli po zeleni "Stojadin". Sve što je govorio na prvom ispitivanju pričao je pod dojmom onoga što je čuo u policiji, a istina je da je jedne zgrade bio u prigodi u jednom selu tražiti kuću od lugara, u tu kuću ulazili su Petrić i on, Petrić je tražio pušku, koju nije našao, a ne sjeća se da li je Petrić tu kuću zapalio. Misli da je te prigode s njima bio i Ladović, za Rašića ne zna, to je ona kuća koju je na prvom ročištu opisao kako izgleda. U tom selu je vidio i pet civila koje je spominjao, tamo je Ladović pucao iz puške, ali pritom nije usmjeravao pušku prema kućama gdje su bili starci. Ponavlja potom detalje koje je ispričao prigodom prvog ispitivanja kod istražnog suca. Decidiran je date prigode nije pucao, niti od koga čuo da bi tko pucao u civile. U tome selu nisu ništa uzimali, nije bilo ni razloga da se sutradan ponovno tamo vraćaju, nije točno da bi se dogovarali u Vodicama da će otići do lugara, za lugara je saznao kada su došli u to selo, ne može se više sjetiti da bi dva dana za redom tamo dolazili.

Mogao bi prepoznati kada bi mu se pokazala ona kuća u kojoj je bio sa Petrićem na katu, tj. lugareva kuća kao i ona druga kuća gdje je vidio starce.

Na predočenje obrane opt. Ladovića iz istrage dodaje, da su znali odlaziti na oslobođena područja, jer su Petrić i Ladović govorili da ima blaga za uzeti. Ne sjeća se da bi on ikada sreo neku ženu i pitao je za lugara, ili preko nje prijatio

lugaru da im donese tele ili da će mu kuću zapaliti. Ako se to odnosi na isti događaj da je upravo opt. Ladovića vidio u tom selu kako puca. Ne može odrediti gdje bi bio onoga dana za koji se tvrdi da su počinjena ubojstva u Gošiću.

Opt. Pero Perković, također u istrazi (284), dodao je da se je tijekom boravka u pritvoru sjetio da je dan prije ubojstava u Gošiću bio u Kninu, a sljedeći dan bila je nedjelja, upravo taj dan kada su se dogodila ubojstva, bio je u Čistoj velikoj sa svojim ocem Antom, stricem i tetkom, te poznanikom Matom koji živi u Njemačkoj. Toga se je prisjetio po tome što je u subotu, dan prije ubojstava bio predsjednik Tuđman u Kninu - "Vlakom slobode".

U vrijeme za koje se tereti da je počinio djela u Gošiću, bio je angažiran u Hrvatskoj vojsci, angažman je trajao sve do uhićenja 16. listopada. U tom razdoblju bio je 15-tak dana na ratištu u Bosni iznad Drvara, nije bilo akcija, možda je iz puške ispalio svega 2, 3 hica, nije ni siguran da li je tamo nosio pušku kojom je bio zadužen ili drugu, koja je također od njega oduzeta. Kroz to vrijeme ne sjeća se da bi uopće pucao iz puške, nije imao prigode za to. Dapače, za ubojstva u Gošiću čuo je prvi put kad se je vratio s terena u Drvaru, na punktu kod sela Varivode od policajaca.

V-opt. Ivica Petrić, na prvom ispitivanju u istrazi (147), u odnosu na kaznena djela počinjena u Gošiću, naveo je da nikada nije bio sa optuženima u Gošiću, moguće je da je bio u tom mjestu, a da ne zna kako se zove, ali nikada nisu pucali u civile niti je bilo slučaja da su njih četvoro bili zajedno i nekoga ubili.

Inače, opisuje događaje neposredno nakon "Oluje" u kolovozu mjesecu, posebice događaj dva dana nakon što je u Zrmanji pucao u jednoga čovjeka (ošt. Đurađa Čanka), navodeći da su upravo njih četvoro optuženih išli na područje Zrmanje u dva osobna automobila, kod prvih kuća u Zrmanji zatekli jednog starijeg čovjeka kojeg su pitali - ima li oružja, uz tog čovjeka bili su Rašić, Perković i on, a Ladović je čuvao auto. Taj čovjek nije htio reći da ima oružje, Rašić i Perković su ga vezali za stablo, prijetili su mu da će ga ubiti i tražili da kaže gdje ima oružje. Zapalili su malo sijena oko tog čovjeka, nakon čega su ga pustili. Pitali su ga ima li janjaca i obećao im je da će im za sutra skupiti par janjaca, sutradan su se vratili i tražili janjce, a ovaj čovjek je rekao da nije uspio ih skupiti, pa su mu zaprijetili da će doći sutradan. Došli su i trećega dana, čovjeka više nisu vidjeli, pitali su jednu babu za njega.

Sjeća se jedne prigode negdje istih dana, da ih je opt. Rašić vodio u jedno selo da nadju lugara jer da taj ima oružje, ali ga nisu našli. U to selo više nisu dolazili, u tom selu nije bilo pucanja.

II ispitivanje

Opt. Ivica Petrić, također u istrazi (182-183), na predočenje za što ga se tereti u odnosu na kaznena djela počinjena u Gošiću, decidiran je da u tom mjestu sa optuženicima nije bio, da tamo nikoga nisu ubili, otprilike zna gdje se nalazi Gošić. Sa optuženim osobama bio je u selu Zrmanja nekoliko dana nakon "Oluje", u čišćenju terena i sjeća se da su u to selo dolazili ponovno, ne sjeća se da su tražili kakvog lugara. Istina je, da je na prvom ročištu u istrazi spominjao lugara, ali objašnjava taj navod time što je 36 sati bio ispitivan u policiji i skoro je povjerovao policiji da zna gdje je to selo. One prigode kada su se svo četvoro našli na Zrmanji, našli su se slučajno i bez prethodnog dogovora, inače je znao, ali ne u tom sastavu odlaziti na oslobođeno područje. Ne vjeruje da bi opt. Perković ima razloga lažno ga teretiti, a na predočenje navoda opt. Perkovića iz istrage da bi on zapalio jednu kuću, decidiran je da je to laž.

Na predočenje obrane opt. Ladovića, iz istrage, da bi oni dva dana za redom dolazili u selo Gošić, opt. Petrić navodi da nije siguran ni da bi ikada bili u tom selu, a kamoli dva puta. Dodaje, da nije točno da bi u Gošiću pucao iz pištolja u neko dvorište, kako proizlazi iz Ladovićevih navoda. Normalno da se je pucao kod dolaska u selo, ali tijekom akcije čišćenja, na ljude se direktno nikada nije pucalo - civile.

VI opt. Zlatko Ladović na prvom ispitivanju u istrazi naveo je (151-153), da su jedne večeri bili u društvu u kaficu "Centar" u Vodicama opt. Perković, opt. Rašić, opt. Petrić i on, i dogovorili se da će ujutro u 6,00 sati naći se na benzinskoj pumpi i sa autima otići na oslobođeno područje po janjce i prašce. Našli su se prema dogovoru, bili su obučeni u maskirne uniforme, on je na glavi imao maramu, opt. Perković je imao potkapu koju je smotao na glavi kao zimsku kapu, ali nije vidio da bi ovaj potkapu navlačio na glavu. Petrić i Rašić bili su gologlavi. Od oružja opt. Petrić imao je automatsku pušku i pištolj TT, opt. Perković je imao "Skorpion", opt. Rašić automatsku pušku, a sam je uzeo Petricev "Šat-Gaň". Na pumpi su ulili goriva u vozila "Zastava 101" i "Zastava 128", opt. Petrić je vozilom išao prvi, a oni za njim, jer nisu ni znali točno određeno mjesto, išli su potražiti stoku, pa su skrenuli lijevo od Kistanja prema Gošiću.

A. dan

U mjestu su naišli na Perkovića i Rašića, koji su produžili za selo, a za njima su otišli opt. Petrić i on. Opt. Perković i Rašić ušli su u dvorište jedne kuće, Petrić se zatrčao za njima pa su svo troje ušli u kuću, a on je ostao vani na cesti. Ne može se sjetiti izgleda kuće. Dok je bio vani vidio je jednu stariju ženu. Kada su ona trojica izašli iz kuće, a zadržali su se svega minutu, vidio je da iz kuće ide dim, opt. Perković je vidio onu ženu na cesti, pitao je gdje je lugar, ona mu odgovorila da je išao skupljati ili nahraniti stoku, a Perković njoj "Vidiš kako ova kuća gori, tako će i on sutra goriti, ako ne donese tele". Nakon tog mjesta otišli su u "Čakice", potom u jedno mjesto iza Kistanja, gdje je on uzeo jedan protočni

bojler, Petrić motornu pile, a Perković televizor, iz tog sela krenuli su nazad u Vodice.

Sutradan po dogovoru, našli su se isto obučeni i nao-ružani i istim vozilima krenuli za Gošić.

Dolaskom u Gošić, Rašić i Perković krenuli su prema kućama, a za njima Petrić i on, ali mu je Petrić rekao da kao najmladji ostane čuvati auta. Sa mjesta gdje je ostao vidio je Rašića da iz automatske puške puca preko nekog zida u dvorište kuće, ali nije vidio u što puca. Rašić i Petrić bili su mu tada udaljeni 50-tak metara, a međusobno 5 do 10 metara. Kada i Rašić, tada je i Petrić pucao kroz jedna otvorena vrata dvorišta iz pištolja u unutrašnjost dvorišta, pucali su istovremeno, ali zbog terena nije vidio u što. Kroz to vrijeme Perković je bio iza kuća, nije ga vidio.

Pitao je Perkovića kada se je vratio - zašto su oni pucali, a ovaj odgovorio "Ma ništa". Odatle su svi krenuli isto- vremeno autima, vidio je u tom mjestu jednu ženu putem živu i zdravu. Odatle su otišli u "Čakiće", a iz "Čakića" Petrić i on vratili su se u Vodice. Toga dana u Gošiću nisu ništa uzimali. Pitao je Petrića - zašto su pucali, ali ovaj mu nije odgovorio.

Onoga drugog dana, nakon opisane pucnjave, kada se vratio do auta Rašić je promijenio okvir od puške, dok je Petrić iz svog pištolja ispalio 5 do 6 metaka.

Na predočenje prvih obrana u istrazi opt. Ladović je naveo, da su njih četvoro bili dva puta u Gošiću, a ne jednom kako navodi opt. Petrić kada su tražili lugara. Na predočenje obrane opt. Perkovića navodi da nije točno da bi Perković ostao sjediti u autu, a ostali da su izlazili. Decidiran je da nije istina što navodi Perković da je vidio njega kako sa nekog kamena puca u zrak, a potom po kućama iz automatske puške, jer taj drugi dan nije imao automatsku pušku, već "Sat-Gan", zato mu nije mogao reći "Patak" zasto pucas", možda ga je zamijenio sa Petrićem.

Kada bi ponovno mogao doći u Gošić, siguran je da bi mogao pokazati gdje se je to i kako događalo.

Dakle, iz obrana optuženih u istrazi nije moguće crpiti saznanja da bi ovi optuženici i tko od njih inkriminirane prigode pocinilo kaznena djela ubojstva u mjestu Gošić, tako da ove obrane, nije moguće tretirati niti kao priznanje djela, niti kao realno terećenje suoptuženika, pa je dalje u analizi bilo nužno prema raspoloživim dokazima utvrditi da li se događaj koji su opisani od optuženih uopće poklapaju sa nedvojbena utvrdjenim tragovima zločina u Gošiću ili ne, posebice obrane optuženih u dijelu gdje spominju svoj boravak u Gošiću, valjalo je kontrolirati iskazima svjedoka očevidaca zločina i posebice tragovima u vidu preostalih čahura, na temelju čega je provedeno balističko vještvo u pravcu identifikacije oružja počinitelja.

Na glavnoj raspravi sud je predočio ovim optuženicima obrane iz istrage, posebice u dijelu gdje su na raspravi optuženici po ocjeni suda drugačije kazivali.

1) I-opt. Rašić, tako na glavnoj raspravi (525) navodi da nema primjedbi na konstatacije u zapisniku iz istrage, ali da je on pričao o događaju kada je tražio tele sa opt. Perkovićem od čovjeka koji se zvao Marko ili Mirko Kovač, a ne nikakav "lugar", što je na raspravi pojasnio. Inače, da ima primjedbi na ponašanje policije, prije dovodjenja u sud, to ponašanje da nije bilo normalno, lišili su ga slobode bez navodjenja zbog čega, u policijskoj obradi u Zadru ucjenjivalo ga se sa obiteljskim problemima, jer mu supruga nije dobila hrvatsko državljanstvo do danas, ispitivali su ga više puta nepoznate osobe iz policije za Varivode i Gošiče, nije to bilo ispitivanje, već maltretiranje i nagovaranje da prizna nešto što nije učinio, jer će uprotivnom biti protjeran iz Hrvatske. Tijekom obrade vidio je i opt. Petrića, za koga se vidjelo da drhti, donosili su mu papire u kojima je stajalo da su djela priznali suoptuženici, prijetilo mu se da će ga odvesti u Varivode i tamo ga ubiti i slično. Trajalo je to ukupno preko 30 sati, bio je potpuno dezorijentiran, kroz to vrijeme nije ni jeo, ni spavao, svega su mu 5 minuta dozvolili da sjedi i ocjenjuje takve postupke neprimjerene ponašanjima prema hrvatskom vojniku. Nema primjedbi na ponašanje istražnog suca, ispitivanja su bila korektna, sucu se je požalio odmah na ponašanje policije, sjeća se da je i plakao pred istražnim sucem. U policiji su mu pokazivali fotografije žrtava iz Gošića, čitana su mu i tobožnja priznanja ostalih, vjeruje da je i on sam policiji priznavao i potvrdjivao njihove navode, ali im ništa nije potpisivao.

2) IV-opt. Pero Perković na raspravi, na predočenje obrane iz istrage (529) naveo je da je sve ono što je govorio kod istražnog suca rezultat primarno fizičkog i psihičkog maltretiranja koje je prethodilo u policiji, tamo su ga stalno uvjeravali da su njih četvoro bili u Gošiću, nisu ga u to uvjerali, makar je pod utjecajem maltretiranja svašta govorio u policiji, a nešto od toga ponovio i na prvom ispitivanju kod istražnog suca, jer je to od njega traženo. Istražnom sucu opisivao je događaje proicirane iz podsvijesti, zbog maltretiranja i riječi u policiji, što treba reći i priznati, ili je pak govorio o događajima, koji su se dogodili stvarno, ali na drugim mjestima, posebice na terenu u Zrmanji i selu blizu Ervenika. Da nije psihofizički slomljen, ne bi govorio onako kako je prvi put pred istražnim sucem govorio, tada jednostavno nije znao ni gdje je, ni što radi. Opisuje detaljno ponašanje djelatnika policije prema njemu, detaljima maltretiranja, suočavanja sa Ladovićem i Petrićem, obmanjivanja da su drugi priznali, vrijeđanje, udaranje rukama i pendrekom ne bi li priznao i slično. Rečeno da mu je u policiji da ukoliko ne ponovi priču koju su iz njega izvukli, da će se vratiti k njima i da više neće vidjeti svoju djecu. Od maltretiranja je imao povreda po glavi, te tijelu, sve u vidu crvenila, makar su policajci znali gdje treba tući,

da bude bolno, a da ne ostaju tragovi.

U istrazi je zato govorio da su dva dana zaredom bili u jednom selu, riječ o proiciranim događajima, siguran je da to nije Gošić gdje su ubijeni civili, a vjeruje da bi i danas znao naći selo koje je opisivao, jer je istina da je jedne prigode sa Petrićem bio u takvom selu, gdje su razgovarali sa starcima, išli na kat kuće i pretraživali kuću, te kuće je u istrazi opisivao. Nikakav lugar nije tamo bio, lugar je spominjan u policiji. Ladovićevo pucanje je spominjao, jer je Ladović znao pucati bez veze, jedne prigode tako i u "Čakićima", a istražnom sucu spominjao je lugara kojeg su tražili u Gošiću, samo zato jer mu je u policiji stalno ponavljano to isto. Odmah nakon pritvaranja bio je svijestan da nije bio u selu Gošić inkriminirane prigode, te da spominjući druge osobe zapravo njih tereti, pa je odmah inzistirao da ga istražni sudac primi da bi iznio istinitu obranu, zato se i izvinjava optuženicima za takove navode u istrazi.

③ V-opt. Ivica Petrić, na raspravi (532), na predočenje svoje obrane u istrazi, također komentira da je prije dovodjenja u sud u policiji prošao neizdrživu torturu kroz ispitivanje o zločinima u Varivodama i Gošićima, uporan je bio u poricanju, a policajci su izmjenjujući se stalno ponavljali i opisivali pred njim tko je i gdje ubijen, kako to selo izgleda, kuda se tamo dolazi i slično. Mjenjali su taktiku njegove obrade, nudili mu nagodbu, novac za informaciju tko je počinio zločin, jer da događaje moraju razjasniti pod svaku cijenu. U prvoj fazi nije bilo fizičke prisile prema njemu, pa je promijenjen pristup, rekli su da više nisu lokalna policija, da dolaze direktno iz Ministarstva, da mogu i ubiti ako treba, jer treba razjasniti slučajeve koje prati cijeli svijet, čak su ga i odvodili govoreći da ga idu ubiti. Znali su ga udarati, ali i drugi intervenirati da se to ne čini da ne bi bilo vidljivih ozljeda.

I ovaj optuženik detaljno navodi tijekom ispitivanja i saslušanja, te postupaka policije prema njemu što da se je događalo više sati. Tek predvečer iz policije je odveden kod istražnog suca, s tim što upoče nije znao gdje ga vode i kod koga je došao, pa je tek na upozorenje suca da je pred sudom i da nije dužan iznositi obranu, razumio da se zaista nalazi u sudu. Naglašava da ni u policiji, ni pred sudom nije poricao i ne poriče ono zašto smatra da je odgovoran, za stradanje ošt. Čanka u Zrmanji, ali nije mogao priznavati učešće u zločinu u Gošiću, jer tamo nije bio.

U istrazi je istina opisivao maltretiranje jednog čovjeka, za kojega je rekao da ga je vezivao i prijetio mu, ali to nije istinit događaj, to je njegova konstruirana priča koju je želio prikazati kao ponašanje prema spominjanom "lugaru", jer se je na "lugaru" uporno inzistiralo u policiji.

④ Konačno, VI-opt. Zlatko Ladović, na glavnoj raspravi (534), na predočenje svojih navoda u istrazi objašnjava da je

dana 15. listopada uhićen od policije, premda mu je rečeno da ide samo na informativni razgovor, pitan je najprije o svome učešću u ratu, da li je nešto zadržao od ratnog plijena, a potom se u policiji inzistiralo da priča druge stvari, jer da tobože zna te stvari, tražili su da prepozna svoje suborce i da opisuje gdje je sve s njima bio. Satima je tako ispitivan bez odmora, jela i pića, sutradan je počela vika i prijetnje, ako ne prizna što se je dogodilo u mjestu Gošić, gdje da su ubijani civili. Ponavljali su mu detalje događaja u Gošiću, predočavali su mu da su Perković i Petrić priznali da su bili tamo, zajedno sa Rašićem i njim. Kako je poricao tukli su ga po cijelom tijelu, stalno mu ponavljali i čitali što su tobože drugi rekli i kako se je zločin u Gošiću odvijao, prijetili mu likvidacijom, ako ne prizna i slično. Inzistirali su i na tome da je sa puškom njegovog poznanika Relje bio u tim mjestima, pa je za potrebe policijske obrade to potvrdio i izmislio dio priče o kretanju do Krkovića. Više puta prisiljavali su ga da čita i zapravo nauči što se je dogodilo u Gošiću i Varivodama, vodili su ga i kombijem u Ladevce radi pronalaska puške Zvonka Relje, a tek nakon toga dali su mu popiti pivu. Čulo se je kako u susjednim prostorijama nekoga tuku. Ujutro su krenuli kod istražnog suca, rečeno mu je da je on prvi na redu, da od njega sve ovisi, ako ne ponovi i potvrdi sve što su mu govorili, da će ga vratiti nazad u policiju, pa je ustranu od svega toga govorio kod istražnog suca. Kroz rat je znao konzumirati heroin, svašta je proživio, znao se je i gubiti kao posljedica trauma doživljenih u ratu, a teško se je osjećao i kod prijema u zatvor.

Kad je doveden kod istražnog suca bilo mu je jasno da je to sudac, ali ga je svejedno bilo strah, zato je pričao onako kako mu je policija govorila i ponavljala, a dodavao je i izmišljao neke detalje da bi bio uvjerljiviji, od straga da ga ne vrate u policiju.

Ono što je govorio istražnom sucu na prvom ispitivanju nije istina, niči danas nezna gdje se nalazi točno Gošić, cijela prva obrana u istrazi je neistinita.

Na primjedbe posebice opt. Rašića da bi se iz detalja koje opt. Ladović spominje u odnosu na zločine u Gošiću i Varivodama, na prvom ispitivanju u istrazi, dalo zaključiti da je on tamo bio, te da mu objasni zašto spominje njihova imena, a ne onda imena pravih učesnika događaja, opt. Ladović ponavlja identično kao što je ranije napisano razloge takovog svog terećenja drugih.

Opt. Jakovljević prigovorio mu je navodeći da su i njega prisiljavali da prizna ono što nije učinio, pa to nije mogao priznati ni u policiji, a sačuvaj Bože istražnom sucu, pa nezna koji su motivi da Ladović ostale upliće u ove događaje.

Kada se analiziraju obrane ovih optuženih, da bi se samo iz tih obrana zaključivalo da li su zaista optuženici

inkriminirane prigode bili u Gošiću, kada su usmrćeni oštećenici, naravno u pravcu teza optužbe nije mogu zaključivati niti iz njihovih obrana na glavnoj raspravi, niti iz obrana optuženih Rašića i Petrića u istražnom postupku, već u tom pravcu može se zaključivati samo iz prvih obrana (kasnije su ih porekli) opt. Perkovića i opt. Ladovića u istrazi, jer samo te njihove prvotne obrane, obrane na prvom ispitivanju optuženike eventualno inkriminiraju kao počinitelje ovih djela.

Zato je obrane posebice opt. Perkovića i opt. Ladovića na početku istrage valjalo analizirati i to međusobno ih uspoređujući, a potom kontrolirajući te prvotne obrane u kontekstu svih raspoloživih dokaza, posebice materijalnih dokaza.

Primarno je valjalo utvrditi u čemu bi bile suglasne prve verzije događaja opt. Perkovića i Ladovića glede načina kretanja inkriminiranog dana prema Gošiću, kada su i čime krenuli, koliko puta bili u Gošiću, kakovo naoružanje imali, kako se ponašali i kretali nakon dolaska na kritično mjesto, tko je i gdje pucao, što navode u svezi "lugara", kako opisuju kritično mjesto, posebice kuće u koje su ulazili, koja je kuća zapaljena, ovo potonje posebice jer i opt. Perković i opt. Ladović deciderano tvrde na tom prvom ispitivanju da mogu lako pokazati mjesto koje opisuju kao Gošić.

Opt. Perković tako navodi na prvom ispitivanju da se ne može sjetiti kada je to bilo, negdje sredinom kolovoza, kada su se našli u Vodicama ispred kafića "Centar", te opt. Petrić i Ladović inzistirali da idu u jedno selo, čijega se imena ne sjeća, radi janjaca i pušaka, pa su krenuli oko 10 sati sa dva auta, obučeni u uniforme i naoružani, u jednom autu on i Rašić, Rašić sa automatskom puškom, a on sa "Skorpionom", u drugom autu bili su Petrić i Ladović, sa automatskim puškama, a Petrić i pištoljem TT, išli su bijelim "Stojadinom" i zelenim "Stojadinom".

Opt. Ladović na ovu okolnost u prvoj obrani naveo je da su jedne večeri bili u kafiću "Centar" u Vodicama i svo četvoro se dogovorili da će se naći sutra ujutro u 6,00 sati na benzinskoj pumpi i autima početi na oslobodjeno područje po stoku, našli su se po dogovoru, bili su naoružani i u uniformama, Petrić je imao automatsku pušku i pištolj TT, Perković "Skorpion", Rašić automatsku pušku, a on sam uzeo je Petrićev "Šat-Gan", išli su vozilima "Zastava 101" i "Zastava 128".

Dakle, u pogledu dogovora za kretanje, ako ne prema točno lociranom mjestu - Gošiću, a ono prema oslobodjenom području, radi krađe stoke, može se reći da ovi optuženici suglasno govore, a razlike su u pogledu vremena kretanja i naoružanja kojeg su sa sobom nosili.

Po dolasku u Gošić opt. Perković navodi da su Petrić i Ladović izašli iz auta, kao i Rašić, a on ostao sjediti u autu, ovi su zaustavili jednu ženu i s njom nešto razgovarali, nakon

ZAKLJ

U

ANALIZ
OBRAV

SUGLAS

①

čega je i on izašao iz auta, te sa Petrićem krenuo prema jednoj kući, za koju mu je ovaj rekao da je kuća lugara, da tu mora biti puška, zajedno su se popeli na kat te kuće, koju je očito pri izlasku Petrić zapalio. Nakon toga svo četvoro sjeli su u vozila i otišli iz sela, toga dana niko nije pucao, dogovorili su se da ponovno sutra dodju u to selo.

Opt. Ladović o dolasku u Gošić navodi da su Perković i Rašić ušli u dvorište jedne kuće, Petrić se zatrčao za njima, a onda ostao vani na cesti, gdje je vidio jednu stariju ženu, nakon nekog vremena iz te kuće vidio je dim, a Perković je ženu na cesti pitao gdje je lugar i rekao još da će i lugar sutra goriti, kao i kuća koju je zapalio, ako ne donese tele. Nakon toga išli su u "Čakiće", a potom u druga mjesta radi kradje, a dogovorili su se sutra ponovo ići u Gošić.

U ovome dijelu ova dva optuženika suglasna su po tome da je kod dolaska u mjesto postojao susret s jednom ženom, da je te prigode zapaljena jedna kuća i to u kontekstu prijetnje koja se je odnosila na lugara koga nisu našli, ali verzije nisu suglasne oko toga tko je ulazio u kuću koja je zapaljena, a tko ostao na cesti ili kod automobila. Suglasni su da se toga dana nije pucalo i da je dogovor bio da se sutra ponovo nadju i krenu u isto mjesto. Opt. Ladović nije znao opisati kuću koja je zapaljena, dok je opt. Perković relativno precizno opisao tu kuću.

Po povratku drugi dan u Gošić opt. Perković navodi da su u istom sastavu krenuli oko 11 sati istim vozilima i jednako naoružani, zaustavili se u blizini one kuće koju je Petrić dan ranije zapalio, pozdravili jednog starijeg čovjeka i ženu, otišli na kat vidjeti što tamo ima, a kada je izašao iz kuće vidio je Ladovića da puca po okolnim kućama iz automatske puške, nije vidio da puca u ljude. Sa opt. Rašićem ulazio je u jednu kuću katnicu i tamo vidio dva muškarca i jednu ženu starije dobi, sjeća se da su komentirali da su oni dva brata, izašao je iz te kuće, a Rašić tamo ostao, čuo je pucnjeve iz smjera gdje je ostavio Rašića. Detaljno opisuje kuću lugara u kojoj je sa Petrićem bio prvi dan, sjećajući se da je katnica, stepenice su izvana, kuća ima željeznu ogradu plave boje, ulaz na kat da je natkriven trnitom i tako slično, a opisuje i kuću katnicu i raspored prostorija kod ono dvoje staraca gdje su bili sutradan.

Na ove okolnosti opt. Ladović prvotno je rekao da su taj drugi dan Rašić i Perković krenuli prema kućama, za njima i Petrić, rekavši mu, da kao najmladji ostane čuvati auta, te je kasnije sa tog mjesta vidio kako Rašić puca iz automatske puške preko zida u neko dvorište, ali ne i u što puca, a Petrića je vidio da puca kroz otvorena vrata dvorišta iz pištolja, nije vidio u što on puca, kada ih je pitao za pucanje nisu mu odgovorili. Rašić je ispucao cijeli jedan okvir, a Petrić 5, 6 metaka.

Ovaj dio prvotnih obrana opt. Perkovića i Ladovića trebao bi biti najbitniji, jer bi prema tezi optužbe isključivo prema tome valjalo definirati što se je događalo inkriminiranog dana u Gošiću, tko je kao i u koga pucao, no međutim glede ovih bitnih okolnosti, nema uopće bitnih dodirnih točaka u verzijama ovih optuženika, a zbog nepreciznosti tih opisa, zbog nemogućnosti definiranja uopće da bi se po tim verzijama pucalo u civile ili koga usmrtilo, samo prema tim verzijama realno nije moguće zaključivati kako je to postavljeno u tezama optužbe. Nema odgovora na to ni tko je, niti u koga pucao, a realno prema sadržaju i tih prvih za optužene inkriminirajućih verzija, nije niti jasno da bi se uopće u civile opisanih prigoda pucalo. Ovi detalji mogu poslužiti jedino kod daljnje analize slučaja usporodbom ovih verzija sa stvarnim izgledom mesta događaja i činjenicom da, ukoliko je točno što su prvotno govorili Perković i Ladović, da bi to moralo imati potkrijepe u identifikaciji oružja prema balističkom vjestvu.

Nažalost, propušteno je u istrazi reagirati na deciderane tvrdnje opt. Perkovića i Ladovića, da mogu točno pokazati i mjesto i slijed događaja opisanih prigoda, naravno pod uvjetom da ih se tamo odvede.

PROPUŠT

Opt. Perković i opt. Ladović dovode vraćanje u Gošić u kontekst sa traženjem lugara u tom mjestu, a lugara spominje u svojoj prvoj obrani i opt. Petrić, ali ne u kontekstu odlazaka u Gošić. Opt. Rašić u odnosu na spominjanje lugara objašnjava već u prvoj obrani da opt. Ladović miješa događaje na Zrmanji sa Gošićem, jer su jedne prigode na Zrmanji bili kada je Perković poručio jednoj babi da mu za sutra osigura tele.

Dakle, realno, čak da se i ne uvaži kasnije odstupanje opt. Perkovića i opt. Ladovića od svojih prvotnih obrana, iz tamo navedenih i spomenutih činjenica, nije dostatno moguće rekonstruirati slijed događaja inkriminirane prigode u Gošiću, sve da se uzme i da oni zaista opisuju pucanje kojim su usmrćeni civili, makar to iz tih verzija obrane nije vidljivo. Odstupanje od ovih prvotnih verzija opt. Perković i Ladović, već kod drugog susreta sa istražnim sucem, objašnjavaju maltretiranje u policiji i verzijama koje su u strahu ponovili, a prethodno ih naučili u policiji. MOže se reći da su i te verzije opt. Perkovića i Ladovića nekonzistentne, nedosljednje, nedovoljno konkretne i precizne, ne definiraju pojedinačne radnje i ponašanja optuženih, te iz njih nije moguće za sud donositi relevantne zaključke.

OVC

???

"U"
ZASTO
NIJE!= ispravak
svjedokaMOGU
JE.

Zanimljivo je posebice iz tih obrana da svaki za sebe i opt. Perković i opt. Ladović tvrde da nisu pucali, već bili promatrači, a da su vidjeli druge kako pucaju, a to je zapravo najbitnija nesuglasnost tih verzija. = AH SE MEĐUSOBNO TERETE,

Ove navode opt. Perkovića i Ladovića u prvotnim obranama iz istrage, realno i pravno nije niti moguće nazvati priznanjem ili djelomičnim priznanjem djela, ti navodi samo su indirektno i nejasno kompromitirajući za ostale suoptuženike, iz

?

njih je jedino moguće zaključiti da su jedne prigode zajedno bili u Gošiću ili pak u mjesto za koje misle da je Gošić, da su tamo dolazili dva dana uzastopce, radi lugara, da se je pucalo po selu i prvi dan zapalila jedna kuća, što će nadalje valjati cijeniti u kontekstu nespornih činjenica da je u mjestu Gošić zapaljena kuća lugarevog sina, te da je kritične prigode ubijen i Dušan Borak - predratni lugar iz tog mjesta. ✓

Sud je dalje morao kontrolirati i ovakove nesuglasne verzije i poreknute verzije opt. Perkovića i opt. Ladovića raspoloživim dokazima, ne bi li mogao odgovoriti na osnovna pitanja koja je postavila javna optužba o inkriminiranom slučaju.

Sud je neposredno saslušao i pročitao iskaze svih raspoloživih svjedoka do kojih se je moglo doći u odnosu na inkriminirani slučaj, koje je moguće dvojako definirati, kao osobe koje imaju neposrednog ili posrednog saznanja o samom događaju i osobe koje su potvrdile ili trebale potvrditi vremenski alibi optuženih za inkriminirani dan.

O samom inkriminiranom slučaju svjedoče Ilija Šegulj, Živko Borak, Sava Letunica, Veselko Borak, Dušan Borak i Božo Borak.

Svjedok Ilija Šegulj (206 i 547) navodi da je jedne nedjelje krajem kolovoza 1995. godine sa šurjakom Veselkom išao u Gošić - "Donje Borke", došli su oko 10 sati ujutro, šreli Milku i Dušana Boraka, pa otišli u vinograd. Negdje oko 13, 14 sati odlučili su krenuti kući, Živko Borak je sa Veselkom nekud otišao, a on je iz dvorišta Veselkove kuće vidio iz pravca Đevrsaka dolazak jednog maskirnog auta, kombija. Iza tog kombija bilo je osobno vozilo, možda "Renó 4", svjetlije boje. Iz kombija je izašao jedan vojnik sa automatom, to ga je prestrašilo, taj ga je legitimirao, komentirao "Ovaj je naš", pa su krenuli dalje. Dvojica vojnika ušli su u dvorište Veselkove kuće, tamo gdje su bili Dušan i Milka Borak, od tog mjesta on je bio udaljen najviše deset metara i iz dvorišta je čuo tri pucnja, nakon svega par minuta. Kada su vojnici izašli iz toga dvorišta, rukom mu je jedan pokazao da se gubi. Sjeo je u automobil i otišao, a putem je i onaj kombi prošao uz njega. Vojnik koji ga je legitimirao bio je u maskirnoj odori, na glavi je imao crnu masku sa prorezima za oči i usta, izgledao mu je jak, visine oko 180 cm, govorio je dalmatinski.

Isti svjedok na raspravi dodao je da mu je to bilo prvi put u životu da ide u Gošić - "Borke", a iz ona dva vozila koja opisuje, vidio je svega dva vojnika, bio je prestrašen, u blizini nije vidio civila i mještane, kada se je dogodilo ono pucanje. Shvatio je da je ono što opisuje upravo dio događaja kada su stradali civili u Gošiću.

Dakle, nesporno iskaz ovoga svjedoka odnosi se na početak ubojstava u Gošiću inkriminiranog dana, svjedok opisuje upad vojnika u to selo, a sud je iskazu ovoga svjedoka u

cijelosti poklonio vjeru, realno i životno ovaj svjedok nema nēistinito kazivati, njegovi opisi dostatno su precizni, jasni i okolnosni, riječ je o vjerodostojnom svjedoku.

Medjutim, ukoliko se ovaj nesporno vjerodostojan iskaz pokuša usporediti sa ranije interpretiranim verzijama opt. Perkovića i opt. Ladovića datim na prvom ispitivanju u istrazi, tada je notorno da iskaz svjedoka sa tim obranama optuženih gotovo da nema bitnih dodirnih točaka glede relevantnih okolnosti. Ne poklapa se vrijeme izvršenja djela, ne poklapa se okolnost kojim vozilima bi počinitelji djela došli u Gošić, ne poklapa se niti sa tezom optužbe o motivima inkriminiranih ubojstava iz koristoljublja, svjedok Šegulj zapravo prikazuje ponašanje nepoznatih vojnika koje prvenstveno slični na bezrazložno, ali i unaprijed smišljeno likvidiranje ovih civila, iz razloga koje nije moguće utvrditi.

Svjedok Živko Borak (209 i 582), naveo je da inkriminiranog dana bio u društvu sa Ilijom Šeguljom i Veselkom Borakom u Gošiću, sklanjali su jedan traktor da ga ne bi tko ukrao, pa su Veselko i on otišli do njegove kuće 600 metara daleko, a Ilija Šegulj ostao u dvorištu Veselkove kuće zajedno sa Milkom i Dušanom Borak. Dok su Veselko i on ulivali naftu tamo su naišla dva Šibenčana koji su tražili kuću Mile Letunice, a u to vrijeme čuli su se iz pravca Veselkove kuće pucnjevi, jedan kraći rafal i par pojedinačnih, na što se nisu obazirali, jer je to bilo uobičajeno. Kada su te Šibenčane odveli do Letunice, cestom je prolazio jedan maskirni auto "Cestar" - to je "tamić" ili "zastava" sa duplom kabinom i teretnim sandukom, nezna da li je imao ceradu. U vozilu je vidio neke ljude, iz Gošića išli su prema glavnoj cesti. Bilo je to oko 15,30 sati. Nakon odlazaka onih Šibenčana Veselko i on išli su nazad i u dvorištu našli Milku i Dušana Boraka mrtve, išli su dalje po selu i vidjeli mrtve Grozdanu, Savu, Vasu, Kosu i Maru Borak, svi su bili ubijeni. Dogadjaj je prijavio na prvom policijskom punktu.

Dušan Borak koji je te prigode ubijen bio je lugar i njegovom sinu dan prije ubojstva bila je zapaljena kuća prizemnica sa plocom, Dušan mu je rekao da su mu dan prije prijetila dvojica nepoznatih vojnika oružjem, zna i da su se te prigode Dušan i Božo Borak, dva brata iz Šibenika svadiali sa nekim vojnicima koji su došli u selo.

Na raspravi isti svjedok dodao je da je onoga dana kada je lugar Borak stradao s njim pričao, nije mu se žalio da bi očekivao bilo što toga dana, jedino mu je rekao da mu je zapaljena sinovljeva kuća, koja je 30-tak metara dalje. Sjeća se i kada je onaj maskirni "tamić" prolazio, ona dva Šibenčanina komentirali su da su to "naši specijalci", nije mogao zaključiti da li su prepoznali te osobe.

I iskaz ovoga svjedoka po ocjeni suda vjerodostojan je zbog jasnih, čvrstih i okolnosnih navoda, no medjutim, kako je

identifikacija
"naših specijalci"

i ranije komentirano i za iskaz svjedoka Šegulja, nema bitnih dodirnih točaka sa onim što na prvom ispitivanju u istrazi govore opt. Perković i Ladović. Ovaj svjedok razjasnio je okolnosti, koja je kuća dan prije u Gošiću zapaljena, da se radi o lugarevoj kući, točnije kući njegova sina prizemnici na početku sela, a nikako kakvoj katnici koju u svojoj prvotnoj obrani opisuje opt. Perković do u detalje.

= JMA
UBIJE
S4 DV
BRAT
1 JED
ZE

Svjedokinja Sava Letunica (211), potvrdila je da je inkriminirane prigode negdje oko 13 sati u Gošiću čula pojedinačnu pucnjavu, to je tih dana bilo uobičajeno, ona se je znala sakrivati kada bi kakav nepoznat auto dolazio u selo. Pet, šest dana iza ubojstava stradao je u selu i Gojko Ležajić.

Svjedok Veselko Borak (217), u svom iskazu naveo je da je kritičnog dana u Gošiću - "Borcima" bio od 11 sati, a došao je sa zetom Šeguljom iz Splita. Sreli su Milku Borak, koja je plakala, jer su joj dan prije ukrali frezu, rekla je da su 2 ili 4 čovjeka joj to uzela. Dušan Borak je bio tu u blizini, nakon toga razgovora otišao je u obilazak vinograda i skloniti traktor da ga tko ne ukrade, pomagao mu je Živko Borak. Dok su bili u Živkovoju kući sa vozilom "Reno 4" sive boje šibenske registracije došla su dva mladjca civila pitajući gdje mogu naći janje, jedan je sa sobom imao pušku, popili su bevandu kod Živka i jedan od njih komentirao je da je oženio unuku Letunice Luke. Ovi šibenčani su otišli, a vraćajući se prema selu našli su Dušana i Milku mrtve, te i druge mještane mrtve. Osobno nije vidio nikoga koga bi povezao sa ovim ubojstvima, vidio je jedino jedan teretni "tamić" i jedno osobno vozilo sa prikolicom iza tog "tamića" kako dolaze oko 11 sati iz pravca "Donjih boraka" prema glavnoj cesti. Dok su Živko i on bili sa orom dvojicom šibenčana, vidjeli su iz pravca sela prema glavnoj cesti kako se vraća jedno vojno vozilo "Picgauer" sa produženom kabinom i maskirnom ceradom, a iza njega osobno vozilo crvene boje, možda "Fiat 128", u prvome vozilu bila su 3 ili 4 čovjeka u uniformama, a u drugome možda dvije osobe u uniformama. Oni šibenčani pozdravili su prolazak ta dva vozila komentirajući da su to "naši diverzanti", ali nije mogao steći dojam da ovi šibenčani prepoznaju te osobe.

U

Iskaz svjedoka Veselka Boraka valjama identično cjeniti vjerodostojnim, kao i prethodne iskaze, također uz komentar da nije moguće naći bitnih dodirnih elemenata sa prvotnim obranama opt. Perkovića i Ladovića, ali i komentirati da bi prema broju osoba koje je ovaj svjedok vidio u pretpostavljenim vozilima koja su dolazila iz smjera "Boraka" nakon zločina, dalo se zaključiti da je u inkriminiranom činu zasigurno sudjelovalo više osoba nego su to prvotno naveli opt. Perković i Ladović. I dojam ovoga svjedoka jest i to uvjerljiv, da se nije radilo o osobama koje su tuda prolazile radi krađe, što je vidljivo iz komentara šibenčana koje prenosi, da bi to bili "diverzanti" ili slično, dakle izgled i ponašanje tih pretpostavljenih počinitelja bitno odudara od onoga što bi se moglo zaključiti iz prvotnih navoda Perkovića i Ladovića.

NAPOK
?

04634330

xine u fibreniku!

Tijekom istražnog postupka izvršena je i radnja pre-poznavanja optuženika (263), u kojoj su svjedocima-očevicima Dušanu Boraku i Boži Boraku pored više osoba pokazani i optuženici Perković, Ladović, Rašić i Petrić, nakon čega su oba svjedoka suglasni i decidirani da medju pokazanim osobama ne prepoznaju osobe koje su kritičnog dana vidjeli u Gošiću, dok je svjedok Dušan Borak dapače siguran da niko od pokazanih nije bio tamo.

Činjenica jest da su ovi svjedoci jedini mogli identificirati osobe koje su sumnjive da bi bili počinitelji inkriminiranih djela, ali prepoznavanje nije dalo rezultata, radi čega je dodatno otklonjena sumnja u optuženike kao počinitelje, a malo je vjerojatno da bi svjedoci bez obzira na preživljeno i strah zbjegavali prepoznati počinitelje, obzirom da su inkriminirane prigode stradali njihovi mještani i rodjaci.

*= RAZUMU
A ONI SAMI ???*

Svjedok Dušan Borak (259 i 545), naveo je u svom iskazu da je dan prije kritične prigode bio u Gošiću, kada je vidio polazak teretnog vozila maskirne boje, sa maskirnom ceradom i vostrukom kabinom, a 20-tak minuta potom, čuli su iz sela ocnjavu, pucali su oni koji su došli tim vozilom. Otišao je vidjeti o čemu se radi i kraj vozila našao svog brata i petoricu mladića obučenih u uniforme maskirne boje iz onog vozila, tražili su od brata da otvori prtljažnik, pretražili ga i pitali za Dušana Boraka lugara, komentirajući da je on rekao da će ih čekati. Jedan od petorice u maskirnoj uniformi krenuo je prema kući Dušana Boraka i iz te kuće vidio se je dim. Te prigode bilo je strah, nije pamtio detalje, sva petorica nosili su maskirne uniforme, imali puške, a četvorica i kape na glavi. Najžešći je bio jedan omaleni mladić starosti oko 27 godina, visok svega 160 cm, kratke plave kose, govorio je po dalmatinski, taj je išao prema lugarevoj kući - sam. Onaj drugi bio je visok, hrapavog lica, kratke kose, taj im je rekao da se odmaknu.

*LADOVI
PERKI
JAKOVI*

Prema iskazu ovog svjedoka koji opisuje osobe koje su dan prije ubojstava tražile lugara i očito pritom zapalile kuću lugareva sina proizlazi da je te prigode bilo 5 osoba, tako da biti taj detalj ne odgovara onome sa čim valja usporediti iskaz svjedoka, prvim verzijama obrane opt. Perkovića i Ladovića, a paralel nije moguće povući ni u odnosu na njihove opise susreta sa mještanima dan prije tragičnih događaja.

Na glavnoj raspravi ovaj svjedok je dodao - da je Dušan Borak koliko zna imao konje, a od stoke ovce. O ubojstvima je saznao od Živka Boraka telefonom.

Svjedok Božo Borak (261 i 546), naveo je da je jedne prigode ili u subotu ili nedjelju dolazio kod strica Stevana Boraka, prije njega došao mu je brat Dušan, zaustavio se kod polaska u razgovoru sa Milom Letunicom, a tada da je mimoišlo jedno teretno vozilo "Zastava" maskirno sa ceradom sa trojicom ili četvoricom putnika u kabini, te 2, 3 vojnika u sanduku vozila, svi su bili naoružani. Kretao se iza njih polako vozilom

od Letunica prema Borcima, 15-tak minuta, mahali su mu da ih pretekne, ali nije htio. Nakon nekog vremena, dok je pričao sa stricem, čuo je pucnjeve iz centra "Boraka", vidio vojnike kako trče, pucaju i viču "Eno ga, drži ga, uteći će". Čuo je kako pale svoj auto i kreću iz sela, a kada su prolazili vidio je da ispred vozila idu dvojica vojnika s puškama spremni pucati, a iza vozila 3 vojnika također spremni s puškama. U vozilu je bio šofer i još jedan suvozač, dakle ukupno je vidio 7 osoba, najmanje 6.

Jedan od dvojice koji su išli ispred auta bio je visok oko 160 cm, plave kratke kose, krenuo je puškom prema njemu i prislonio cijev na sljepoočnicu, tražio je legitimaciju, priskočili su njegov brat i supruga, ovaj mu je od brata tražio da otvori prtljžnik, pretražili su ga, ovaj mali pitao je za lugara govoreći pritom da će lugar platiti, jer da se krije, da nekima daje pršute, a nekima ništa. Taj isti vratio se prema lugarevoj kući, noseći nekoliko piva i kuhinjsku vagu, a iz kuće je izlazio dim. Svi ti vojnici otišli su prema Đevrskama. Od straha koji je tada pretrpio teško da bi nekoga mogao prepoznati, a da ne pogriješi, u policiji je pregledao brojne fotografije, ali nije prepoznao nikoga.

Dakle, ovaj svjedok očito govori o događaju dan prije inkriminirane prihode i ubojstava, ali očito opisuje počinitelje inkriminiranih djela, ali što je bitno govori o najmanje 6 osoba koje su učestvovala u tome, čime odriče vjerodostojnost onome što su prvotno izjavili opt. Perković i Ladović, odriče vjerodostojnost tih verzija i u pogledu vozila kojega bi koristili, a i u pogledu međusobnog kretanja i ponašanja te susreta sa civilima, bez obzira koju od tih varijanti analizirali.

Ono što iskaze svih analiziranih svjedoka povezuje sa spominjanim verzijama opt. Perkovića i Ladovića jest opisano kretanje prema Gošiću 2 dana zaredom, traženje lugara (očito ne radi teleta, jer svjedoci kažu da lugar nije imao tele), već radi stoke, paljenje kuće prvi dan istina ne lugara, već njegova sina, te upućene prijetnje prvi dan preko drugih osoba lugaru, koji da se od njih krije. Prema zadnjem svjedoku i prvi dan se pucalo od ovih osoba po mjestu, što optuženici i u ovim verzijama odriču. Zaista, valja u daljnjem tijeku analize ocjeniti je su li to dovoljno okolnosni razlozi da bi se prihvatile prve verzije ovih optuženih, da su bili tih dana u Gošiću, ili je to ipak, kako se uporno brane na raspravi, ali i u dijelu istrage verzija naučena kao rezultat presije u policiji.

Svjedoci Ljubica Šantić, Većeslav Roković, Vatre Babun i Boja Roković, svjedočili su, kako je predložio opt. Rašić u pravcu njegova alibija da bi se upravo toga dana nalazio kod svoje kuće, što da su ovi mogli vidjeti.

Ljubica Šantić (252), navela je da je susjeda opt. Rašića, da se sjeća jednog dana krajem kolovoza prije podne kako Rašić popravlja auto, ali ne može odrediti točan datum.

OPIS OD
LADOVIĆ

OVE

SMJE

MISTA

Svjedok Roković Većeslav (253), potvrdio je slično, da je tih dana vidio opt. Rašića i brata mu Vladu kako popravljaju "tamić", ali ne može odrediti točan datum. ✓

Svjedok Vatre Babun (274), identično je iskazao, ali takodjer ne može odrediti točan datum onoga na što se Rašić poziva. ✓

Konačno, Boja Roković (275), rekla je da se ne sjeća spomenutih detalja. ✓

Dakle, ovi svjedoci samo su indirektno potvrdili vremenski alibi opt. Rašića, jer što je životno i logično ne mogu biti precizni glede datuma onoga na što se opt. Rašić poziva.

Svjedok Branko Trošić (552), svjedočio je o okolnostima koje i prema obranama optuženih, bez obzira na njihovo mijenjanje obrane u tom dijelu, nisu bile sporne, da su optuženici znali odlaziti u to vrijeme na oslobodjena područja radi skupljanja stoke, koju su tako i njemu prodavali za mesnicu. Sjeća se prigode kad su u kombiju zatvorenog tipa, bez maskirnih boja mu neki od njih prebacili stoku za mesnicu, išli su po stoku u par navrata, a opt. Petrić, opt. Ladović i on, koristili su i kombi i IMV bijele boje. ✓

Ovaj svjedok nije bio relevantan za inkriminirani učin izuzev u dijelu da su neki od optuženika znali radi koristi otudjivati stoku, može biti značajan utoliko što u posjedu spomenutih optuženih opisuje manja teretna vozila bitno drugačije od onog vozila koje opisuju svjedoci događaja u Gošiću.

Svjedoci Teodor Radić i Ante Perković saslušavani su na okolnosti vremenskog alibija u odnosu na inkriminirane događaje za opt. Perkovića, a slično njegovom objašnjenju gdje se je inkriminiranog dana mogao nalaziti.

Tako svjedok Teodor Radić (571), navodi da je točno da ga je opt. Perković posjetio u Kninu 26. kolovoza, kada je u Knin dolazio predsjednik Tuđman, te prigode Perković je na povratku iz Knina svratio kod njega u Radučić. Ponašanje Perkovića bilo je prema njemu uvijek korektno, vidjelo se je da nikoga ne mrzi, misli pritom na civile koji su ostali na oslobodjenom području, njegov dojam je upravo suprotan, a on je jedan od tih civila.

Svjedok Snte Perković (572), inače otac optuženika u cijelosti je potvrdio navode optuženika o kretanju 26. kolovoza u svezi odlaska u Knin, a po tome danu i datumu i kretanje 27. kolovoza, dan kasnije, kada su zajedno išli u rodno mjesto Čistu Veliku, opt. Perković je vozio, a s njima je bio i Pešić Mate. Ovaj svjedok detaljno opisuje, identično kao i opt. Perković gdje su sve bili inkriminiranog dana i koga su sretali toga dana, ukazujući da njegov sin nikako nije kritične prigode mogao biti u Gošiću.

Ovi svjedoci, bez obzira što posebice otac opt. Perkovića ima razloga i neistinom privilegirati svoga sina - optuženika, detaljni su i uvjerljivi u svojim navodima u potvrdu obrane opt. Perkovića kako se može točno sjetiti gdje je bio inkriminiranog dana, pa je i ovaj alibi moguće cijeliti samo u kontekstu svih drugih raspoloživih dokaza, a nikako izolirano.

Prema zapisnicima o pretrazi kuća i stanova i potvrda o oduzimanju predmeta, za opt. Perkovića (103, 105-108), za opt. Petrića (110 i 112-119), za opt. Ladovića (121 i 127), te za opt. Rašića (157-158), proizlazi da je od ovih optuženika intervencijom djelatnika policije, prije ili neposredno nakon uhićenja, poduzeta opsežna akcija oduzimanja svega oružja koje se je moglo naći u njihovu posjedu, što je kasnije bilo temelj balističke ekspertize, radi utvrđenja da li je pored ostalog i inkriminirane prigode pucano iz tih oružja u Gošiću.

Iz zapisnika o očevidu istražnog suca od dana 28. kolovoza 1995. godine proizlazi da su u tome mjestu pronađeni smrtno stradali Milka Borak, Dušan Borak, Kosa Borak, Sava Borak, Grozdana Borak, Vasilj Borak i Marija Borak, zapisnik je detaljno definirao pozicije pronalaska tijela ispred obiteljskih kuća u "Donjim borcima", a posebice zabilježio koji su relevantni tragovi konstatirani, radi čega je za potrebe vještačenja po balističaru sakupljeno tragova u vidu čahura u blizini stradalih, koje čahure, kao i ostaci zrna nedvojbeno potječu od oružja kojim su oštećenici usmrćeni. Sve ovo proizlazi i iz fotodokumentacije očevida, u prilogu spisa.

Sastavni dio zapisnika o očevidu je i nalaz patologa dr Ane Krvavice (236-244), prema kome proizlazi da je Borak Milka usmrćena prostrijelnom ranom glave sa zgnječenjem mozga, iz neposredne blizine, Borak Dušan usmrćen strijelnom ranom glave sa zgnječenjem mozga, Borak Kosovka strijelnom ranom glave, prsnog koša i slabina sa razdorima unutrašnjih organa pa je uzrok smrti traumatski i hemoragijski šok, a rane su nanesene iz daljine, Borak Savo usmrćen je prostrijelima vrata i glave sa zgnječenjem mozga, pucanjem iz daljine, Borak Grozdana strijelnim ranama trbušne šupljine sa uzrokovanim traumatskim šokom, pucanjem iz daljine, Borak Vasilj strijelnim ozljedama glave sa zgnječenjem glave, Borak Marija strijelnim ranama glave i trbušne šupljine, pucanjem vatrenog oružja iz daljine.

Ukoliko se detaljno pogledaju konstatacije zapisnika o očevidu, konstatacije patologa, pa i fotodokumentacije uvidjaja vidljivo je da nije moguće povući direktne veze mehanizma smrti, te načina usmrćenja i lokacija gdje su tijela oštećenika pronađena, sa onim prvotnim verzijama obrana opt. Perkovića i opt. Ladovića.

Posebice valja ukazati da na ovim fotografijama, posebice gdje su prikazani, a zapisnički i opisani, kao mjesta stradanja lugara Dušana Boraka, nema kuće katnice koju je prvotno opisivao opt. Perković i to decidirano i precizno, dapače niti

KBZC
2. brn
1. 1. 2e

jedna kuća ispred kojih bi bila pronađena tijela stradalih, u ovom zaseoku nije katnica niti, približno može odgovarati opisu koji je dao opt. Perković, dapače u cijelom zaseoku nema kuće na kat. cc

Kako je očevid obuhvatio posebno konstatiranje preostalih čahura koje zasigurno potječu od inkriminiranih djela, to bi bilo logično očekivati da balističko vještačenje identificira barem neko od većeg broja oružja koja su od ovih optuženih oduzeta radi vještačenja, o čemu će se komentirati u nastavku.

Konačno, iz zapisnika o uvidjaju i fotoelaborata vidljivo je, da nema tragova paljenja kuće ispred koje je zatečeno tijelo luguara Dušana Boraka. *Malkse Borak*

Prema obavijestima koju je zatražio sud, a prema potvrdama Okružnog zatvora u Zadru, obzirom da su optuženici suglasni u svojim tvrdnjama da su u policiji bili i fizički maltretirani te imali i vidljivih ozljeda (621-626), proizlazi da je kod prijema u zatvor po vanjskom izgledu i ponašanju opt. Perković primljen uredno, opt. Petrić sa ozlijedom jagodične kosti na licu, za koju da je naveo da je to stara ozljeda od udarca glavom iz 1993. godine, opt. Rašić sa normalnim i urednim vanjskim izgledom, a opt. Ladović sa modricama ispod lijevog oka, lijeve strane nosa, iznad lijeve usne, za što da je naveo da je posljedica prometne nezgode iz 1993. godine. 172

Dakle, prema ovim laičkim pregledima i potvrdama, očitoje da su na barem dvoje pritvorenika kod dovodjenja bile vidljive ozljede, apsurdno je da bi nastale kako su to naveli oba, iz prometnih nezgoda iz 1993. godine, što bi ukazivalo da ne lažu kada tvrde da su u policiji, barem oni bili izloženi i fizičkom nasilju. ?

Uostalom, valja cijeniti da svi optuženici, detaljno opisujući u istrazi da su bili izloženi dugotrajnom psihofizičkom maltretiranju od strane policije, u pravcu iznudjivanja priznanja, zapravo odvojeno svaki za sebe, ali bitno suglasno opisuju ono što očitao kao laici ne mogu znati, tehničko-taktičke metode, dozvoljene, ali i nedozvoljene, kojima se policije diljem svijeta znaju koristiti. Ukoliko bi se govoriti o nizu tehničko-taktičkih postupaka obrade potencijalnih osumnjičenika, bez obzira da li takove postupke treba pravdati ili ne, obzirom na težinu inkriminiranih slučajeva.

Radi provjere prvotnih verzija u istrazi obrana opt. Perkovića i opt. Ladovića, tijekom raspravljanja i to dana 18. lipnja 1996. godine izvršen je očevid i djelomična rekonstrukcija u Gosiću - "Borcima", što je vidljivo iz zapisnika i foto-dokumentacije uvidjaja od toga dana, sve u cilju pokušaja da se u prvotnim obranama ovih prepozna ili ne prepozna stvarni izgled kritičnog mjesta. Reko
122

Izlaskom na teren u Gošić - na mjesto izvršenja inkriminiranih djela, opt. Perković i opt. Ladović decidirani su da nikada u životu ranije tamo nisu bili, ne prepoznaju mjesto, pa je očevid koncentriran na rekonstrukciju pozicija iz prvotnog zapisnika o očevidu gdje se definiraju mjesta stradanja oštećenika.

Prvotni očevid nije obuhvatio niti opis niti fotografiranje jedine kuće u zaseoku, čija je unutrašnjost spaljena, a očitito se radilo o spominjanoj kući lugareva sina, koja je udaljena od mjesta pozicije kuće gdje je lugar Dušan Borak nadjen usmrćen, oko 30-tak metara. Ta spaljena kuća je prizemnica, pod betonskom pločom, dakle nikako katnica sa detaljima koje je ranije opisivao opt. Perković, a ne samo da nema katnice niti na lokaciji gdje je pronađeno tijelo lugara Dušana Boraka, već niti dalje u zaseoku nema kuće katnice.

Valja naglasiti da je pozicija protezanja sela i smještaj kuća takav da betonski put ide cijelom dužinom sela, kuće su smještene s obe strane, na kraju zaseoka završava i betonski put, koji se dalje pretvara u zemljani, kojim se ne mogu kretati vozila, što znači da sva vozila koja udju u ovaj zaseok, da bi iz njega izašla ne mogu biti nevidjena kada se kreću u smjeru glavne ceste Zadar-Knin, a što daje dodatnu snagu iskazima saslušanih svjedoka-očevidaca događaja u Gošiću, da oni zasigurno opisuju vozila i osobe koje su sudjelovale u ubojstvima optečenih.

Konačno, valja istaći da je nakon očevida u Gošiću opt. Perkoviću koji je tvrdio od početka da može točno pokazati koje je kuće opisivao kao one u koje su ulazili optuženici i on, dozvoljeno da povedu očevidnu ekipu prema području Zrmanje za koje područje tvrdi da bi tamo bila lokacija kuća koju opisuje, pa se je istoga dana iz smjera Kistanja krenulo vozilom kroz Mačure, Kolašac, Biovičino selo i Obruč, sve do rijeke Zrmanje, a potom istom cestom nazad, da bi na povratku nakon prolaska oznake mjesta Biovičino selo opt. Perković tražio da se skrene u desno makadamskim putem, koji vodi do zaseoka "Dobrote".

U tom zaseoku opt. Perković odmah je pokazao na kuće kbr. 82/ i kbr. 83/, za koje tvrdi da su one kuće koje je opisivao već u prvoj obrani pred istražnim sucem, u kojega su dva puta navraćali, u kojima su bili opt. Petrić i on, a koje kuće da je odmah prepoznao po tome što su katnice, što jedna od njih ima trnite iznad vanjskih stepenica za kat, po izgledu dvorišnih vrata i slično, tamo da je sreo supruga i suprugu - civile, gdje je opt. Petrić pretraživao po kući na katu.

Izgled ovih kuća i to kbr. 82/ u kojoj žive Dobrota Jovan rođen 1920. godine i Ružica rođena 1923. godine, te kbr. 83/ gdje žive brat i snaja Dobrota Milan i Marija, opisane su zapisnički i fotografirane, posebice su vidljive na fotografijama F-17 do F-28/.

Posebice kuća na krb. 82/ ima metalna željezna vrata za ulaz u dvorište, ulaz uprizemlje je sa dvorišne strane, na kat se dolazi stepenicama iz dvorišta, kat je na balkonu pokriven već izbljedjelim plastičnim trnitama, koji izgled barem u grubo, ali zasigurno u bitnim detaljima odgovara opisima opt. Perkovića u istrazi kada spominje pretraživanje kuća tobože u Gošiću za razliku od ranije opisane situacije u samom Gošiću, gdje nema sličnih kuća, radi čega se obrana opt. Perkovića da je cijelo vrijeme opisivao druge kuće, na drugom mjestu, da bi bio uvjerljivi pred sudom, zaista ukazuje u tom dijelu uvjerljivom.

ALI
TW
MTE
B/LC
L/BAK

Konačno, ostalo je analizirati utvrdjenja iz više pismenih nalaza i dopuna nalaza balističkog vještaka te analizirati nalaz vještaka balističara Damira Čatipovića na glavnoj raspravi.

BALIST

Zahtjev za provedbu balističkog vještačenja (226) Policijske uprave obuhvatio je pored ostalog i sve tragove u vidu ostataka zrna i čahura streljiva pronadjenih u blizini stradalih osoba u Gošiću, što zasigurno potječe od inkriminiranog događaja, radi komparacije sa brojnim vatrenim oružjem toga kalibra, koje je oduzeto ne samo od optuženika već i drugih potencijalno sumnjivih osoba.

Kompleksno balističko vještvo radjeno je i dopunjavano u više navrata, posebice u pravcu komparacija svega mogućeg i raspoloživog u svezi sličnih događaja nakon akcije "Oluja".

Prema vještvi balističara Čatipovića od 21. 12. 1995. godine (265) proizlazi, a u odnosu na analizu tragova inkriminiranog slučaja u Gošiću da je za vještačenje dostavljeno ukupno 11 čahura i jedna metalna jezgra zrna, vještačenjem je utvrđeno da je 9 čahura ispaljeno iz (jednog), a 2 iz drugog oružja, pa se zaključuje da sve dostavljene čahure pripadaju municiji kalibra 7,62 mm i mogu se ispaljivati iz poluautomatskih, automatskih pušaka i puškomitraljeza toga kalibra, u komparaciji sa događajima ubojstava u Varivodama, ali i drugim mjestima, posebice Parčićima, Brgudu, Buniću, Kolarni i Zrmanji, da su čahure na svim tim mjestima ispaljene iz 10 različitih oružja, a od svih tih slučajeva iz istog oružja ispaljeno je 9 čahura izuzetih u mjestu Gošić, te 12 čahura kod višestrukog ubojstva u mjestu Varivode.

= CHL
7,62
mm

U daljnjoj dopuni balističkog vještva od 26. siječnja 1996. godine (286) data je analiza vještačenja povodom višestrukog ubojstva izvršenih u mjestu Varivode, o čemu će biti komentara više u odnosu na taj inkriminirani slučaj, a bitno je da je komparacija međusobnog pregleda čahura izuzetih u Gošiću i onih izuzetih u Varivodama pokazala da je iz istog oružja ispaljeno 17 čahura izuzetih u mjestu Gošić, te 12 čahura kod višestrukog ubojstva u mjestu Varivode. Valja napomenuti da je komparativno ispitivanje provedeno i prema pronadjenim čahurama kod naknadnog pregleda mjesta događaja, na traženje balističara, u listopadu 1995. godine. Ovi tragovi komparirani su sa ukupno

1 OROG
n. Gović
i Varivode
= REL
+ LADJ

???

45 različitih oružja koja koriste istu municiju, oduzetih od brojnih osumnjičenika za slična kaznena djela, pa tako i od optuženika, ali do tada kod nijednog oružja nije nadjeno dovoljno individualnih karakteristika za identifikaciju.

Valja istaći da je prema vještvu od 21. listopada 1995. godine, istog vještaka uspješno identificirano oružje opt. Petrića - pištolj TT i opt. Hrštića - automatska puška, u komparaciji sa čahurama tih oružja, što se odnosilo na slučaj ubojstva Đurađa Čanka u Zrmanji - Potkomu (281).

Konačno, u dopuni vještva-balističara od 26. siječnja 1996. godine (294) dat je pregled svih oružja po osobama od kojih je oduzeto, koja su služila za identifikaciju sa pronadjenim čahurama, kako u samom mjestu Gošić, tako i drugim tada nerazjašnjenim kriminalnim slučajevima.

Za komparaciju su tako uzete i puške koje su mogli optuženici iz ovog slučaja koristiti, što se odnosi na oružja oduzeta od optuženih osobno, njihovih prijatelja i rodjaka ili pak suboraca.

Na glavnoj raspravi vještak balističar dipl. ing. Damir Čatipović (573) posebno je objasnio prezentirajući utvrdjenja vještaka kao u pismenim nalazima, da je u ovome kaznenom slučaju i nizu drugih nakon akcije "Oluja" izvršeno višestruko vještačenje, laički rečeno zaista "svega i svačega" što bi moglo pomoći u razjašnjenju sličnih slučajeva, materijal za vještačenje dostavljen je u više navrata, kako su se kriminalni slučajevi odvijali i kao rezultat naknadnih očevida koje je on osobno u suradnji sa djelatnicima policije naknadno poduzimao radi pronalaska novih čahura, te konačno kao rezultat višekratnog pronalaženja i oduzimanja oružja koje je valjalo vještačiti. Policijska uprava Zadarska radi analize poslala je ukupno 53 različita oružja potencijalnih počinitelja, te brojne tragove u vidu čahura i zrna, što je vještačeno i komparirano. Može reći da je identifikacija oružja po čahurama izuzetim sa mjesta događaja bila uspješna jedino u slučaju usmrćenja Đurađa Čanka u Potkomu.

U odnosu na slučaj u Gošiću, materijal za vještačenje, čahure i zrna, traženi su u dva navrata, on osobno naknadno je u vremenu od 15. do 20. listopada bio u Gošiću radi pronalaženja novih tragova i radi smještaja ranije pronadjenih u prostor, da se konkretno mogu povezati pronadjene čahure sa pojedinim ubojstvima u Gošiću.

Činjenica da je on naknadno pretragom u Gošiću pronašao još pušćanih čahura istoga kalibra da ukazuje da pretraga tijekom očevida nije bila kompleksna i detaljna, makar ne isključuje da bi dio čahura naknadno pronadjen poticao i od naknadnih pucanja.

Vještak-balističar dalje objašnjava da komparacija tragova izuzetih u mjestu Gošić nije dala rezultata u pravcu identifikacije oružja, unatoč komparacije sa velikim brojem oružja toga kalibra, koje je oružje oduzeto ne samo optuženima, već i brojnim drugim osobama koje su bile obuhvaćene predkrivičnom obradom. Jedino je vještačenjem razrješen inkriminirani slučaj ubojstva u Zrmanji "Potkomu", te utvrđeno da se jedno te isto oružje pojavljuje kod ubojstava u Gošiću i Varivodama.

Vještačenje je rezultat timskog rada, ranije je kao vještak komentirao ču pismenim nalazima da posao još nije gotov, ali sada je nalaz vještaka definitivan i unatoč ponovljenih radnji drugačijih rezultata od onih u pismenim nalazima nije bilo. Pristup vještačenju u Centru za krim. vještačenja ni po čemu se ne razlikuje po pristupu i upotrebljenoj tehnici od vještačenja u drugim svjetskim centrima, materijal je sačuvan i može se kontrolirati po potrebi. U mjestu Gošić očevitom su pronađene i pištoljske čahure, ali takove za koje je jasno da su ispaljene daleko prije inkriminiranog događaja, koje nisu identificirane, a za koje je po oznakama bilo jasno da nisu i mogle biti u posjedu hrvatskih vojnika.

Naravno, zaključak da se nije moglo identificirati niti jedno oružje koje je bilo predmet komparacije, to ne znači da se automatski sva ta oružja mogu isključiti kao oružja koja su učestvovala u inkriminiranom slučaju, ovo posebice ukoliko se je iz tih oružja pucao u međjuvremenu, a koje oružje je čišćeno i slično.

Vještvo balističara, kako u pismenom obliku, tako i pojašnjenje dato na glavnoj raspravi od suda su u cijelosti cijenjena kao vjerodostojna i stručna, na vještvo nije bilo niti primjedbi, pa je sud ova utvrđenja uzeo kao osnov svoga odlučivanja.

Dakle, činjenica je da niti jedno od brojnih oružja oduzetih optuženicima za inkriminirani slučaj u Gošiću, pa niti ona oružja za koja tvrde barem po opisu prvotno opt. Perković i opt. Ladović, da bi tobože bila korištena u Gošiću, nisu identificirana po nesporno pronađenim čahurama, koji tragovi zasigurno potječu od oružja iz kojih je pucao u oštećenike, a pritom nije pronađena niti jedna čahura, a kamoli identificirana pištoljske municije koja bi odgovarala pištolju TT iz kojega da je po jednoj od prvotnih verzija pucao opt. Petrić kritične prigode, što znači da vještačenjem ne samo da nije bilo moguće potkrijepiti teze optužbe u odnosu na ovaj slučaj na teret optuženika, već dapače nalaz vještaka ukazivao bi na ozbiljne sumnje u pravcu terećenja optuženih da bi na način opisan u optužnici počinili ovo kazneno djelo.

Zaključno valja reći, a slijedom analize svih raspoloživih dokaza, uvažavajući da su opt. Perković i Ladović svojim prvotnim obranama samo indirektno ukazali da bi eventualno

ov

RAKJUC

optuženici bili inkriminirane prigode u Gošiću, a potom to porekli, dajući objašnjenja takovom teretećem kazivanju, da su optuženici na raspravi, a opt. Petrić i opt. Rašić dosljedno tijekom cijelog postupka poricali učešće u inkriminiranom slučaju, nudeći svaki za sebe alibije, koji su dijelom potvrđeni i od svjedoka, da su evidentni propusti u predkrivičnoj obradi u fazi očevida koji nije obuhvatio sve moguće tragove u vidu prikupljanja čahura i zrna vezanih za inkriminirani slučaj, kako to navodi i balističar, da je u istražnom postupku propušteno makar su i opt. Perković i opt. Ladović decidirani da mogu prepoznati mjesto koje opisuju i pobliže objasniti način kretanja i ponašanja svakoga, da je u predkrivičnoj obradi bilo prisutno prema optuženicima i ponašanje policije koje nije dozvoljeno, barem prema onima kod kojih je kod prijema u zatvor evidentirano da kod sebe imaju ozljede, da očevici inkriminiranog slučaja bitno drugačije prikazuju događaj od onoga kako su to prvotno prikazali opt. Perković i opt. Ladović, te isključuju na prepoznavanju optuženike kao moguće počinitelje toga djela, da je balističko vještačenje unatoč truda i kompleksnosti negativno u smislu identifikacije oružja, a malo je vjerojatno da barem neko od oružja ne bi bilo identificirano, ako su optuženici zaista počinitelji djela, te da je opt. Perković prilično uvjerljivo na rekonstrukciji pokazao koje zapravo kuće je opisivao u prvotnom kazivanju, da bi tobože bio što uvjerljiviji i otkloniju presiju policije od sebe, koja da je bila prisutna i nakon ispitivanja u sudu, da sve ove okolnosti kompleksno sagledane u odnosu na optuženike i dalje ostavljaju samo sumnju da bi počinili inkriminirana djela u Gošiću, ali nikako takovog stupnja i kvalitete koja bi bila dostatna za osudu.

Bez obzira na utvrdjenja suda da su optuženici u istom sastavu znali odlaziti na oslobodjena područja, da su znali krasti po tim područjima i uzimati posebicu napuštenu imovinu, što za sam predmetni slučaj nije relevantno, inkriminirana ubojstva ostala su u velikoj mjesti nerazjašnjena, nije utvrđeno niti da li su ovi optuženici inkriminirane prigode bili u Gošiću, a kamoli tko je od njih, zašto i kako usmrtio kojega od oštećenika.

Slijedom navedenog, u odnosu na optužene valjalo je donijeti oslobadajuću presudu, a temeljem čl. 340. t. 3. ZKP, jer nije dokazano da su optuženici počinili djela za koja se terete.

Valja istaći da je od stranaka tijekom raspravljanja bilo predloženo i saslušanje niza svjedoka koji bi također potvrditi dodatno, alibije optuženih, na čemu obrane nisu inzistirale, a sud nije nalazio shodnim uz kompleksne raspoložive dokaze dodatno provjeravati te okolnosti, a sud također nije prihvatio niti prijedloge optužbe u pravcu pregleda video-zapisa očevida, jer takav pregled ne bi pružio nikakve nove dokaze, uz utvrdjenja iz zapisnika o očevidu i fotodokumentacije, a po

ocjeni suda nije bilo nužno niti provoditi psihijatrijska vještačenja optuženih, obzirom na konačnu odluku o oslobadjanju od optužbe, koja isključuje razmatranja o stupnju kaznene odgovornosti optuženih, radi čega su ti prijedlozi odbijeni.

U odnosu na kaznena djela pod 7/ presude? ukimanta

Konačno, optužnicom Županijskog državnog odvjetnika terećeni su I-opt. Nikola Rašić, III-opt. Ivan Jakovljević, VI-opt. Zlatko Ladović i VIII-opt. Nedjeljko Mijić da su dana 28. rujna u popodnevnim satima u mjestu Varivode kod Kistanja, po prethodnom dogovoru da iz toga mjesta protupravno oduzmu sve preostale vrijedne stvari, kako su to u više navrata i ranije radili, obučeni u maskirne odore HV i naoružani dugim oružjem, u mještane pripadnike srpske manjine koje su zatekli kod kuće ili na seoskom putu, pucali iz oružja cal. 7,62 mm, kojom prigodom su usmrtili devetoro mještana i to Dušana Dukića, Špiru Berića, Jovu Berića, Jovana Berića, Radivoja Berića, Mariju Beriće, Milku Beriće, Marka Berića i Mirka Pokrajca, pa da su time počinili kaznena djela kvalificiranih ubojstava iz koristoljublja iz čl. 34. st. 2. t. 4. KZ RH, u stjecađu, (čl. 43. OKZ RH).

Dakle, kako je ranije komentirano u odnosu na inkriminirani slučaj u Gošiću (list 67/ ove presude), i koncept ove optužnice trpi ozbiljne primjedbe, jer se optuženicima, očito u nedostatku sigurnih dokaza, inkriminira zajedničko i dogovorno djelovanje u pravcu ovih kvalificiranih djela ubojstava, pojedinačne radnje nigdje se precizno ne određuju, generalno se tvrdi da bi optuženici sa punom odgovornošću počinili sva inkriminirana djela, što prvenstveno ukazuje na nerazjasnjenost i ovoga inkriminiranog slučaja prije optuženja, a nikako na pravno stajalište da bi zbog pojedinačnih radnji i ponašanja optuženici trebali odgovarati za ukupnost kriminalnih radnji i ukupnu posljedicu ovoga zločina.

U ovoj presudi već je precizno interpretirano kako se optuženici brane na raspravi, da na raspravi svi suglasno i decidirano poriču učine ovih kaznenih djela, a optuženici koji su tijekom istrage, točnije na prvom istražnom ročištu drugačije govorili objašnjavaju razloge drugačijeg kazivanja u istrazi, identično kao u slučaju Gošić, da je to kazivanje rezultat psihofizičke presije i maltretiranja u policiji, a radi čega je sud bio u odnosu na ovaj kriminalni slučaj ponovno u situaciji ocjeniti prvotne inkriminirajuće izjave optuženih u kontekstu svih raspoloživih dokaza, radi ocjene da li se samo prema prvotno rečenom od opt. Ladovića i opt. Mijića može na nedvojben način zaključivati kako to čini javna optužba.

U dokaznom postupku sud je raspolagao sa dvije grupe svjedoka, čije je iskaze bilo nužno analizirati, svjedoka očevidaca inkriminiranog slučaja ili točnije svjedoke koji nisu vidjeli sam slučaj, ali o njemu imaju saznanja, jer su vidjeli osobe iz kruga potencijalnih počinitelja, te svjedoka koji su ponudjeni u pravcu potvrde alibija optuženih, da se inkriminiranog dana uopće nisu mogli naći u Varivodama. Sud je svoja relevantna saznanja crpio kao u ostalim slučajevima iz kompleksnog balističkog vještva dipl. ing. Damira Čatipovića i drugih vještaka, iz nalaza i mišljenja patologa dr. Josipa Dujelle, iz konstatacija utvrđenih očevidom na mjestu stradanja, te je prvotne inkriminirajuće verzije - obrane opt. Mijića i Ladovića, podvrgnuo kompleksnoj analizi i kontroli u kontekstu svih ovih dokaza, te u kontekstu dosljednog poricanja ostalih optuženih da su u djelu sudjelovali, odnosno poricanja i samih opt. Ladovića i opt. Mijića, već tijekom istrage i na glavnoj raspravi.

Premda je već precizno interpretirano, radi analiza obrane, valja podsjetiti na obrane ovih optuženih na glavnoj raspravi.

I-opt. Rašić (ova presuda list 15/ i dalje), brani se da ubojstva u Varivodama 28. rujna 1995. godine nije mogao počinuti, niti u njima sudjelovati, pa ponavlja da je do 16. rujna bio napoložaju oko Drvara, tamo je s njim bio Perković, a došavši kući saznao je da je njegova supruga imala vezu s drugim muškarcem, posvajali su se radi čega je supruga otisla od kuće i ostavila ga samog sa maloljetnom djecom, radi čega je u vremenu od 17. rujna do 03. listopada isključivo bio vezan za kuću i djecu. Inkriminiranog dana nije uopće vidjao suoptuženike, pa nije s njima niti mogao ići u kradje na oslobodjena područja. U pravcu alibija ponudio je više svjedoka.

III-opt. Ivan Jakovljević (ova presuda list 20/, pa dalje), na raspravi se brani da djela nije počinio, da točno ni danas nezna gdje se nalaze Varivode, da se je tih dana znao čuti jedino sa opt. Rašićem, ali od 30. kolovoza niti s njim nije odlazio prema oslobodjenim područjima. Nakon pritvaranja rekonstruirao je kretanje tih dana, pa se prisjeća da je upravo 28. rujna pilao drva ispred kuće, dan prije popravljao svoj "Reno", što da mogu potvrditi susjedi, a dan nakon inkriminiranog slučaja sjeća se da je u diskoteci gostovao pjevač Novković, pa se sjeća i s kim se je družio prije tog gostovanja, nudi u tom pravcu i niz svjedoka.

VI-opt. Ladović na glavnoj raspravi (ova presuda list 26/), navodi da nije učestvovao u ubojstvima u Varivodama, a objašnjava da je u istražnom postupku drugačije govorio isključivo zbog presije policije, dok se je u pritvoru prisjetio da je upravo toga dana i tih dana radio za Zimića i njegovu firmu na poslovima uređenja kotlovnice u kninskoj pošti, koji su radovi trajali 10-tak dana, u kojem pravcu nudi i više svjedoka.

Konačno, VIII-opt. Nedjeliko Mijić na glavnoj raspravi (ova presuda list 30/, pa dalje), navodi da u inkriminiranim djelima u Varivodama nije učestvovao, o tome nema saznanja, a nakon što je pritvoren pokušavao se prisjetiti gdje je inkriminiranog dana bio, decidiran je da je toga dana bio u svom selu Dubravice, za što nudi niz svjedoka, a prethodno i detaljnu obranu o svom kretanju toga i tih dana.

Opt. Jakovljević i opt. Rašić i u istražnom postupku gotovo su identično iskazivali kao i na raspravi, za razliku od opt. Ladovića i opt. Mijića,

Tako opt. Ivan Jakovljević u istrazi (376) navodi da inkriminirana djela nije počinio nikada nije bio u prigodi pucati ili ubiti civile, a detaljno opisuje poznanstvo sa optuženima i pojedinačna kretanja s njima na teren tijekom "Oluje" ili kasnije. Sa opt. Mijićem ("Zukijem") u dobrim je odnosima i ne razumije zbog čega bi ga ovaj teretio. Opt. Ladovića vidio je na samom početku "Oluje" u Kistanjama, krajem kolovoza u Vodicama, ili pijanog ili drogiranog, inače da je uvijek takav, znao ga je vidjeti u prolazu, a u rujnu mjesecu i listopadu nije ga vidjao. Spreman se je zakleti i u svoje dijete da inkriminirana djela nije počinio. Decidiran je da u mjestu Varivode nikada nije bio, znao je za kretanje prema oslobodjenom području koristiti svoj "Reno 4" crne boje i BMW zelene boje, a opt. Rašić je znao koristiti "tamić", koji je našao u "Oluji". Ne može se točno sjetiti gdje je točno bio inkriminiranog dana, ali nabraja prijatelje Vlajčića, Šupu i Mutadžiju, koji vjerojatno bolje od njega znaju opisati njegovo kretanje.

Isti optuženik u istrazi (454) objasnio je koje je oružje tijekom kolovoza do listopada imao u svom posjedu i kome je eventualno davao oružje, a na što je pitan za potrebe balističkog vještačenja.

Opt. Jakovljević, na glavnoj raspravi (528), nakon predočenja obrane iz istrage naveo je da nema primjedbi barem ne bitnih na ono što je istražni sudac u istrazi upisao, a detaljno je opisao postupke policije prema njemu, koja ga je pokušavala u predkrivičnoj obradi natjerati ga da prizna sudjelovanje u zločinu u Varivodama, što je i tamo decidirano poricao, jer nije mogao priznati nešto u čemu nije učestvovao. Opisuje detaljno psihofizičko maltretiranje, dovodjenje Mijića od koga su tražili da pred njim ponovi da su zajedno bili u Varivodama i tako slično.

Dakle, ovaj optuženik decidiran je tijekom kaznenog postupka u poricanju da bi sudjelovao u inkriminiranim djelima, a terećen od strane opt. Mijića tumači time što je ovaj podlegao utjecaju i maltretiranju policije.

I opt. Nikola Rašić u istrazi (388), naveo je da nije točno da bi učestvovao u događaju u Varivodama, dana 17. rujna vratio se iz Drvara, na odmor, posvajao se sa suprugom, jer je

utvrdio da ga je varala sa osobom po imenu Vrsaljko, pa u vremenu do 05. ili 06. listopada nije se makao iz kuće u Tribunju, radi djece stare svega 7 i 4 godine, što da može posvjedočiti više osoba, čija imena navodi, posebice susjedi i poznanici. Kroz to vrijeme samo je jedne prigode bio odsutan radi odlaska u Centar za socijalni rad Šibenik, pretpostavlja da se to može provjeriti u njihovoj evidenciji. Opt. Mijića poznaje iz vidjenja, nisu u prijateljskim odnosima, opt. Ladovića sretao je samo na početku "Oluje". Sa opt. Jakovljevićem je bio u boljim odnosima, znali su ići zajedno na oslobođena područja radi uzimanja napuštenih stvari. Opt. Mijić i opt. Ladović da nemaju razloga neistinito ga teretiti za događaj u Varivodama, ali da zna za njih da su alkoholičari i narkomani, pa im svašta može pasti na pamet. Opt. Jakovljevića prije inkriminiranog slučaja vidio je 28. kolovoza kada su išli u Kistanje sa njegovim "Renoom 4".

Opt. Rašić na glavnoj raspravi, na predočenje obrane u istrazi, u odnosu na inkriminirani slučaj u Varivodama, ponovio je da nema primjedbi na konstatacije o njegovoj obrani iz istrage, detaljno ponavljajući gdje se je mogao nalaziti inkriminiranog dana, nudeći svjedoke u tom pravcu, te inzistirajući na činjenici da nije ni mogao napustiti kuću radi čuvanja djece.

Dakle, i opt. Rašić decidiran je tijekom cijelog kaznenog postupka da u inkriminiranom događaju nije mogao sudjelovati, te nudi svjedoke svog vremenskog alibija.

Medjutim, opt. Ladović i opt. Mijić drugačije su kazivali na prvim ispitivanjima u istrazi.

Tako, VI-opt. Zlatko Ladović u istrazi, na prvom ispitivanju (361-363), navodi da se ne može sjetiti dana, ali jedne prigode u kafiću "VD" u Vodicama sreo je poznanika "Zukija" (Mijića), razgovarali su pa mu je Mijić predložio da idu sutra u jedno selo, da ima tamo par četnika, pa da će ih "očistiti". Mijić da nije govorio da su to civili, niti koje je to mjesto, pomislio je da ovaj govori o tome da će ih uhvatiti i predati policiji. Po dogovoru našli su se sutradan oko 16 ili 17 sati na raskrižju kod Krkovića, kako mu je Mijić rekao da uzme pušku sa sobom, a prethodno se je razdužio sa svojom puškom, sjetio se je kako naći pušku.

Poznaje Zvonka Relju, iz Lađevaca i znao je da Relja ima automatsku pušku "Ciganku" sa preklopnim kundakom i da ju drži iza vrata konobe, pa je odlučio uzeti tu pušku bez njegova znanja.

Sutradan je oko 15 sati obukao uniformu, otišao do šefa za koga je tih dana radio Zimić Zvonka, pitati ga da mu posudi auto kojim bi otišao do onoga raskrižja, ključeve od auta dala mu je njegova supruga Barica Zimić, pa je "Alfa Romeom" Zimića otišao do raskrižja, a potom do Lađevaca, zaključio da Relje nema kući, jer mu nije vidio traktor, vidio mu suprugu koja je čuvala ovce, pa je iz njegove konobe, provlačeći se kroz grmlje uzeo i našao onu pušku sa jednim okvirom streljiva, a još jedan okvir nosio sa sobom.

Došavši do raskrižja oko pola sata je čekao dolazak "Zukija" (Mijića), koji je došao sa crvenim "Fićom", bez registarskih oznaka, a s njim je kao suvozač bio njemu potpuno nepoznat momak plave kose, viši od njega. Kada su krenuli vidio je da i njih dvoje imaju automatske puške, do dolaska u Varivode, nisu govorili ništa. Kada su došli do raskrižja za Varivode skrenuli su u desno i odmah na početku sela vidjeli parkiran BMW zelene boje bez tablica, pa je Mijić "Fiću" parkirao iza njega. Taj BMW prepoznao je, jer je i ranije vidjao njegovog vlasnika (Jakovljevića). Mijić je rekao da krenu prema selu pješke i njih trojica krenuli su, s tim što je onaj plavi mladić skrenuo desno, a Mijić i on ravno prema selu. Ugledali su i "Coru" vlasnika BMW-a, (opt. Jakovljevića). Mijić je pitao Jakovljevića što on radi u tom selu, a ovaj mu odgovorio da nešto traži po kućama. Mijić i on krenuli su prema centru sela, a onaj nepoznati mladić i Jakovljević krenuli su iza kuća desno. Već je počeo padati sumrak i u jednom trenutku vidio je da je opt. Mijić počeo pucati ispred sebe, vidio je (tri civila) čini mu se da su bila 3 muškarca ili 2 muškarca i jedna žena, misli starije dobi, to troje stajali su na nogama negdje otprilike pred ulazom u dvorište jedne od kuća. Kada je čuo da Mijić puca viknuo mu je "Zuki zašto pucaš, ne to su civili", a ovaj odgovorio "Što ima veze, to je sve ista banda". Istovremeno je čuo i pucnjavu iz onog pravca gdje su krenuli opt. Jakovljević i onaj nepoznati. (Kasno?)

I on sam negdje desno od sebe ugledao je jednog starijeg čovjeka, obućenog u plavo, kratke sijede kose i kratke sijede brade, iza tog čovjeka vidio je i drugog, kojeg ne može opisati, pa je instinktivno opalio 2, 3 kratka rafala prema njima, vidio je da čovjek sa bradicom pada, a onaj drugi posrće, nakon tog admah se je okrenuo i potrčao prema autu, a kroz to vrijeme i dalje je čuo pucnjavu, ali ne može odrediti iz kojeg smjera.

Došavši do auta, sjeo je na zadnji sic, kroz vjetrobbran vidio da prema autu trči Mijić i onaj nepoznati, dok Jakovljevića nije vidio. Mijić je sjeo za volan, upalio auto i pobjegli su iz Varivoda. Putem nisu razgovarali. Da je znao što će se tamo dogoditi sigurno s njima ne bi išao u Varivode. Kada ga je Mijić iskrcao, otišao je natrag do kuće Relje, da ga niko ne vidi vratio pušku i okvir sa streljivom tamo gdje ih je i uzeo, otrčao do auta i vratio se u Vodice. Auto je ostavio ispred šefove kuće (Zimić), ali mu se nije htio javiti.

Dodaje, da osobno nije ulazio niti u jednu od kuća u Varivodama, niti što uzimao, nezna da li su ostali. U Varivodama prije rata nikada nije bio, nakon "Oluje" svega dva puta, ali kada bi mogao poći tamo, mogao bi pokazati gdje se je događalo ono što opisuje. Puška koju je uzeo od Relje je bila sa pitu-rana u crnu boju. Toga dana nije konzumirao alkohol, znao je konzumirati marihuanu, ali toga dana nije.

Na istome istražnom ročištu, a nakon predočjenja zahtjeva za provedbu istrage (364) opt. Ladović rekao je da ostaje kod ranije iznesene obrane, pojašnjavajući da je opt. Mijić u jednom trenutku počeo pucati, vidio je tri osobe ispred njega, vidio je da te osobe posiću, ali ne i da padaju, a kada je Mijić pripućao on je bio udaljen 30-tak metara od njih (Mijić od ovih osoba), a on od Mijića svega oko metar, okrenuo se je u desno i na 5, 6 metara vidio je jednog starca, iza njega još jednog, na koje je pripućao. Po njegovoj procjeni od dolaska u Varivode do odlaska moglo je proći 20 minuta. Inače, u dva navrata ranije u Varivodama je bio sa Ivicom Petrićem.

Takodier u istrazi (372) i to 19. listopada 1995. godine, dakle dan nakon prvog ispitivanja, nakon što je opt. Ladović od istražnog suca tražio da ga požove na razgovor, naveo je da sve što je ranije rekao u odnosu na odlazak u Varivode je laž da je to izmislio, da ga je bilo strah od policije, da će ga policija prebiti i maltretirati, radi čega da je izmislio cijelu priču. Iako ga istražni sudac nije maltretirao, svejedno ga je bilo strah, pa je ponovio izmišljenu priču o Varivodama. Žao mu je zašto je u to umiješao opt. Jakovljevića i Mijića. U Varivodama je bio samo dva puta, prije toga slučaja, sa Ivicom Petrićem. Svi detalji kretanja prema Varivodama, da su izmišljeni, a toga dana bio je doma u Vodicama, radio sa svojim šefom Žimićem, čuo je u mjestu kako govore da su u Varivodama ubijeni civili.

Na predočjenje prvotne obrane opt. Mijića iz istrage naveo je da to nije istina, a nezna razloge zbog čega bi opt. Mijić tako govorio.

Na glavnoj raspravi (535), opt. Ladović, a na predočnje prve obrane u istrazi posebice je objasnio da je 15. listopada po njega došla policija, prevaren je pa odvezen u Zadar, tamo je ispitivan o svom učešću u ratu, o oružju kojeg je zadržao, pitali su ga za brojne osobe koje pozna i ne pozna, a nakon toga se je počelo na njega vikati i prijetiti mu, te ga udarati po cijelom tijelu, ne bi li priznao da je tobože učestvovao u ubojstvima u Gošiću i Varivodama. Ovi u policiji znali su da njegov poznanik Relja ima pušku, pa su inzistirali da je on tu pušku uzeo kada je tobože bio u Varivodama, radi čega je on to ponovio i u istrazi, pod presijom, izmišljajući detalje. Iza ponoći policija ga je vodila i po pušku Zvonka Relje. Kroz noć su mu više puta predočavali kako su drugi priznali taj zločin i kako ga terete, ujutro kad su krenuli kod istražnog suca tražili su od njega da to iznudjeno priznanje ponovi, jer da će slušati ispred kancelarije suca, ako to ne ponovi da će ga vratiti u policiju. Istražnom sucu ponovio je ono što se je od njega u policiji tražilo, a da bi bio uvjerljiviji izmišljao je neke detalje.

Svi optuženici prigovorili su opt. Ladoviću, pa i na način da su naveli da je iz njegova pričanja u istrazi vidljivo

Mj
Kru
Al
osta
Ko Go

da bi on bio vezan za događaje u Varivodama, te inzistirajući da u tom slučaju prizna tko je sve s njim točno bio, ali je opt. Ladović ustrajao na tome da je njegova prvotna obrana rezultat presije doživljene u policiji i tamo nametnute iskonstruirane priče i priznanja, koga je nastojao potkrijepiti izmišljenim priznanjima.

Dakle, opt. Ladović nakon prvog ispitivanja, već sutradan zatražio je od istražnog suca da ga primi i istovremeno porekao prvotnu obranu, za koju se može reći da bi bila barem djelomično priznanje učešća u inkriminiranom slučaju, odnosno djelomično terećenje opt. Mijica, ali i opt. Jakovljevića.

VIII-opt. Nedjeljko Mijić u istrazi, na prvom ispitivanju (368), naveo je da se ne može točno sjetiti koji je to bio dan, ali da su se on i "Patak" (Ladović) dan ranije našli u kafiću, te dogovorili da sutra krenu na oslobodjeno područje njegovim (Ladovičevim) "Flakom 132" zelene boje. Sa sobom je uzeo puskomitraljku sa 7 okvira, a Ladović pušku sa drvenim žutim kundakom, sačekao je Ladovića ispred njegove kuće, odatle su otišli u Kistanje, u Kistanjama sreli mladiće po nadimcima "Čore" (Jakovljević) i "Zec" (Rašić). U Kistanjama su tražili po kućama, nisu ništa našli, a onda su Jakovljević i Rašić odlučili da svi krenu prema Vodicama, a putem su svratili u Varivode, misleći da tamo mogu što vrijedno naći. Jakovljević je vozio prvi svoj "Reno 4" crne ili plave boje, a oni su išli za njim.

Kada su se zaustavili u Varivodama, izašli su iz auta, svaki je zasebno otišao u neku od kuća, sjeća se da je Jakovljević imao automatsku pušku "Ciganku", a Rašić istu pušku kao i Ladović.

U jednom trenutku čuo je od Jakovljevića kako viče "Eno četnika", čuo je pucnjavu, više dugih rafala, i on sam je ušao u jednu kuću i vidio два čovjeka kako bleže, bili su to stariji ljudi, udaljeni od njega 50-tak metara, pa je u njihovom pravcu "potegao jedan rafal", jedan od njih je pao, a drugi je pobjegao. Sve skupa pucnjava je trajala oko 4 minute, čuli su dolazak nekog auta pa su pobjegli. Ladović ga je odvezao u hotel, a Jakovljević i Rašić su otišli negdje u selo. U Varivodama nisu uspjeli ništa uzeti od vrijednih predmeta, za to nije bilo vremena. Toga dana njegov cilj bio je naći video- rekorder i nije očekivao da bi se što drugo moglo dogoditi. Sa sobom je nosio 7 okvira municije. One zgrade kada je pucao u ona dva čovjeka, nije vidio da bi oni bili mrtvi, nije vidio nijednog mrtvog čovjeka, sjeća se da je kod ulaska u auto Jakovljević rekao "Ja sam 3 makao" //

Za događaj misli da to nije trebalo učiniti, da je to malo žalosno, ali da je bilo ogorčenja u njegovom postupku, jer da su ga kroz rat protjerali iz kuće, srušili mu kuću, da je izgubio puno prijatelja.

Dodaje, da su kritičnog dana iz Vodica krenuli oko 10 ili 11 sati, do Kistanja ima sat vožnje, u Kistanjama su se zadržali par sati, u Varivode došli oko 13 ili 14 sati, sumrak sigurno nije bio, prolazili su kraj Krkovića, ali kraj Krkovića nisu stajali, niti se zaustavljali. Dok se je pucalo u Varivodama, svi su bili odvojeni, nije vidio nikoga od njih dok se je pucalo.

Na istražnom ročištu od 16. studenog 1995. godine (414), opt. Mijić porekao je vjerodostojnost svoje prvotne obrane, objašnjavajući da nije istina da bi bio inkriminirane prigode u Varivodama, da je u policiji pitan gdje je bio 28. rujna, što nije odmah mogao znati, ispitivan je cijelu noć i cijeli dan, pušten kući, te potom ponovno lišen slobode, stalno je pitan za crvenog "fiću", da li ima toga "fiću" i zna li voziti, a on objašnjavao da nema vozački ispit i da ne zna niti voziti. U policiji tukli su ga, prijetili mu da će ići u Haag, pitali ga što je napravio u Varivodama i kako više nije mogao izdržati maltretiranje, rekao im je da je bio u Varivodama. Inzistirali su u policiji da to mora ponoviti i na sudu. Od maltretiranja imao je i povreda po tijelu. Istražnom sucu na prvom ročištu govorio je kako mu je rečeno u policiji, jer ga je bilo strah da će ponovno biti vraćen u policiju.

Inače, sjeća se da je u rujnu mjesecu i to na dan pada Drvara bio u Ličkoj Kaldrimi, nakon toga otišao kući u Vodice, zvao ga je brat u Skradin radi kredita za obnovu kuće. Slijedećeg dana odlazio je u Tvornicu TEF u Šibeniku, radi otpremnine, a nakon povratka u Vodice javljao se u Policiju Skradin inspektoru Marku Rajčiću, što se može provjeriti. Par dana nakon toga radio je i čistio srušeno po kući u Dubravicama, čekajući ponovni poziv na teren, koji je trebao uslijediti 01. listopada. Pretpostavlja da inkriminirani događaj pada upravo u dan kada je bio u Dubravicama, što da mogu potvrditi brojni svjedoci.

Pitan u istrazi (453), na okolnosti oružja kojim je raspolagao u inkriminirano vrijeme (a za potrebe balističkog vještačenja), opt. Mijić naveo je da je sa terena oko Drvara došao sa puškomitraljezom kojega je zadužio u postrojbi, a iz toga PM-a pucao je 3 ili 4 okviru na terenu kod Mrkonjić-grada u listopadu.

Opt. Mijić na glavnoj raspravi a nakon što je iznio svoju obranu, na predocenje prve obrane u istrazi (538), naveo je da inkriminirana djela nije počinio, opisujući detaljno maltretiranje koje je doživio u policiji, a jednostavno je bio izvan sebe, batinjanja nije mogao izdržati, pa je ponavljao u policiji što je od njega traženo. Već dva dana nakon izvještaja istražnom sucu, pismeno je od suca tražio da ga ponovo primi da bi izmjenio obranu i rekao istinu, ali je to istražni sudac učinio tek nakon mjesec dana. Kod prvog ispitivanja u istrazi nije vjerovao niti da je tamo njegov branitelj - advokat, bio je uvjeren da je i to policajac.

Na primjedbe suoptuženih, posebice opt. Rašića i opt. Jakovljevića upućenih opt. Mijiću, da ih je na ovaj način lažima "uvukao" u ovaj kazneni postupak, opt. Mijić pojašnjava da ga je bilo strah od policije, da se je bojao za obitelj i djecu, a izvinjava se ostalim optuženicima.

Kako je bilo komentirano u odnosu na inkriminirani slučaj u Gošiću, tako je i u odnosu na inkriminirani slučaj u Varivodama, a budući su prvotna djelomična priznanja ili djelomična terećenja opt. Ladovića i opt. Mijića poreknuta, bilo nužno ocjeniti da li bi prvotne inkriminirajuće izjave i obrane ovih optuženika mogle biti vjerodostojne po kriterijima po kojima se svaki iskaz logički i psihološki ocjenjuje, dakle da li su te prvotne verzije opt. Mijica i opt. Ladovića bitno suglasne, da li su detaljne, precizne, uvjerljive, da li se međusobno upotpunjuju i da li su osnažene drugim raspoloživim dokazima, posebice materijalnim - objektivnim dokazima.

Koliko se precizno i egzaktno "seciraju" prvotne obrane opt. Mijića i opt. Ladovića, tada valja utvrditi da osim pukog "indirektnog" priznanja ovo dvoje optuženih u prvim obranama, da su "negdje" u inkriminirano vrijeme ili tih dana bili u Varivodama, kada se pucalo prema civilima i da je u tom sastavu bio Mijić, Ladović i Jakovljević, nemoguće naći drugih bitnih suglasnih detalja, momenata i okolnosti.

Naime, prvotne verzije opt. Mijića i opt. Ladovića nisu suglasne ni u vremenu kretanja prema Varivodama, ni u načinu dogovora kada će se i zašto krenuti, niti u načinu na koji su bili naoružani, niti o mjestu polaska iz Vodica, pogotovo ne o vozilima koja su korištena za put do Varivoda, niti o tome gdje su se svi optuženici zajedno sreli i našli, te nadalje nema bitnih dodirnih tocaka u tim verzijama niti oko toga kada se opisuje što su njih dvojica vidjeli, tko je gdje i u koga inkriminirane prigode pucao.

Dakle, već i svaka površna analiza, a kamoli precizna i detaljna usporedba njihovih prvotnih obrana, isključuje mogućnost zaključivanja o tome tko je i na koji način inkriminirane prigode u Varivodama usmrtio koga od ostecenika, jer u tom pravcu ove verzije obrana ne pružaju dostatnih detalja, niti kada se odvojeno pokušaju sagledati, dakle, sve kada bi se ignorirala proturječja i to bitna u tim verzijama.

Ovakove bitne nesuglasnosti u prvom obranama opt. Mijića i Ladovića dovode u sumnju vjerodostojnost već njihovih prvotnih obrana, a ta vjerodostojnost posebice će biti dovedena u pitanje kada se dalje analiziraju primjerice oni detalji iz tih obrana, koji su bili najprecizniji i najdetaljniji, kao što je primjerice navod opt. Ladovića, detaljan i precizan, gdje je i od koga za tu prigodu uzeo automatsku pušku.

Kako je to ranije rečeno za inkriminirani slučaj u Gošiću, zaista i u ovome slučaju valja ozbiljno postaviti pitanje da li su obrane opt. Mijića i Ladovića rezultat njihova psihičkog statusa kod prvog ispitivanja u istrazi, dakle rezultat psihofizičke presije u policiji ili njihovo priznanje, kao rezultat kajanja za počinjena kaznena djela, jer ukoliko je ovo potonje, zaista nije jasno kako ta "priznanja" ni u čemu nisu bitno suglasna.

Prema svjedokinji Milošević Boji (404), proizlazi da je boravila u Varivodama do 27. rujna, te da je bilo dosta problema sa civilima i vojnicima, koji su dolazili i odnosili stvari i stoku, inkriminiranog dana bila je kod Milke i Jove Berića, a potom kod Mare i Rajka Berića, sve do 11 sati, a potom otišla kući, kuća joj je daleko oko 500 metara. Popodne oko 17 sati čula je iz pravca kuće Jove Berića 5 ili 6 rafala, pucalo je više ljudi, trajalo je to oko pola sata, pa se je sklonila u jednu štalu sve do 21,00 sati. Sutra ujutro kod nje je došao jedan policajac koji joj je rekao da su mještani nadjeni mrtvi. Inkriminiranog dana osim mještana u Varivodama je vidjela jedog čovjeka koji je znao dolaziti kod Jove Berića, sa žutim "fićom" bez registracije, u civilu, brade dugačke 10 cm, i taj je uzimao stoku i perad na silu. Taj je uvijek dolazio sa puškom. Inkriminiranog dana toga čovjeka vidjela je oko 15 ili 16 sati u Varivodama, vidjela ga je i dan nakon ubojstava. Policija joj je pokazivala više slika potencijalnih izvršitelja djela i ona je prepoznala u zadarskoj policiji toga čovjeka kojega opisuje.

Na glavnoj raspravi ista svjedokinja (716) dodala je da nije bilo za očekivati da će se dogoditi tragedija, jer su se mještani počeli vraćati iz sabirnih centara, obilazio ih je Crveni križ. U policiji je prepoznala po slici vojnika koji je dolazio sa žutim "fićom" u Varivode, koliko je kasnije saznala ta osoba je smrtno stradala, mrtva je, a rodom je iz Žažvića kod Bribirskih mostina.

Dakle, ova svjedokinja, premda nije očevidac inkriminiranog slučaja očit je jedina osoba prema predkrivičnom postupku koja je ukazala na identitet potencijalnog sudionika ubojstava, ali je jasno da osoba koju ova svjedokinja opisuje niti po opisu nije nijedan od optuženika, a za vjerovati je da je zaista riječ o osobi koja je naknadno smrtno stradala, premda o tome nema raspoloživih dokaza u spisu. Ono što je zanimljivo je spominjanje vozila - "fiće" kojim bi počinitelji dolazili u Varivode, koji detalj vidimo u prvotnoj obrani opt. Ladovića, ali ne i obrani opt. Mijića. Valja podsjetiti da ga je prvotno opt. Ladović tvrdio da je u Varivode sa "fićom" odveo i vratio upravo opt. Mijić, dok je opt. Mijić tvrdio da je Ladović njega vozio "Fiatom 128".

Svjedok Dušan Matijević (406), naveo je da je Mirko pokrajac koji je živio u Varivodama svekar od njegove sestre, pa je zato odlazio pomoći mu i zaštititi ga u Varivode, sredjivao mu

dokumente, pa je tako rano ujutro došao i 29. rujna, kada ga je zatekao mrtvog. U selu je našao Boju Milošević, a potom i jednog policajca pa su pronašli i druge stradale. Sjeća se da je Boja Milošević rekla da je oko 17,00 sati čula pucnjavu po selu.

Ne samo prema iskazu ovoga svjedoka, već u nedostatku iskaza drugih svjedoka, koji bi pomogli u identifikaciju počinitelja ubojstava, sud nije mogao zaključivati o relevantnim okolnostima, pa niti okolnostima kojima bi provjerili prvotne obrane opt. Mijića i Ladovića.

Na glavnoj raspravi i tijekom istražnog postupka saslušano je niz svjedoka koji su direktno ili indirektno potvrdili alibije optuženih u odnosu na inkriminirani dan, od kojih svjedoka se može ustvrditi da oni koji su posebnim i prijateljskim vezama ili rodbinskim vezama sa optuženima, mogu imati realnog motiva da optužene privilegiraju svojim iskazima, ali to generalno nije moguće ustvrditi za sve saslušane svjedoke, pa u nedostatku drugih dokaza, koji bi bili za optužene tereteći, generalno svjedocima saslušanima na okolnosti alibija optuženih, sud nije mogao odreći vjerodostojnost.

Tako svjedok Zvonko Zimić (408 i 553), navodi da je opt. Ladović kod njega počeo raditi 28. rujna 1995. godine, bio je četvrtak, sjeća se da su rano ujutro krenuli za Knin njegovim kamionom, s njima je išao radi poslova u kotlovnici na kninskoj pošti i Vinko Ladović i Zoran Josipović. Od toga dana do 15. listopada svakodnevno su, osim nedjeljom odlazili raditi. Ne vodi posebnu evidenciju o poslu, nije posebno evidentirao ranike, pa tako ni optuženika. Sjeća se točno i precizno da je opt. Ladović upravo inkriminiranog dana počeo s njim raditi. Ladović je dugo s njim radio i prije rata, znao mu je posuditi osobno vozilo "Alfa", ali samo na kratkim relacijama, ne vjeruje da bi netko od ukućana opt. Ladoviću posudjivao vozilo. 4

Svjedokinja Barica Zimir (411 i 553), iskazala je bitno identično kao i njezin suprug Zvonko, sjeća se da je opt. Ladović počeo raditi 28. ili 29. kolovoza 1995. godine svakodnevno s njezinim suprugom, a osobno nikada nije opt. Ladoviću davala njihovo vozilo na korištenje.

Dakle, već prema iskazima ovog dvoje svjedoka, posebice svjedoka Zvonka Zimića proizlazilo bi da opt. Ladović inkriminiranog dana nije mogao biti u Varivodama kako se tereti, a nadalje proizlazi da nema niti govora o tome da bi mu Barica Zimić posudjivala vozilo, kako je to prvotno u svojoj obrani za inkriminirani dan naveo opt. Ladović.

Putni radni listovi koji su za potrebe razjašnjenja ovih navoda svjedoka izuzet od Zimića (410), a nalaze se u prilogu spisa ne omogućuju razjašnjenje decidirane tvrdnje svjedoka Zimića.

Svjedok Bore Martinović (435 i 551), naveo je da radi kao portir u skladištu prehrane Poduzeća "Šibenka", da dobro pamti i sjeća se četvrtka 28. rujna kada je bio slobodan, jer je prethodnog dana radio, točnije radio je utorak, a srijedu i četvrtak bio slobodan. Toga dana puhala je bura, a slijedećeg dana u petak padala je kiša, predvečer. Sjeća se četvrtka, jer je tog dana njegov mali dobio bicikl, sjeća se da je nakon ručka prilegao, a probudilo ga je pilanje drva, pa je pogledao i vidio da to opt. Jakovljević pila drva rasnom motornom pilom, pomogao mu je u vremenu od 15,30 do 19 sati. Sa opt. Jakovljevićem je susjed i toga dana opt. Jakovljević poklonio mu je sinu bicikl.

Na glavnoj raspravi, ovaj svjedok posebno je pojasnio da se je inkriminiranog dana precizno mogao sjetiti, jer je znao da će biti predložen za svjedoka, pa je prethodno u svojoj firmi pogledao tzv. "Dnevnik straže", te da je točno ono što opt. Jakovljević tvrdi da je inkriminiranog dana u popodnevnom satima pilao drva.

Dakle, ovaj svjedok direktno bi i precizno potvrdio alibi opt. Jakovljevića u odnosu na inkriminirani dan, odnosno na popodnevne sate, a nije sporno prema svjedokinji Milošević da su civili u Varivodama stradali negdje oko (17,00) sati.

Svjedok Ivica Mutavdija (436 i 554), naveo je da je zajedno sa Josipom Živkovićem upravo inkriminiranog 28. rujna došao kod opt. Jakovljevića između 19 i 20 sati, rekao im je da je cijeli dan pilao drva i da su mu pomagali susjed i jedan momak. Sutradan, u petak sa Živkovićem i opt. Jakovljevićem išli su u pravcu Očestova Živkovićevim kamionom, a predvečer se vratili, jer je Živković morao raditi u Disko-klubu "Mid Najt", jer je u petak gostovao pjevač Boris Novković.

Identično ovome svjedoku iskazao je i svjedok Josip Živković (437 i 555), pa su ovi svjedoci na taj način potvrdili alibi opt. Jakovljevića, ali i logiku po kojoj se je prisjetio inkriminiranog dana, vezujući to za događaj koga se je notorno lakše sjetiti i provjeriti ga - gostovanje estradnog umjetnika Novkovića, kako to suglasno navode ovi svjedoci i opt. Jakovljević.

Svjedok Zvonko Relja (440), naveo je da je opt. Ladović mnogo puta u bio u njegovoj kući u Lađevcima, da njegovu kuću dobro poznaje i da je istina da je u svojoj konobi držao jedan automak "Kalsnikov", što je svako tko je dolazio u kuću mogao vidjeti, automak je bio crne boje, nije primijetio da bi neko tu pušku uzimao.

Iskaz svjedoka Relje relevantan je prvenstveno u pravcu kontrole prvotne obrane opt. Ladovića gdje je najdetaljniji i najprecizniji kada navodi da je upravo kod događaja u Varivodama neprimjetno uzeo i iz nje pucao, Reljinu pušku, koja je puška od svjedoka Relje oduzeta radi balističkog vještacenja neposredno nakon lisenja slobode opt. Ladovića.

Kako svjedok Relja zasigurno nije imao prigode iz te puške, kako i sam tvrdi pucati nakon inkriminiranog dana, a i sam nezna da bi bila uzimana, što znači da puška nije mogla mijenjati karakteristike cijevi niti otežati identifikaciju kod usporedbi sa čahurama streljiva pronađenim očevidom u varivodama, to znači direktno da ukoliko je prvotna obrana opt. Ladovića bila u bitnom vjerodostojna, da bi se balističkim vještačenjem moralo utvrditi da je iz te puške ispaljivano streljivo koje je ostavilo čahure u Varivodama, što kako će biti komentirano u analizi balističkog vještva, se nije pokazalo točnim, a što još jednom verziju obrane opt. Ladovića na prvom ispitivanju čini deplasiranom i neistinom i to u okolnosti koju je istražnom sucu najprecizije i najdetaljnije opisao.

Svjedokinja Dokić Dušanka, (550), potvrdila je obranu opt. Rašića da je ovoga sredinom rujna 1995. godine napustila supruga, pobjegla s drugim čovjekom, radi čega je opt. Rašić bio stalno kući, ukupno 15-tak dana, koliko je trajao suprugim bijeg, jer je bio vezan za djecu. Koliko zna niko im nije znao pomagati čuvati djecu, sjeća se da je opt. Rašić teško i s mukom uspijevao održavati funkcioniranje obitelji, tih dana pomagala mu je oko djece, nije se događalo da bude odsutan iz kuće.

Ova svjedokinja indirektno je potvrdila obranu opt. Rašića u dijelu kada tvrdi da inkriminiranog dana nije mogao biti u Varivodama jer je i tih dana bio direktno vezan za obitelj zbog bijega supruge.

Svjedok Branko Vlajić, (558), potvrdio je da je inkriminiranog dana 28. rujna oko 11,00 sati bio kod opt. Jakovljevića kući i da ga je zatekao kako pila drva. Sjeća se da su početkom rujna opt. Jakovljeviću ukradeni ključevi od "Renoa 4", i to jedne prigode u Kistanjama, pa je taj auto Jakovljević mogao koristiti samo pokrećući ga samo pomoću spajanja žica, a ne na ključ.

Svjedok Rade Klarić, (560) potvrdio je navode iz obrane opt. Mijića, gdje bi se opt. Mijić nalazio inkriminiranog 28. rujna 1995. godine.

Svjedok navodi da je toga dana radio u Skradinu u kafiću, a oko 16,30 sati prolazeći sa prijateljem Denisom Bačićem, vidio je opt. Mijića i njegovog brata, uz njihovu kuću. Kuće su im blizu. Denis i on pojeli su kod njega doma, a oko 17,00 sati Mijić je dolazio pitati kruha, pa su zajedno gledali video-kazetu sa lokalnom nogometnom utakmicom, trajalo je to oko sat vremena, sjeća se da je na jednom detalju bio snimljen opt. Mijić. Dobro se sjeća datuma, jer je sutradan 29. rujna radio u Lozovcu, u restoranu gdje je bio simpozij TEP-a, a radilo se je o 100-godišnjici HEP-a kada je na proslavu dolazio i premijer Valentić.

Dakle, prema svjedoku Klariću, koji je uvjerljiv radi detalja koje navodi u vezi s inkriminiranim danom, bila bi potvrđena obrana opt. Mijića da inkriminiranog dana nije mogao biti u Varivodama. ?

Svjedok Denis Bačić, (561), svjedočio je na istu okolnost kao i svjedok Rade Klarić i potvrdio da je inkriminiranog dana u popodnevnim satima vidio opt. Mijića, tvrdi da je siguran da je to bilo 28. rujna, a siguran je, jer je sutradan bio Sv. Mihovil blagdan sveca zaštitnika Šibenika. Ovaj svjedok naveo je identične okolnosti oko vidjanja i komunikacije sa opt. Mijićem, kao i svjedok Klarić, potvrđujući tako autentičnost i vjerodostojnost kazivanja svjedoka Klarića, ali i opt. Mijića.

Svjedok Marko Mijić, (561) identično je naveo kao i opt. Mijić, precizan je u rekonstrukciji kretanja u dane 27., 28. i 29. rujna 1995. godine, potvrđuje da je kritičnog dana sa opt. Mijićem čistio staru kuću u Dubravicama, te da je u popodnevnim satima vidio Radu Klarića i Denisa Bačića, kod kojih je opt. Mijić išao po kruh, tamo se zadržao i na povratku komentirao da je s njime gledao utakmicu. Svjedok Mijić tvrdi da precizno može odrediti datum, po simpoziju HEP-a, koji je bio 29. rujna 1995. godine, a mjesec dana ranije 28. kolovoza da je bila proslava godišnjice HEP-a. Decidiran je da nitko od njih u obitelji nema svoj osobni automobil, da ga nema ni optuženik, da opt. Mijić niti ne zna voziti osobni automobil.

Ovaj svjedok potvrđuje takodjer alibi opt. Mijića, pa ukoliko se može sumnjati u njegovu vjerodostojnost, jer je optuženik njegov brat, teško je odreći vjerodostojnost iskazima svjedoka Bačića i Klarića, koji po ocjeni suda nemaju razloga u ovakovom predmetu, lažnim alibijima privilegirati opt. Mijića.

Svjedokinja Darinka Rašić, (581), supruga opt. Rašića, potvrdila je njegovu obranu u dijelu koji se odnosi na njegov boravak kući uz djecu, inkriminiranog dana, pa navodi da je sa ratišta u Drvaru opt. Rašić vratio se 16. rujna navečer, posvađjali su se, pa je pobjegla iz kuće, uzevši svoje stvari, a ostavila je suprugu djecu, staru 4 i 6 godina. Svadja je bila vezana za stalno učešće supruga na ratištu, što ju je opterećivalo, nije mogla živjeti normalno, a nije se bojala te prigode suprugu ostaviti djecu, jer je on bio brižan otac. O djeci su se inače uvijek sami brinuli, bez pomoći susjeda ili rodjaka. Bila je odsutna 20-tak dana, kroz to vrijeme nije kontaktirala sa suprugom, a 02. ili 03. listopada skupila je hrabrosti i vratila se iz Benkovca u Tribunj, te saznala da je za to vrijeme njezin suprug bio stalno kući. ?

Ova svjedokinja, makar supruga opt. Rašića, radi čega njezin iskaz valja posebno kritički cijeniti, indirektno je potvrdila obranu opt. Rašića u pravcu alibija i za inkriminirani dan, a ne govori o okolnostima odlaska iz kuće na način kako je to učinio opt. Rašić, radi drugog muškarca, makar je u tom dijelu

opt. Rašić uvjerljiviji, jer govori o okolnostima koje su za njega neugodne, da je njegova supruga kroz spomenuto vrijeme pobjegla s drugim muškarcem, ostavljajući mu djecu.

Svjedok Nikica Božić (666), naveo je da je u rujnu mjesecu u više navrata odlazio u Varivode, isključivo vozeći rodbinu Špire Berića, koji su mu nosili hranu i obilazili ga. Zadnji put je u Varivodama bio par dana prije ubojstava. Kroz to vrijeme sjeća se da je na relaciji do Varivoda bilo dosta policijskih patrola i policijskih punktova, ne sjeća se da bi takovog punkta bilo na ulazu u Varivode. Ništa što se je događalo u mjestu nije ukazivalo na predstojeće tragične događaje, jedini problemi za koje je saznao od Špire Berića, jest da su mu ukrali stvari. Jedne prigode 23. ili 24. rujna bio je u Varivodama i vidio jedno vozilo "Audi 100" crne boje bez registarskih oznaka sa 2 muške osobe u maskirnim uniformama, koje je opisivao i u policiji u predkrivičnom postupku, ali se sjeća da je Špiro Berić za te osobe komentirao da su prijatelji. Tih prigoda vidio je i vozilo BMW starijeg tipa, svijetlo plave boje sa njemačkim registarskim oznakama, sa dva muškarca civila, a potom i 2 uniformirana u tom vozilu, vidio je i "Zastavu 101" bijele boje šibenske registracije.

Iskaz ovoga svjedoka nije dao relevantnih podataka o inkriminiranom slučaju, kazivanje svjedoka očito je bilo bitno u predkrivičnom postupku radi kontrole svih potencijalnih počinitelja, iskaz valja tumačiti samo na način da svjedok ničim ne ukazuje na okolnosti koje bi mogle koga od optuženika povezati sa inkriminiranim slučajem, niti u obliku da bi prije toga slučaja dolazili u mjesto Varivode.

Konačno, svjedok Dušan Korolija (567), naveo je da poznaje opt. Jakovljevića, upoznao ga je nakon akcije "Oluja", u Ivoševcima, gdje je ostao živjeti sa obitelji i opt. Jakovljević mu je u više navrata donosio hranu i slično, radi čega ga je ocjenio kao poštenog i korektnog. Inače, u Ivoševcima gdje je ostao živjeti nakon "Oluje", živi ukupno 9 osoba. Istina je, da se je upravo opt. Jakovljeviću požalio na maltretiranje i prijetnje koje je u to vrijeme doživljavao, a opt. Jakovljević se je ljudio na takva ponašanja prema civilima, obećavajući da im se ništa neće dogoditi i donio im je hrvatsku zastavu da bi je istakli, kako bi ih ostavili na miru, pa mu je zahvalan za takvu podršku, dapače to je jedan od osnovnih razloga za što je njegova obitelj i ostala u Hrvatskoj.

Dakle, ovaj svjedok svjedočio je po личности opt. Jakovljevića, opisujući ga kao korektnog hrvatskog vojnika, dakle, osobu koja ničim ne bi bila opterećena u smislu kakove mržnje prema preostalim civilima na tom području srpske nacionalnosti, indirektno dakle ukazujući da po svojstvima личности opt. Jakovljević ne bi mogao sudjelovati u činu djela koje mu se inkriminira.

Iskazi svih saslušanih svjedoka u odnosu na inkriminirani slučaj u Varivodama dakle, ni na koji način ne inkriminiraju niti terete optuženike, dapače generalno rečeno idu im u korist, posebice u dijelu gdje se besprijekorno potvrđuju ponudjeni alibi optuženika, a valja ipak cijeniti da su posebice opt. Rašić i opt. Jakovljević već na prvom ispitivanju u istrazi bili odmah na početku istražnog postupka bili decidirani u tome gdje su se mogli nalaziti i nalazili inkriminiranog dana.

Obrane optuženih bilo je na kraju moquće, s obzirom na teze optužbe deplasirati jedino kakovim materijalnim dokazima, no međutim, niti analiza drugih dokaza nije dala rezultata u prilog tezama javne optužbe.

Prema zapisniku o uvidjaju inkriminiranog slučaja (328) od dana 29. rujna 1995. godine, proizlazi da je u mjestu Varivode ukupno zatečeno devet smrćenih osoba i to svi ubijeni iz vatrenog oružja.

Na mjestu označenom pod brojem 1/ pronadjen je leš muške osobe, identifikacijom je utvrđeno da se radi o Dušanu Dukiću rođenom 1937. godine, za koga je patolog pregledom utvrdio postojanje strijelne rane glave sa zgnječenjem mozga kao uzrokom smrti.

Na mjestu br. 2/ - kbr. 45/ identificirano je tijelo Špire Beriča, za koga je patolog dr Josip Dujella utvrdio da je usmrćen iz vatrenog oružja, da ima smrtonosne ozljede glave nanesene iz neposredne blizine, radi čega je uzrok smrti zgnječenje mozga. Kod prva dva tijela po patologu smrt je nastupila prije najmanje 12 sati.

Na mjestu br. 3/ pronadjen je leš muške osobe koji je identificiran kao Jovo Berič, rođen 1920. godine, te tijelo identificirano kao Marko Berič rođen 1913. godine. Pregledom tijela Jove Beriča utvrđene su brojne strijelne ozljede, sa uzrokom smrti hemoragijskim šokom izazvanim krvarenjem, a smrtno stradanje nastupilo je najmanje prije 12 sati. Po utvrdjenju patologa Marko Berič usmrćen je prije najmanje 12 sati strijelnom ozljedom zadanom iz neposredne blizine, a uzrok smrti je zgnječenje mozga.

Na mjestu br. 4/ kod kuće br. 62/ u Varivodama zatečena su 3 leša, jedan muški i 2 ženska tijela, koji su identificirani kao Radivoje Berič rođen 1926. godine, Marija Barič rođena 1926. godine i Milka Berič rođena 1924. godine.

Patolog je utvrdio da je Radivoj Berič usmrćen iz vatrenog oružja sa više hitaca, sa strijelnim ozljedama iz relativne blizine, manje od jednog metra, a uzrok smrti je zgnječenje mozga.

Marija Berić usmrćena je iz vatrenog oružja sa više prostrijelnih rana, uzrok smrti je zgnječenje kičmene moždine i hemoragijski šok izazvan razdorom pluća. Milka Berić usmrćena je na isti način sa više strijelnih i prostrijelnih rana, a uzrok smrti je traumatski i hemoragijski šok, sa razdorima vitalnih unutarnjih organa.

Na mjestu br. 5/ pronadjeno je tijelo koje je identificirano kao Marko Berić rođen 1913. godine, za koga je patolog utvrdio da je usmrćen sa više ustrijelnih i prostrijelnih ozljeda, a uzrok smrti je zgnječenje mozga i traumatsko-hemoragijski šok.

Konačno, na mjestu označenom br. 6/,, u dvorištu kuće br. 36/ u Varivodama pronadjeno je tijelo Mirka Pokrajca rođenog 1911. godine, sa ustrijelnom ranom glave, pa je uzrok smrti zgnječenje mozga.

Sve ovo identično proizlazi iz fotodokumentacije očevida, u prilogu spisa, a posebnu pažnju očevidna ekipa posvetila je konstatiranju tragova u vidu pronalaska čahura, koje su poslužile u pokušaju identifikacije oružja za predmetni slučaj, od strane balističara.

Već prema ovim utvrdjenjima sa očevida moguće je komentirati jedino inkriminirajuće za optuženike, prvotne verzije obrana opt. Ladovića i opt. Mijića.

Naime, bez obzira što se iz nepreciznih obrana tih optuženika, na prvom ispitivanju, ne može ni približno ocjeniti o kojim mjestima ubijanja civila oni govore, bez obzira koju bi od tih verzija uzeli vjerodostojnom, očito da bi u tom slučaju oni govorili o prvim mjestima stradanja civila, kako to je opisano u zapisniku o očevidu, jer je i očevid pošao od prostornog slijeda gledano od ulaska u mjesto Varivode.

Medjutim, valja odmah ukazati da ukoliko bi i pretpostavili da svaki za sebe različito opt. Mijić i opt. Ladović opisuju usmrćenja civila koja su pronadjena na mjestu 1/ ili 2/, po zapisniku o očevidu, tada bi te njihove prve obrane bile dezavuirane i neistinite, posebice jer utvrdjenja patologa govore o mehanizmu smrti karakterističnom za pucanje in neposredne blizine ili relativne blizine, a oboje spomenutih optuženika spominje u prvotnim obranama pucanje prema civilima iz određene udaljenosti.

Niti po opisima civila koje su opt. Mijić i Ladović dali u prvotnim obranama, nije moguće rekonstruirati na koja bi se od usmrćenja civila to odnosilo, jer su ti detalji do kraja neprecizni i nepotpuni.

Prema potvrdi o oduzimanju predmeta (360), proizlazi da je od Zvonka Relje oduzeta automatska puška CZ, ona ista za koju je opt. Ladović u prvotnoj obrani tvrdio da ju je koristio

u Varivodama kritične prigode, a koja ukoliko je bio vjerodostojan navod opt. Ladovića je zasigurno morala biti identificirana po balističkom vještačenju, kao sredstvu izvršenja nekoga od inkriminiranih djela, o čemu će se komentirati uz nalaz balističara u tom dijelu.

Iz bilješke i obavijesti Policijske uprave Šibenske (401), za opt. Mijića proizlazi da prema operativnim saznanjima policije opt. Mijić nikada nije vidjen u svojstvu vozača bilo kakovog vozila, te da nikada nije tretiran za kakav prekršaj u prometu. !!

Naime, činjenica je da je opt. Ladović u prvotnoj obrani u istrazi decidirano opisao kako ga je opt. Mijić vozio svojim "fičom" u Varivode, a opt. Mijić decidiran je u kaznenom postupku, od samog početka, što su potvrdili i saslušani svjedoci, da uopće nezna voziti osobni automobil, da je po tome poznat, da ga tako nije mogao voziti ni inkriminirane prigode, da osobni automobil ni tada, ni ranije nije imao, što je i ovim dokazom potvrđeno, pa je dodatno otklonjena vjerodostojnost prvotnog iskaza opt. Ladovića, u dijelu kada detaljno opisuje čime ga je i kako tobože opt. Mijić vozio u Varivode i iz Varivoda.

Prema potvrdama Okružnog zatvora u Zadru (626 i 627), kod prijema opt. Ladovića i opt. Mijića u Okružni zatvor konstatirane su ozljede u vidu modrica, za koje valja vjerovati, a kako je to i ranije komentirano u odnosu na inkriminirani slučaj u Gošiću, da su nastale u policiji, tijekom obrade ovih optuženika kao potencijalnih izvršitelja djela, a o okolnostima pod kojima su ih zadobili optuženici detaljno, precizno i uvjerljivo na raspravi svjedoče. ?

Konačno, od raspoloživih dokaza sud je analizirano i nalaz balističara Damira Čatipovića, čija utvrdjenja se neće u cijelosti ponavljati, obzirom na već rečeno u svezi vještačenja kod inkriminiranih slučajeva u Gošiću i Zrmanji - "Potkom". Valja jedino dodati, da je ovaj vještak decidiran, da kompleksnim vještačenjem i materijala izuzetog u Varivodama, na dan očevida, ali i kasnijom pretragom nije identificirano niti jedno od brojnih oružja cal. 7,62 mm, koje je komparirano, da je jedino utvrđeno da je iz istog oružja pucao i to samo jednog u Gošiću i Varivodama, a na glavnoj raspravi vještak (573), pojašnjava da zna da je u predkrivičnom postupku opt. Ladović tvrdio da je u Varivodama pucao iz puške koju da je uzeo od Zvonka Relje, ali da je identifikacija toga oružja sa čahurama pronađenim u Varivodama bila negativna, što znači da to oružje nije korišteno kod ubojstava u Varivodama, ukoliko je točno da iz njega nije kasnije pucao, ukoliko su pretragom izuzete i čahure - sve koje se odnose na inkriminirani slučaj, a propusti su bili mogući, radi čega je tu pušku moguće isključiti sa sigurnošću. ?

Dakle, kako je realno moguće pretpostaviti da je mala vjerojatnost da barem jedna čahura toga oružja ne bi bila

pronadjena očevidom ili kasnijim pregledom terena od strane balističara, a time bi zasigurno onda bilo to oružje identificirano, jer opt. Ladović tvrdi da iz njega naknadno nije pućano, kao i svjedok Relja, to znači da je i u tim realno najpreciznijim detaljima obrana opt. Ladovića na prvom ispitivanju u istrazi laž, što u kontekstu i drugih utvrdjenja potpuno depasira vjerodostojnost njegova prvotnog kazivanja i realno na toj obrani nije moguće utvrdjivati relevantno činjenično stanje.

U konekstu svega navedenog, zaista je za zaključiti da su i opt. Ladović i opt. Mijić u prvotnim obranama i svijesno lažno iskazivali, makar pritom tereteći suoptuženike, ali i sebe same, uz okolnosti koje nije moguće provjeriti raspoloživim dokazima, koje su lažne u dijelovima koji su provjereni, a od kojih odmah u istrazi odstupaju tvrdeći da su te obrane rezultat presije u policijskoj obradi, što uz utvrdjeno i analizirano pred sudom, realno nije moguće isključiti ni zanemariti.

U odnosu na inkriminirani slučaj u Varivodama, to su bili svi raspoloživi dokazi, do drugih dokaza koji bi bitno mijenjali činjenično stanje nije se moglo doći, do drugih svjedoka događaja, a kako to proizlazi iz traženja suda i odgovora policije (579 i 690), nije moguće doći, jer su nedostupni, makar bi ti svjedoci, što nije dokaz, ali je vidljivo iz njihovih izjava u predkrivičnom postupku, mogli govoriti samo o okolnostima koje dalje privilegiraju ove optuženike, jer spominju ti svjedoci sasma druge okolnosti koje bi mogle ukazivati na druge počinitelje, a ne na optuženike.

Iz svega naprijed navedenog slijedilo je da valja odbiti dokazne prijedloge optužbe u pravcu pregleda video-snimaka očevida ili psihijatrijskog vještačenja optuženih, jer time novih kvalitetnih dokaza ne bi dobili.

Uvažavajući navedeno, uz činjenicu da su prvotne tereteće obrane opt. Ladovića i opt. Mijića poreknute, da su mogućom kontrolom drugim dokazima u bitnim detaljima te obrane depasirane i potvrđene kao neistinite, da je niz svjedoka na uvjerljiv način potvrdio alibi optuženih za inkriminirani dan, kojim svjedocima nije moguće generalno isključiti vjerodostojnost, da je učinjena vjerojatnom obrana svih optuženika da su opt. Mijić i Ladović na samom početku istrage govorili o okolnostima koje su rezultat presije u policiji, jedino je moguće zaključiti da ove optuženike budući da inkriminirani slučaj u ničem bitnom nije razjašnjen, zbog nedostatka dokaza valja osloboditi od optužbe (čl. 340. t. 3. ZKP), a pritom nije bilo moguće zaključivati niti o kakovom pojedinačnom učinku u okviru ubojstava u Varivodama, kako se je prvotno moglo ocjeniti iz obrana opt. Ladovića i opt. Mijića.

Posebice valja ukazati i na propust istražnog suda, a što je komentirano u odnosu na inkriminirani slučaj u Gošiću, da su i kod ovoga slučaja opt. Mijić i opt. Ladović na prvom ispi-

Gošić
Patek
od slu
11 1984

⊙

tivanju tobože bili spremni na kritičnom mjestu pokazati slijed događaja u kome da su učestvovali, što im nije omogućeno, a što bi već u tom trenutku bitno razjasnilo činjenično stanje te ili te prve obrane učinilo vjerodostojnim ili lažnim.

Radi navedenog, odlučeno je kao u izreci ove presude, dok je o trošku postupka odlučeno temeljem zakona, obzirom na dio troškova koji se odnose na ova kaznena djela, u slučaju kada se donosi oslobađajuća presuda.

U Zadru, 15. srpnja 1996. godine.

ZAPISNIČAR:

Marija Bagić

PREDSJEDNIK VIJEĆA:

Milan Petričić

PRAVNA POUKA:

Suglasnost ovog prijepisa sa
izvornikom ovjerava,
Ovlašteni radnik:

Protiv ove presude dozvoljena je žalba Vrhovnom sudu Republike Hrvatske u Zagrebu, u roku od 15 dana, od dana prijema pismenog otpravka presude, s tim da se za optuženike i branitelje rok računa od dana prijema pismenog otpravka presude optuženicima.

Žalba se u odgovarajućem broju primjeraka, za prvostupanjski, drugostupanjski sud, te za protivnu stranku, podnosi neposredno ovome sudu, ili na zapisnik kod ovoga suda ili putem pošte preporučenom pošiljkom.

Žalbom se presuda može pobijati zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, povrede krivičnog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, te zbog odluke o kazni, troškovima krivičnog postupka i imovinsko-pravnom zahtjevu.

D N A :

- ŽDO - 2 puta,
- Optuženicima od 1/ do 8/,
- Braniteljima od 1/ do 7/,
- Oštećeniku Milanu Čanku,
- U spis.